

Aarde

John Boyne bij Meulenhoff:

Dief van de tijd

De jongen in de gestreepte pyjama

De scheepsjongen

Het winterpaleis

Noah Barleywater gaat ervandoor

De witte veer

De vreselijke belevenissen van Barnaby Rook

Het victoriaanse huis

De jongen die zijn vader zocht

De grote stilte

De jongen op de berg

Wat het hart verwoest

Een ladder naar de hemel

Mijn broer heet Jessica

Toen de wereld brak

Elementen-cyclus:

Water

Aarde

John Boyne

Aarde

Deel 2 van de Elementen-cyclus

ROMAN

Vertaald door Anke Frerichs

MEULENHOF

ISBN 978-90-896-8264-2
ISBN 978-94-023-2346-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Earth*
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: DPS/Alamy/Shutterstock
Auteursfoto: © John Rich Gilligan
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2024 John Boyne
© 2024 Nederlandse vertaling Anke Frerichs en Meulenhoff Boekerij
bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Larry Finlay

1

Ik droomde dat ik droomde over de klamme grijze aarde van het eiland en de zoetige lucht die er na een regenbui uit opstijgt, dus ik was twee dimensies verwijderd van een plek waar ik nooit meer zal komen. Mijn moeder heeft me ooit uitgelegd dat die geur ontstaat door een combinatie van mineralen en bacteriën in de aarde, die onder invloed van water filamenten vormen en flarden aromatische damp verspreiden. Wij vinden dat het troostrijk ruikt, zei ze, omdat we graag willen geloven dat daar op een dag een plek is waar we ons thuis zullen voelen, als we diep in de aarde worden begraven.

Ik ben bijna een uur wakker als mijn telefoon oplicht door een nieuw bericht. Ik laat het gaan, totdat er even later nog eentje binnenkomt. Ik pak hem van de lader en zie dat het van Robbie is, maar dat wist ik wel. Ik lees het eerste bericht:

Reken straks op je, gast. Laat me niet stikken.

En dan het tweede:

Effe deleten, oké?

Hoe is het mogelijk dat hij zo stom is dat hij me überhaupt appt? Het komt onder andere door dit soort berichtjes dat we in deze shit zitten. In de WhatsApp-groep waar hij zo nodig moest opscheppen over die avond, en de reacties daarop, allemaal openbaar gemaakt, zodat we nu een stel beesten lijken. Hij denkt dat die grootspraak een bewijs van onze onschuld is, want als we echt een misdrijf hadden gepleegd, dan hadden we het niet in ons hoofd gehaald daarover op te scheppen. Dat kan zijn, maar weet hij niet dat deleten onzin is? Alles wordt gesaved op de hardware in je telefoon of in de cloud, of op een anonieme server in een gigantisch datawarehouse onder de Mojave-woestijn.

Niets verdwijnt. Niets raakt vergeten. Alles wat je tegenwoordig zegt of doet kleeft voor altijd aan je.

Ik ga op de rand van het bed zitten en zet mijn voeten op het tapijt, voeten die dingen kunnen die de voeten van andere jongens niet kunnen. Over een voetbalveld rennen en menselijke obstakels ontwijken met de gratie van Rudolf Nureyev. Een bal opwippen en moeiteloos hooghouden op sterke tenen. De bal vanuit de hoek van het veld een perfecte boog meegeven, zodat hij precies op het hoofd van die ene spits landt, of hem over de opspringende figuren van de

hun kruis beschermende verdedigers heen schieten, precies in de rechterbovenhoek van een net. Hoe vaak hebben ze me naar de zijlijn gedragen, waar ik op mijn knieën val voor al onze supporters, mijn armen gestrekt, en net doe alsof ik geniet van de aanbidding die me ten deel valt? Ze kunnen deze dingen al zo lang als ik me herinner, zoals sommige kinderen kunnen tekenen of zingen of mensen imiteren. Maar helaas heeft de magie die voor mij bestemd was haar weg gevonden naar de verkeerde ledematen, want ik wilde geen voetballer worden. Ik wilde schilder worden, maar mijn ogen en handen ontvingen niet de gaven die wel aan mijn voeten werden geschonken.

Ik loop naar het raam, doe de gordijnen open en kijk naar beneden, naar de parkeerplaats voor bewoners. Mijn felgele Audi R8 staat te glimmen in de zon. Ik heb er een jaar geleden een fortuin aan gepend, dat volgens mijn berekening toen gelijk was aan twee maandsalarissen, en ik gebruik hem alleen maar om heen en weer te gaan naar het trainingscomplex. Ik was goedkoper uit geweest met taxi's.

Ik woon in een veertien verdiepingen tellend gebouw aan de rand van de stad, vlak bij de rivier. Elke verdieping telt maar één appartement van ruim tweehonderddertig vierkante meter, en ik zit twaalf hoog. Ertegenover, aan de andere kant van een perfect onderhouden cirkel van bloembedden met een fontein in het midden, staat precies zo'n gebouw, waar Robbie een appartement van twee verdiepingen heeft. Op de lagere etages in mijn gebouw wonen twee bekende acteurs, een matig succesvolle popartiest en een

ex-minister van Binnenlandse Zaken. In dat van Robbie zitten nog drie andere voetballers en een in ongenade gevallen tenniscoach. We hebben allemaal meer ruimte dan we nodig hebben. Alle kamers hebben slimme apparatuur. Als ik een liedje wil horen zeg ik de titel hardop en dan wordt het afgespeeld. Met mijn stem regel ik de temperatuur, de wattertoevoer, de vloerverwarming. Er zijn zes televisies, één in de woonkamer, één in elke van de drie slaapkamers, één in de keuken en één tegenover het bad. Ik had liever iets eenvoudigers gehad, maar de club stond erop dat ik hier ging wonen. Ze sturen namelijk graag van tijd tot tijd glossy's langs om foto's van ons te nemen terwijl we met onze vriendinnen aan het relaxen zijn, en de supporters verwachten een dergelijke omgeving. Niet dat ik een vriendin heb, ook al hadden ze er wel eentje voor me besteld toen *Hello!* langskwam, een paar weken nadat ik hierheen was verhuisd. Het leek me een leuke meid en ze stelde zelfs voor naderhand ergens wat te gaan drinken, maar ik zei nee, met als excuus dat ik de volgende ochtend moest trainen.

‘Ik ben nergens op uit,’ zei ze. ‘Gewoon, een drankje. Ik woon al drie jaar samen met een vrouw.’

Maar ik zei toch nee.

‘Dan moeten we maar uit elkaar gaan, denk ik,’ zei ze en ze gaf me bij het afscheid een zoen op mijn wang. ‘Het was leuk, Evan.’

Ik loop naar de badkamer. De telefoon gaat en ik zucht, want het zal Robbie wel weer zijn, maar als ik naar het scherm kijk zie ik dat het mijn vader is. Mijn ouders zijn

vier dagen geleden aangekomen en zitten in een hotel in de stad. Ik had liever gehad dat ze helemaal niet waren gekomen, maar ik had ze met geen mogelijkheid weg kunnen houden. Ik overweeg hem weg te drukken, maar ik ken hem. Hij blijft bellen tot ik opneem.

‘Hoi,’ zeg ik in de telefoon.

‘Dus je bent op.’

‘Ja, natúúrlijk ben ik op.’

Ik hoor hem zwaar ademen. Dit leven, dit vreselijke leven dat ik leid, was zijn droom, niet de mijne. Ik ben alles geworden wat hij wilde dat ik zou worden sinds ik vier jaar geleden het eiland verliet, maar hij speelt nog steeds de baas over me.

‘Niet zo brutaal,’ zegt hij vlak, en mijn neusgaten vullen zich met de geur van leem, zoals altijd wanneer ik bang ben of terugdenk aan wat ik heb gedaan en waarom ik eigenlijk op de vlucht ben gegaan.

‘Sorry,’ zeg ik.

‘Neem je een taxi?’

‘Ja.’

‘Heeft de club dat geregeld?’

‘Nee. Die moeten erbuiten blijven.’

‘Zal ik eens met ze gaan praten?’

Ik hou met moeite mijn lachen in. Hij denkt serieus dat de club naar hem zou luisteren. De eigenaar, directeuren en activa van die club zijn ergens tussen de drie- en vierhonderd miljoen pond waard. Hij mag op het eiland misschien een grote man zijn, met zijn boerderij en zijn derde deel van

een kruidenierswinkel en zijn vijfde deel van een boot, maar hier stelt hij niks voor. Hij zou niet eens voorbij de voordeur komen.

‘Maak je niet druk,’ zeg ik. ‘Ik doe het wel met een app, dat is makkelijker.’

‘Goed.’ Dan is het een tijdje stil. Zou ik al kunnen ophangen? Maar die keuze wordt me uit handen genomen, want hij hangt als eerste op. Ik gooi de telefoon op mijn bed, neem een lange, hete douche en scheer me zorgvuldig. Daarna maak ik mijn blonde krullen wat voller met behulp van de föhn. Ik weet hoe onschuldig ik overkom dankzij die krullen, dus laat ik er mijn voordeel maar mee doen. Mijn gezicht heeft iets kinderlijks, waardoor ik er jonger uitzie dan tweeëntwintig jaar. Niet als een verdachte. Als ik niet zo’n bekendheid was in de stad, zou ik in de meeste bars geen drankje kunnen bestellen. In de praktijk is er maar één ding lastig, namelijk als ik zelf mijn drankjes wil betalen. Als ik uitga willen de meisjes mijn vriendin worden en de jongens mijn beste vriend. Als ik uitging, bedoel ik. Dat doe ik niet meer, dat ligt voor de hand. De enige die ik regelmatig zie is Wojciech, maar zelfs die lijkt twijfels bij onze relatie te hebben. We gaan af en toe naar een pub in de buurt, eentje waar de stamgasten niet geïnteresseerd zijn in voetbal, en dan zit ik met mijn rug naar de andere gasten en trek een petje over mijn voorhoofd. Maar meestal komt hij gewoon hierheen en kijken we samen een film, mijn hoofd op zijn schoot. Ik vind het fijn als hij mijn haar streelt. Mijn moeder deed dat ook altijd toen ik nog klein was, als ik op

de bank voor de zoveelste keer naar *Toy Story* lag te kijken. Cormac en ik kenden in die tijd elke zin uit die film vanbuiten, en speelden bij ieder van ons thuis scènes na voor onze ouders, die dan gierden van het lachen, zelfs mijn vader, die hooguit vijf keer per jaar ergens vrolijk van wordt, alsof lachen hem iets kost wat hij zich niet kan veroorloven. We waren dikke maatjes, Cormac en ik. We kenden elkaar al sinds we baby's waren, en daar kwam bij dat ik geen broertjes of zusjes had, en zijn enige broer, die maar een jaar ouder was, was verongelukt toen wij zeven waren. Hij was nooit echt over de dood van Ronan heen gekomen. Hij raakte getraumatiseerd op een leeftijd waarop je óf snel je leven weer oppakt óf de klap helemaal niet te boven komt, en hij klampte zich in zijn verdriet aan mij vast.

Ik doe een van de vele kledingkasten open en kijk naar de pakken die er hangen, waarvan ik de meeste niet herken, omdat ik mijn kleren niet zelf koop. De club heeft een vrouw in dienst, Lucy, die dat voor ons doet. Ze heeft de maten van alle spelers op haar laptop staan – shirts, schoenen, broeken – en schijnt instinctief aan te voelen wat ieder van ons het beste zal staan. Elke maand komen er twee dozen, eentje van Nike, want dat is mijn sponsor – wás mijn sponsor – en de andere met kleding van de grote luxe merken. Als ik daarin word gefotografeerd en die foto's vervolgens in de bladen verschijnen, krijg ik dertig tot vijftig procent van de waarde ervan op mijn bankrekening, afhankelijk van het blad. Ik was mijn boxershorts en sokken niet, maar gooi ze direct weg als ik ze één keer heb gebruikt. Er zijn

altijd nog tig stuks op voorraad in mijn ondergoedlade. Ik heb duidelijke aanwijzingen gekregen voor hoe ik me vandaag moet kleden: zodanig dat anderen zich in mij kunnen verplaatsen, maar wel met een zekere gedrevenheid. Het is belangrijk dat ze zien dat ik de zaak zó ernstig vind, of op zijn minst zó serieus neem, dat ik graag mijn best wil doen, maar ook dat me dat zwaar valt door de stress van het onrecht van de situatie. Ik kies uiteindelijk een donkerblauw Armani-pak met een wit Balenciaga-overhemd en een marineblauwe Tom Ford-stropdas. En een paar donkerbruine Ted Baker-schoenen, die ongemakkelijk voelen aan mijn kostbare voeten. Als ik die maar lang genoeg draag, veroorzaken ze misschien een blijvende beschadiging en krijg ik mijn vrijheid terug.

Maar voordat ik me aankleed kijk ik kritisch naar mijn lijf in de passpiegel in de slaapkamer. Mijn linkerarm is vanochtend een beetje stijf, wat wel vaker het geval is als ik gespannen ben. Ik heb hem een paar jaar geleden gebroken – nou ja, eigenlijk heeft iemand anders dat gedaan – en hij is daarna nooit meer helemaal de oude geworden. Maar ik ben nog wel gespierd, want ik ga vrijwel dagelijks naar de sportschool en het privézwembad van het complex, al zijn mijn buikspieren iets minder geprononceerd dan ze waren. Robbie en ik mogen geen van beiden ook maar in de buurt van de club komen, dus ik kan niet naar de spelersskantine, waar alles met zorg en met oog voor voedingswaarde wordt bereid, waardoor ik nu minder verantwoord eet. Drie keer per week komt er een privétrainer van de club langs, en dat

mogen we aan niemand vertellen. Robbie is meer dan tien miljoen pond waard en ik naar schatting iets meer dan de helft daarvan, dus de club wil zijn vermogen beschermen. Als dit achter de rug is, en als het voor ons gunstig uitpakt, worden we zo snel mogelijk weer op het veld verwacht. Als het verkeerd afloopt zullen ze ons doodzwijgen. We zullen uit de boeken worden geschrapt alsof we nooit hebben bestaan en vervolgens zal, zo stel ik me voor, de verzekering haar werk gaan doen.

Om kwart over negen ben ik aangekleed en ga ik weer naar het raam om te wachten totdat Robbie vertrekt. Binnen een paar minuten rijdt er een taxi voor en komt hij door de hoofdingang naar buiten. Ik wacht tot hij wegrijdt en dan open ik de app en bestel een taxi voor mezelf. Ik had natuurlijk wel met hem kunnen meerijden, maar Catherine, onze advocaat, zei dat het beter zou staan als we ieder afzonderlijk aankwamen.

Als de auto komt sta ik bij een klein overwoekerd grasveld, een plichtmatig bewijs van milieubewustzijn binnen dit complex, een klein natuurreservaat waar insecten en vogels ongestoord kunnen neerstrijken of broeden. Het is mooi op een ruige manier, maar diep vanbinnen herbergt het een geheim, en ik raak zo diep in gedachten dat de chauffeur moet claxonneren om mijn aandacht te trekken. Ik draai me om, doe het achterportier open en stap in. Mijn bestemming had ik al ingevuld, dus we hoeven niet met elkaar te praten. Ik hou mijn hoofd omlaag en doe net alsof ik op mijn telefoon bezig ben, en pas als we halverwege zijn

heb ik in de gaten dat hij de hele tijd in zijn achteruitkijkspiegel naar me zit te kijken.

‘Ik weet wie je bent,’ zegt hij.

Ik zeg niets terug.

‘Vandaag begint het, toch?’

Ik knik.

‘Ik ben een fan van je,’ zegt hij en er verschijnt een brede lach op zijn gezicht. ‘Die goal van je tegen...’

‘Dank je,’ zeg ik. Ik zit er niet op te wachten de hoogtepunten van mijn korte carrière te herbeleven.

‘Hoelang gaat het duren?’ vraagt hij.

‘Een paar weken, zeggen ze.’

‘Als je wilt,’ zegt hij, ‘kan ik je elke ochtend ophalen. En als het erop zit kan ik elke dag buiten staan te wachten. Misschien een zorg minder voor je.’

Hij heeft wel een punt. Het zou wel praktisch zijn één auto met chauffeur te hebben tijdens deze hele beproeving. Na een dag of twee houdt hij vanzelf op me vragen te stellen.

‘Dat is goed,’ zeg ik.

‘Hoe laat zal ik vandaag terugkomen?’

‘Om vier uur.’

‘En morgen om half tien ophalen?’

‘Ja.’

‘Betaal me maar als het allemaal achter de rug is.’

‘Prima.’

‘Maar dan moet je niet naar de gevangenis gaan.’

Ik hoor mezelf tandenknarsen.

‘En noem ik je Evan of Mr Keogh?’

‘Evan is prima,’ zeg ik.

‘Noem mij dan maar Max,’ zegt hij. Hij steekt zijn hand in een opbergvak tussen de twee voorstoelen, haalt er een stapeltje visitekaartjes uit en geeft er eentje aan mij. ‘Hier staan al mijn gegevens op. Maar maak je geen zorgen. Ik kom mijn afspraken na.’

‘Bedankt,’ zeg ik.

Als hij een bocht omgaat doemt de rechtbank op en zie ik de verzamelde pers voor de ingang. Ik realiseer me nu dat ik vóór Robbie had moeten vertrekken. Dan was ik al binnen geweest als hij aankwam en hadden ze zich op hem gestort. Hij is immers een grotere ster dan ik. Nu zullen ze hun volle aandacht op mij richten.

We zijn er en ik sta op het punt het portier te openen.

‘Geef ze van katoen, knul,’ zegt Max, terwijl hij zich naar me omdraait en grijnst. Hij heeft gele tanden en flinke barsten in zijn lippen. En ongetemde haargroei, van onder de kraag van zijn overhemd, op zijn voorhoofd, uit zijn oren, uit zijn neus. Hij is een wandelend oerwoud. ‘En je weet het, een meisje dat het op die manier aanlegt met twee kerels is gewoon een goedkoop hoertje, en dat ziet de jury ook wel. Denk je dat ik het nooit heb meegemaakt? Dat zo’n meid nee zegt terwijl je weet dat ze ja bedoelt? Zo vaak dat ik de tel kwijt ben.’

Ik stel me voor hoe het zou voelen als ik zijn hoofd door de opening tussen de stoelen naar me toe zou trekken en het tegen het goedkope interieur aan zou beuken tot hij dood

was. Maar ik doe niks. Ik knik alleen maar, doe het portier open en stap uit. Ik word overdonderd door de flitsende camera's en het geschreeuw van de reporters, alsof ik voor een filmpremière kom, en niet voor een verkrachtingszaak. Als Max wegrijdt vraag ik me af of hij ziet dat ik zijn kaartje verfrommel en weggooi. Ik tik het weg met mijn wijsvinger en het landt op de donkere aarde van de struiken buiten het gebouw. Hij mag om vier uur terugkomen als hij dat wil, maar ik zal echt niet op hem staan te wachten.

Een politieagent komt naar me toe. Ik verwacht dat hij me naar de rechtbank gaat begeleiden, maar nee, hij tikt me op de vingers omdat ik dat kaartje op straat heb gegooid, en ik moet het oprapen terwijl de fotografen erop los klikken en de journalisten mijn naam brullen. Het is nu vies, het zit onder de vochtige aarde, en de vingers van mijn linkerhand zitten nu ook onder de modder, maar ik wil ze niet aan mijn pak afvegen, dus ik loop eerst het gebouw in, waar de mensen die in de hal staan zich omdraaien om naar me te kijken. Dan gooi ik het in de eerste prullenbak die ik tegenkom en hou mijn handen onder een desinfectiepomp, een overblijfsel uit de dagen van de pandemie, toen we allemaal binnen konden blijven, alleen, en de hele wereld konden vermijden.

2

Twaalf uur nadat ik het eiland had verlaten, stapte ik op een ferry van Dublin naar Holyhead. Daar lifte ik verder naar Zuid-Wales, waar ik werk vond op een boerderij waar ze een combinatie van tarwe en gerst verbouwden. Ik had eerder op het land gewerkt en paste me gemakkelijk aan, ik was immers gewend aan vroege ochtenden en lange dagen. We deelden met ons achten een huis op de noordoostelijke hoek van het land, met vier tweepersoonsslaapkamers. Mijn kamergenoot was Boeddha, een bijnaam die hij dankte aan het feit dat hij dik en kaal was, al was hij maar een paar jaar ouder dan ik. Hij had een knipperlichtrelatie met een Canadees meisje, Joanna, die in de kamer tegenover de onze sliep. Boeddha en ik konden het niet goed met elkaar vinden. Voordat ik kwam had hij de kamer twee maanden voor zichzelf gehad, dus hij beschouwde mij als een indringer. Hij had smerige gewoontes en praatte over vrouwen op

een manier die ik storend vond. Als Joanna en hij met elkaar naar bed wilden, moest ik van hem beneden op de bank slapen, waar de springveren in mijn rug prikten. Toen ik een keer protesteerde dreigde hij meteen met geweld, dus ik liet het erbij zitten.

Ik vroeg aan Joanna's kamergenote of ik het andere bed in haar kamer mocht gebruiken als het leeg was, en dat weigerde ze. Ik vertelde haar dat ik homo was en dat ze dus niet bang hoefde te zijn dat ik iets met haar zou proberen, maar ze zei dat mijn geaardheid er niet toe deed, ze wilde gewoon geen kamer delen met een jongen.

'Val je niet op jongens?' vroeg ik haar, en toen zei ze dat dat nou juist het probleem was, dat ze te veel op jongens viel, en dat ik niet veilig zou zijn in haar buurt. Ik keek waarschijnlijk verbijsterd, want ze barstte in lachen uit en zei dat ik echt niet moest denken dat ik zó onweerstaanbaar was.

Toen ik mijn draai een beetje gevonden had schreef ik mijn ouders om hen gerust te stellen, ik was veilig en ik had werk, maar mijn adres gaf ik niet. Ik liet ze wel mijn nieuwe mobiele nummer weten en een paar dagen later werd ik gebeld. Het was mijn vader, die belde om me te vertellen wat een waardeloze kerel ik was, want ik had het talent om een van de grootste voetballers aller tijden te worden – beter dan Pelé, zei hij, en beter dan Georgie Best – en dat ik dat aan het weggooien was.

'Maar ik wil geen voetballer worden,' zei ik tegen hem, waarschijnlijk voor de duizendste keer sinds ik een kind

was. ‘Ik vind voetbal niet leuk om naar te kijken, laat staan om het te spelen.’

‘Wat heeft dat er nou mee te maken?’ briede hij. ‘Jij hebt een door God gegeven talent waar ik een moord voor had gepleegd. Weet je hoe vaak ik op proef ging toen ik zo oud was als jij?’

‘Weet ik,’ zei ik, want dat had hij me vaak genoeg verteld. Manchester, Liverpool, Leeds, Birmingham, Newcastle. Een lange lijst grotere en kleinere plaatsen waar hij als tiener heen was gereisd in de hoop aan zijn eigen vader te ontsnappen. Maar hij had niet het vakmanschap dat ik wél heb.

‘Ik zou mijn linkervoet hebben afgestaan in ruil voor jouw talent,’ zei hij.

‘Dan was je nooit een groot voetballer geworden, of wel?’ was mijn reactie, waarop hij vloekte en mijn adres eiste, maar dat weigerde ik.

‘Maar een boerderij,’ zei hij getergd. ‘Als je op een boerderij wilde werken, had je godverdomme ook hier kunnen blijven.’

‘Ik wil niet op een boerderij werken,’ zei ik. ‘Het is gewoon een plek om geld te verdienen, meer niet. Ik wil schilder worden.’

‘Jij wordt godverdomme helemaal geen schilder!’ riep hij.

‘Dat word ik wél,’ zei ik.

‘Als een vuile... als een vuile flikker,’ zei hij.

Toen viel ik stil. Ik wist niet zeker wat in zijn ogen het verband tussen kunst en homoseksualiteit was, maar ken-

nelijk waren ze sterk met elkaar verwant. Hij had natuurlijk zijn hele leven nog nooit een boek gelezen. Of een toneelstuk gezien. Of een film gekeken waar geen explosies in zaten. Dat zou hij fatterig vinden. En trouwens, als ik het woord 'fatterig' zou gebruiken, zou hij dat ook fatterig vinden. Ik voelde even een aanvechting hem de waarheid over mezelf te vertellen, alleen maar om hem nog kwader te maken, maar was bang dat hij dan de deur uit zou stormen om zijn woede op Cormac te botvieren. En ik kon niet riskeren dat Cormac hem zou vertellen waarom ik die eerste keer was weggelopen. Of waarom ik een paar maanden later voorgoed was vertrokken.

Toen begon hij te tieren, dus ik brak het gesprek af en blokkeerde zijn nummer. Toen ik opkeek stond Boeddha in de deuropening naar me te staren.

'Wat is er aan de hand?' vroeg hij.

'Niks,' zei ik.

'Je zit te huilen,' zei hij, en ik legde mijn handen op mijn gezicht. Tot mijn verbazing waren mijn wangen nat van de tranen.

'Mijn vader,' zei ik tegen hem. 'Ik ben bang van hem.'

Hij knikte, kwam naast me op het bed zitten en liet toe dat ik mijn hoofd op zijn schouder legde. Hij sloeg een arm om me heen en vroeg of ik dacht dat hij op deze boerderij werkte omdat hij dat zo graag wilde. Ik ben ook ergens van weggelopen, zei hij. Ga ik nu niet uitleggen. Lang verhaal. Vreselijk klote. Maar je bent niet alleen. Dus niet meer huilen, oké? Je bent een beetje een mietje, Evan, maar je moet

niet huilen waar ik bij ben. Desnoods ga ik je kietelen totdat je weer lacht. Ik kon me niks gênanters voorstellen, dus ik droogde mijn tranen voor het geval hij het meende. Daarna konden we het best goed met elkaar vinden.

Op een zondagmiddag speelden we een potje voetbal op het zuidwestelijke veld, vijf tegen vijf, de seizoenarbeiders tegen de boer en zijn vier zoons. De op een na jongste zoon, Harry, was van mijn leeftijd en had de hele zomer met ons meegewerkt. Hij vertelde onophoudelijk over zijn vriendin op de universiteit, over hoe mooi ze was en dat ze het elke avond deden. Hij hield er niet over op en iedereen moest het aanhoren. Op een avond stonden we bij een schuur en gaf ik hem een zoen. Hij zoende me terug en de volgende dag deed hij net alsof ik niet bestond. Ik kende maar één manier van voetballen, namelijk heel goed, dus we wonnen met 18-2 en ik maakte veertien van onze doelpunten. Harry was hun keeper en na de wedstrijd zag hij er vernederd uit. De boer nam me naderhand apart en vroeg me waarom ik hier werkte en geen profvoetballer was.

‘Dat is niks voor mij,’ zei ik. ‘Ik vind het prima om af en toe een potje te spelen, maar ik wil er niet mijn werk van maken.’

‘Maar je zou miljoenen kunnen verdienen.’

Ik haalde mijn schouders op. Ik mocht de boer graag, maar hij begon net zo te klinken als mijn vader.

Later die avond keek ik uit mijn slaapkamerraam en zag dat Harry bij een boom een sigaret stond te roken en naar boven keek, naar mij. Ik trok mijn schoenen aan en ging

naar hem toe. We liepen naar een van de verder weg gelegen velden, waar we werden afgeschermd door de bomen.

De volgende dag negeerde hij me weer. Ik zat er niet echt mee.

Van mijn loon kocht ik op internet doeken, penselen en andere schildersbenodigdheden en ik nam een klein, leegstaand voorraadgebouw in gebruik waar de boer niets mee deed. Ongeveer zeven maanden werkte ik in de avonden aan een portfolio met ongeveer vijftwintig schilderijen waar ik trots op was. Sommige arbeiders kwamen kijken en maakten complimenteuzen opmerkingen, maar ik kon zien dat ze niet begrepen wat ik maakte. Ik schilderde geen landschappen of zeegezichten of mensen of dieren. Mijn werk was abstract. Ik hield van geometrische vormen. Ik was een bewonderaar van Kandinsky. En Mondriaan. En Paul Klee. Het enige terugkerende thema in mijn werk was de aarde, niet het gladde, geploegde land van de boerderij waar ik op werkte, maar de ruige, onbewerkte heuvels op het eiland die van de haven naar het huis van mijn ouders leidden. Ik was in de modder en de leem opgegroeid en dat zag je meer dan eens terug in mijn schilderijen, zelfs als ik dat niet van plan was. Maar de aarde is een deel van me. Het gevoel ervan op mijn huid. De smaak ervan in mijn mond.

Toen het seizoen voorbij was en het tijd was om de boerderij te verlaten, ging ik naar Londen met het naïeve plan daar als kunstenaar te leven. Als ik een paar schilderijen zou kunnen verkopen, zou ik misschien een studio kunnen huren in een goedkopere wijk. Een plek waar ik de aarde uit

mijn systeem zou kunnen schudden en haar lelijkheid zou kunnen vervangen door kleur, schoonheid, dunne lijnen en de wilde ideeën die door mijn hoofd raasden en vaak onzinnig leken, zelfs in mijn eigen ogen.

Een tijdlang ging ik naar elke galerie die ik kon vinden en werd ik overal afgewezen. Overal kreeg ik hetzelfde te horen, namelijk dat ik wel kon schilderen, maar dat mijn werk niet getuigde van originaliteit.

‘Je houdt van Kandinsky, klopt dat?’ vroeg een van de galeriehouders, terwijl hij de drie doeken die ik als mijn beste beschouwde nauwkeurig bekeek, met zijn neus er bijna tegenaan om mijn penseeltechniek te bestuderen, en de plekken waar de lijnen elkaar kruisten.

‘Klopt,’ zei ik.

‘En Mondriaan.’

‘Ja.’

‘En Paul Klee.’

Ik knikte.

‘Dat zie ik,’ zei hij, en hij klonk een beetje spijtig, want hij was vriendelijk en wilde me niet onnodig kwetsen. Hij legde een hand op mijn schouder en masseerde die zachtjes. ‘En dat is nou net het probleem.’

Ik vroeg hem of ik les moest nemen, ook al wist ik dat ik dat toch niet kon betalen, maar hij schudde zijn hoofd en zei dat dat tijdverspilling zou zijn. Je moet met de gave geboren zijn, zei hij. Het spijt me, maar die gave heb jij niet. Je bent nog jong, Evan. Je moet iets anders vinden om je leven mee in te vullen. Streven naar het onmogelijke zal je alleen

maar ongelukkig maken. En je zult een hekel aan kunst krijgen, alsof het je vijand is.

Het brak mijn hart. Maar als ik voor de schilderijen in de musea en galerieën in Londen stond en ze met die van mezelf vergeleek, wist ik dat hij gelijk had. Ik was geen kunstenaar. Ik kon gewoon best goed schilderen. Zoals mijn vader best goed kon voetballen, maar geen voetballer was.

Ik kon niet terug naar het eiland. Niet omdat ik bang was toe te geven dat mijn plan mislukt was, maar omdat ik niet oud wilde worden met die eeuwige modder onder mijn vingernagels, rouwranden die daar koppig zouden blijven zitten, hoe hard ik ook probeerde ze weg te spoelen.

Maar ik raakte door mijn geld heen. Ik schreef de boer een brief om te vragen of ik mijn baan terug kon krijgen, en hij antwoordde dat het hem speet, maar hij had al iemand anders aangenomen. Ik verhuisde naar een huurkamer in Dagenham, in een huis met twaalf armzalige slaapkamers en een gedeelde keuken waar de muizen gratis woonden. De andere huurders waren meestal bedwelmd door drank en drugs. Ik had een eenpersoonsbed en een wastafel, en we hadden maar twee douches, op de derde verdieping, waar je voor je gevoel smeriger uit kwam dan je erin ging.

Een vrouw die ouder was dan mijn moeder klopte eens laat op de avond op mijn deur. Ze wilde seks met me en zei dat ik de mooiste jongen was die ze ooit had gezien. Ik zei dat ik niet wilde en toen noemde ze me een flikker. Als ik haar niet zou neuken, zou ze iedereen in het pand vertellen dat ik van jongens hield, en ik zei dat ze dat helemaal zelf

moest weten, dat ik daar niet koud of warm van werd, dus toen vroeg ze of ze dan tenminste een sigaret van me kon bietsen, maar ik zei dat ik niet rookte, en toen zei ze dat ik godverdomme nergens voor deugde en dat ik maar terug naar dat verdomde Ierland moest gaan, waar ik als smerige paddy thuishoorde.

Op een avond, toen ik nog maar zestig pond op de bank had staan, nam ik de metro naar Walthamstow, naar een pub waarover ik had gehoord, maar waar ik nog nooit was geweest. Ik hoopte dat ik een jongen van mijn eigen leeftijd zou tegenkomen, iemand om mee te praten, iemand die me misschien mee naar huis zou nemen. Een warm lijf. Een paar armen om me heen. Een hete douche.

Maar ik was veruit de jongste in de pub. De oude mannen die op krukken aan de bar zaten en uren over een gin-tonic deden, leefden even op toen ik binnenkwam. Ik had weer kunnen weggaan, maar wist niet waarheen. Ik bestelde een glas bier en ging in een donkere hoek zitten onder een poster van een film getiteld *La Cage aux Folles*. Al drinkend probeerde ik uit te dokteren wat ik nu met mijn leven moest doen.

En toen kwam hij naar me toe.

Ik voelde dat hij door de pub mijn kant op liep, maar ik keek niet op, ook niet toen het getik van zijn brogues op de houten vloer luider werd. Hij zag er anders uit dan de dinosaurussen aan de bar, hoewel hij toch zo'n vijftientig jaar ouder was dan ik. Hij was goed gekleed en had kort grijzend haar en lichtblauwe ogen. Een knappe man, voor zijn leef-

tijd. Voor elke leeftijd. Hij ging tegenover me zitten en stak een sigaret op. Ik keek even naar de barman, want ik verwachtte dat hij zou ingrijpen en hem zou zeggen dat hij binnen niet mocht roken, maar het leek hem niet te storen. De man bekeek me aandachtig terwijl hij nu en dan een trekje nam.

‘Ik ben Rafe,’ zei hij. Hij stak een hand uit en ik schudde die. Hij had een gouden zegelring aan de pink van zijn linkerhand.

‘Evan,’ antwoordde ik.

Hij tilde mijn kin op zodat ik hem recht in de ogen keek. We bleven elkaar aankijken.

‘Heb je wel eens van Luchino Visconti gehoord?’ vroeg hij.

Ik schudde nee.

‘Waarschijnlijk van vóór jouw tijd,’ zei hij. ‘Hij heeft een heel beroemde film gemaakt – eigenlijk heeft hij er aardig wat gemaakt – maar in eentje daarvan komt een jongen voor. Een jongen door wie een oudere man geobsedeerd raakt. In de film werd die rol gespeeld door een jonge acteur van wie je vast ook nog nooit hebt gehoord, maar een tijdlang gold hij als de mooiste jongen ter wereld.’

Ik bleef hem aankijken. Ik wachtte tot hij verderging, ook al wist ik precies wat hij zou zeggen.

‘Je zou zijn tweelingbroer kunnen zijn,’ zei hij.

3

Mijn advocaat, Catherine, begeleidt me een trap op en legt me uit wat er vandaag gaat gebeuren, maar ik ben me zo bewust van de minachting in alle ogen die op me gericht zijn dat ik me niet goed kan concentreren op wat ze zegt. Ergens achter me hoor ik de klik van een iPhone-camera. Catherine draait zich direct om en zegt tegen degene die die foto heeft gemaakt dat fotograferen in de rechtbank verboden is. Dan pakt ze mijn arm en leidt me de gang door naar een grote eiken deur. Ik ga naar binnen en word verrast door het licht in de kamer, dat door de enorme ramen naar binnen valt en de hele ruimte vult. De muren hangen vol kunst, natuurlijk allemaal reproducties, maar mijn blik wordt er toch meteen naartoe getrokken. Traditionele Britse landschappen. Portretten van mensen die ik niet ken. In het midden staat een lange tafel en aan een van de uiteinden zit Robbie. Hij kijkt op als ik binnenkom en onze blikken

ontmoeten elkaar. Ik zie een waarschuwing in zijn ogen, net als in zijn berichtjes een paar uur geleden. Ik wed dat hij net op social media zat te kijken of we trending zijn.

Hij ziet er knap uit in zijn pak, en het onverwachte verlangen dat ik al bij onze eerste ontmoeting voelde steekt de kop weer op. Er zijn nog steeds maar twee jongens naar wie ik ooit echt heb verlangd en daar is hij er een van, en dat weet hij. Daardoor heeft hij me in zijn macht.

Vlak bij hem staan zijn ouders, naast een boekenkast. Zijn moeder neemt me van top tot teen op met onverholen misprijzen, alsof ze niet echt kan geloven dat haar leven, in elk geval op dit moment, vervlochten is met dat van iemand zoals ik.

‘Jullie kunnen hier even wachten,’ zegt Catherine. Ze kijkt de kamer rond en ik denk dat ze er net zo graag uit wil ontsnappen als ik. ‘Over een minuut of twintig zijn we aan de beurt. Dan kom ik jullie ophalen.’

En weg is ze. Nu ben ik alleen met de Wolvertons en mijn ouders, die vlak na mij naar boven zijn gekomen. We kijken elkaar ongemakkelijk aan, vier volwassenen en twee jongemannen, ieder van ons met zijn mond vol tanden. Uiteindelijk schrijdt Lady Wolverton de kamer door alsof ze over een catwalk loopt, wat ze in haar jeugd natuurlijk vaak heeft gedaan, en steekt haar hand uit naar mijn moeder.

‘Grace Wolverton,’ zegt ze. ‘De moeder van Robert.’

‘Margaret Keogh,’ zegt mijn moeder, die voor één keer haar hele voornaam gebruikt. Iedereen op het eiland kent haar als Maggie. ‘En dit is mijn man, Charles.’

‘Charlie,’ zegt mijn vader. Hij kijkt met argusogen naar Lord Wolverton, die naar hem toe komt. Robbies vader be- kijkt mijn ouders met die typische blik van welgestelde, ge- privilegieerde Engelsen die in aanraking komen met Ieren die zo’n vet accent hebben als wij. Ze denken dat we amper kunnen lezen en dat we wel stomverbaasd zullen zijn dat er elektrische verlichting in de kamer is. Hij stelt zichzelf aan mijn ouders voor en geeft ze met lichte tegenzin een hand.

‘Zo, wat een mooie boel, niet?’ zegt hij met een blik op zijn zoon, die achteroverleunt in zijn stoel om het tafereel te aanschouwen. ‘Ik had eerlijk gezegd nooit gedacht dat ik in zo’n situatie zou belanden.’

‘Wij evenzo,’ zegt mijn moeder, en dan corrigeert ze zichzelf: ‘Wij evenmin, bedoel ik. Is het evenzo of evenmin?’

Ik schaam me voor haar onderdanige gedrag, straks gaat ze nog voor die mensen op haar knieën. Dit majestueuze gebouw, en dan de rijkdom die van de Wolvertons afdruipt, het is gewoon te veel voor haar, een vrouw die niets heeft meegemaakt buiten het leven op het eiland sinds de dag dat ze daar als jonge bruid heen werd gebracht. Ik zie mijn va- der wegwijnen in zijn goedkope pak, zijn stropdas slap om de nek en het bovenste knoopje los, omdat zijn nek te dik is voor een gesloten boord.

‘Wat een flauwekul,’ gaat Lord Wolverton verder. ‘Het is overduidelijk dat het om een zondebok wil maken van Ro- bert en...’ Hij kijkt even in mijn richting. Klaarblijkelijk ben ik niet eens belangrijk genoeg om een naam te hebben. ‘Uw zoon. Als ze niet waren wat ze zijn, was het waarschijn-

lijk niet eens zover gekomen. Dat meisje om wie het allemaal draait lijkt nogal ordinair, vindt u ook niet? Ze komt uit een gebroken gezin, maar dat wist u zeker al.'

'Lieverd,' zegt Lady Wolverton en ze legt een hand op zijn onderarm.

'Het zijn gewoon feiten die ik aanhaal,' zegt hij op een toon die verraadt dat hij niet gewend is dat iemand hem in de rede valt of corrigeert. 'Ik weet dat we in zogenaamd progressieve tijden leven' – hij maakt met zijn vingers aanhalingstekens in de lucht – 'maar dat betekent in de meeste gevallen dat we het slachtoffer moeten geloven, ongeacht hoe absurd de aanklacht is, zonder oog voor een eerlijke rechtsgang.'

'Ze is geen slachtoffer,' zegt Robbie vanaf de andere kant van de kamer, en we draaien ons allemaal naar hem om. 'Dat woord moet je niet gebruiken.'

'Je hebt groot gelijk,' antwoordt Lord Wolverton en hij knikt er nadrukkelijk bij. 'Als iemand hier het slachtoffer is, dan ben jij het.' Hij zwijgt even, en we wachten allemaal op de voor de hand liggende aanvulling. Uiteindelijk, met moeite, verwaardigt hij zich daartoe. 'En uw zoon natuurlijk.'

'Evan,' zegt mijn moeder.

Er valt weer een stilte. Als ik mezelf tegen zo'n enorm raam zou gooien, vraag ik me af, zou het dan onmiddellijk breken, en zou ik dan beneden op straat storten? Die trap buiten was behoorlijk hoog, dus we zitten een flink stuk boven de begane grond. Ik zou het waarschijnlijk niet overleven. Dat zou mooi zijn.

‘Bent u zelf ook een voetballiefhebber, Lord Wolverton?’ vraagt mijn vader. Ik loop om de tafel heen en ga tegenover Robbie zitten. Ik kijk naar beneden. Hij draagt onzichtbare sokken en zijn broekspijpen zijn door het zitten iets omhooggeschoven, zodat zijn enkels zichtbaar zijn.

‘Ik ben van huis uit supporter van Arsenal,’ antwoordt hij. Hij praat alsof hij voor een publiek in de Guildhall staat. ‘Ofwel The Gunners, zoals we ze hier noemen.’

‘Ik weet heus wel wie The Gunners zijn,’ zegt mijn vader, die best zijn mindere wil zijn, maar het niet pikt dat iemand hem wil overtroeven als het om voetbal gaat.

‘Ook al heb ik zelden de tijd om naar een wedstrijd te gaan,’ vervolgt hij. ‘Druk met werk en sociale verplichtingen en dergelijke.’

‘U was toch politicus?’ vraagt mijn moeder. ‘Dat was vast heel interessant.’

‘Dat ben ik nog steeds, in zekere zin,’ antwoordt hij. ‘Maar ik heb veel uiteenlopende zakelijke bezigheden.’

‘U bent vorig jaar wel naar de wedstrijd in Birmingham komen kijken,’ breng ik hem in herinnering. Hij kijkt eindelijk mijn kant op en ik zie het lichte trillen van een zenuw in zijn wang.

‘We gaan als we kunnen,’ zegt Lady Wolverton. ‘Heel eerlijk gezegd was het niet wat we voor Robert voor ogen hadden. Ik hoopte altijd dat hij in de medische wereld terecht zou komen, of in de rechtspraak. Maar vanaf zijn kindertijd was het alleen maar voetbal, voetbal en nog eens voetbal. Ik weet niet waar hij dat vandaan heeft.’

Lord Wolverton kijkt nog steeds naar me en tot mijn frustratie ben ik de eerste die wegkijkt.

‘Ik moet toegeven dat ik de sfeer bij voetbalwedstrijden altijd erg vijandig vind,’ gaat Robbies moeder door. ‘Al dat geschreeuw en gevloek. En die...’ Ze aarzelt. ‘Nou ja, de homofobie vind ik niet het ergste, de supporters moeten toch ook wat stoom afblazen, maar die racistische spreekkoren elke keer als een allochtoon de bal heeft...’

‘Jezus, mam,’ zegt Robbie, terwijl hij in lachen uitbarst. ‘Allochtoón! Dat woord gebruiken we allang niet meer.’

‘Het is voor ons ook moeilijk,’ zegt mijn moeder, die Robbies reactie negeert. ‘Vanwege waar we wonen, bedoel ik. We moeten eerst een ferry nemen naar Galway, en dan een vlucht vanaf Shannon of Dublin. Maar we zijn wel een paar keer overgekomen. Vorig jaar waren we bij de halve finale van de FA Cup, hè Charlie?’

‘Jazeker,’ zegt mijn vader. ‘Bijna achthonderd euro kostte die trip me, maar ik had dat geld net zo goed over de balk kunnen gooien.’

‘We zijn ook naar een paar interlands in Dublin geweest,’ gaat ze verder. ‘Sterker nog, Charlie mist er niet eentje.’

‘Dat is altijd mijn droom geweest,’ zegt mijn vader. ‘Voor mijn land uitkomen. Hebt u een paar jaar terug de laatste groepswedstrijd voor de Euro’s gezien? Niet?’

De Wolvertons gapen hem aan alsof hij een vreemde taal spreekt.

‘We speelden tegen Griekenland,’ zegt hij met zijn handen ver uit elkaar, alsof tussen zijn handen elk moment een

hologram van die wedstrijd kan verschijnen, zodat we het moment kunnen herbeleven. ‘En we hadden alleen maar een gelijkspel nodig om door te gaan. In de blessuretijd staat het 2-1 voor de Grieken. En dan krijgen we een strafschop. En wie loopt er naar de penaltystip? Deze slapjanus.’ Hij knikt in mijn richting. Ik ben die slapjanus. ‘En schiet hem ver over de lat. Die bal is vast nog ergens daarboven, over de Melkweg aan het vliegen. Hij zal een dezer dagen wel weer terug op de aarde vallen.’

Lord Wolverton denkt hier even over na. Hij heeft natuurlijk wel door dat mijn vader mij weliswaar heeft afgekraakt, maar tegelijkertijd het startschot heeft gegeven voor een competitie waarin hij niet aan de kant kan blijven staan.

‘Het is voor Robert natuurlijk moeilijker om in het nationale elftal te komen,’ countert hij. ‘We hebben hier in Engeland zo veel uitzonderlijke spelers. Voor uw zoon is het gemakkelijker, lijkt me. Ierland moet spelers uit de Tweede Divisie accepteren.’

‘De Championship,’ zegt Robbie, die opkijkt van zijn telefoon, op hoogst geërgerde toon. ‘Dat heet al eeuwen niet meer Tweede Divisie.’

‘In Engeland,’ vervolgt zijn vader onverstoorbaar, ‘nemen ze alleen spelers uit de Premier League.’

Het wordt weer rustig in de kamer. We zijn hier per slot van rekening niet om over voetbal te praten. We zijn hier omdat Robbie en ik terechtstaan voor verkrachting respectievelijk medeplichtigheid aan verkrachting.

‘In onze familie is zoiets als dit nog nooit voorgekomen,’

zegt Lady Wolverton na een tijdje, en ze lacht er nerveus bij, alsof het een geweldige grap is.

‘Bij ons evenmin,’ zegt mijn moeder.

‘Ik vraag me wel af wat de rol van die voetbalclubs in het geheel is,’ vervolgt ze. ‘Uit wat ik hoor heerst er een sfeer waarin vrouwenhaat hoogtij viert. Al die jongemannen die roem en rijkdom vergaren, maar dat maakt ze enkel tot doelwit voor ordinaire sletten die half bloot in nachtclubs rondhangen. WAGS, zo worden ze toch genoemd?’ Ze haalt even adem en schudt haar hoofd. ‘WAGS, het woord alleen al! En altijd in het nieuws, die meiden. En ze willen zó graag jonger lijken. Er waren er toch twee die vanwege een of andere idiote ruzie op Twitter voor de rechter belandden?’

‘Instagram,’ zegt Robbie.

‘Twee bevoorrechte malloten die miljoenen verspillen om iets uit te vechten wat van geen enkel belang is voor wie dan ook,’ zei ze hoofdschuddend. ‘Totaal belachelijk. En dat terwijl er mensen in de wereld zijn met echte problemen.’

Ik vraag me af wat ze weet over mensen met echte problemen. Heel weinig, vermoed ik.

‘En jij, jongeman,’ zegt Lord Wolverton tegen mij. ‘Je bent zo stil. Wat heb jij voor excuus?’

‘Niet schuldig, Edelachtbare,’ zeg ik, terwijl ik die zelfingenomen klootzak het liefst op zijn gezicht zou timmeren.

‘Niet schuldig, dat zal wel,’ antwoordt hij. ‘Jij bent de vermoorde onschuld, nietwaar?’

‘Ho eens even,’ zegt mijn vader en hij gaat fier rechtop staan. ‘Laten we niet vergeten dat het niet mijn zoon is die

van verkrachting wordt beschuldigd. Dat is úw zoon. Die van mij was alleen aanwezig in de kamer.'

'En filmde het met zijn telefoon,' zegt Lord Wolverton. 'Een onbetwist feit, weet u nog? Wat voor beest doet zoiets? Mijn zoon en dat meisje hadden seks met wederzijds goedvinden. Maar het was uw zoon, Mr Keogh, úw zoon, die ze filmde als een of andere viespeuk, en die er vast en zeker op geilde toen hij het later terugkeek. Niet dan?' vraagt hij en hij kijkt mij weer aan. 'Evan,' voegt hij er met nadruk aan toe.

Ik zwijg.

'En dan die berichtjes op WhatsApp,' gaat hij verder.

'Daar heeft mijn zoon niks in gezegd,' zegt mijn vader, wat niet waar is, want dat heb ik wél. Ik heb een hoop gezegd, en daar was niets goeds bij. 'Die van ú daarentegen...'

'Kleedkamerpraat,' zegt Lord Wolverton stellig, en hij wuift de woorden van mijn vader weg.

'Dus het is kleedkamerpraat als het om úw zoon gaat,' zegt mijn moeder. 'Maar ónze zoon moet ervoor aan de schandpaal worden genageld, bedoelt u dát?'

'Ik weet wel dat ónze zoon in zijn opvoeding niet het soort taalgebruik heeft meegekregen waarvan úw zoon zich bediende.'

'Jezus, pap,' zegt Robbie, en hij gooit zijn telefoon op tafel. 'Hou op, oké? Hier heeft niemand wat aan.'

'Ik denk alleen maar dat het voor alle betrokkenen beter zou zijn,' zegt Lord Wolverton onverstoorbaar, 'als we de waarheid onder ogen zien. We zouden dit hele schijnproces

misschien niet eens hoeven doormaken als úw knul gewoon opbiecht wat hij heeft gedaan. Hij heeft vrijwillige seks tussen twee volwassenen gefilmd, en dat is weerzinwekkend. Volgens mij kan hem voyeurisme ten laste worden gelegd, wat strafbaar is volgens de *Sexual Offences Act*. Als hij dat zou toegeven en zijn straf zou accepteren, dan zou dat meisje misschien tevreden zijn en verder van de zaak afzien. Iedereen zou zich winnaar kunnen noemen en we zouden allemaal weer gewoon verder kunnen gaan met ons leven.'

'U bedoelt dat ónze zoon de schuld op zich moet nemen, terwijl úw zoon helemaal vrijuit gaat?' vraagt mijn moeder, nu op haar achterste benen. 'Ik wil er nog even op wijzen dat úw zoon de griezel is die zichzelf aan dat arme meisje heeft opgedrongen.'

Lady Wolverton lacht en schudt haar hoofd. 'Met alle respect, Mrs... Keogh, toch? Maar kijkt u eens naar Robert. Ziet hij eruit als iemand die zich aan meisjes moet opdringen? Hij heeft op dat gebied nog nooit problemen gehad. Integendeel.'

'Ze hebben deze puinhoop met z'n tweeën aangericht,' zegt mijn vader. 'Dus ze kunnen ook met z'n tweeën voor de jury verschijnen. En als de zaak slecht afloopt, tja, dan zal het niet ónze zoon zijn die de langste gevangenisstraf krijgt, of die voor de rest van zijn leven als zedendelinquent te boek staat. Dat is úw zoon.'

Lord Wolverton zet langzaam een stap in de richting van mijn vader. Hij is groter. Hij is fitter. Hij is sterker. En mijn vader deinst achteruit. Ik kan het niet helpen. Ik moet la-

chen. Laat h m voor de verandering maar eens voelen hoe het is om bang te zijn.

‘Ik probeer alleen maar deze walgelijke vertoning tot een eind te brengen,’ zegt Lord Wolverton. ‘Ik weet niet wat voor opvoeding jongens op dat eilandje van jullie krijgen, maar hier op het vasteland...’

‘Het vastel nd?’ roept mijn moeder ziedend, want als  en woord een rode lap is voor een Ier dan is dat het wel. ‘En welk vasteland is dat? Dat zou ik dan wel eens willen weten.’

‘Hier op het vasteland,’ vervolgt Lord Wolverton zonder haar een blik waardig te keuren, ‘brengen we onze kinderen bepaalde normen bij.’

‘En wij niet?’ vraagt ze, en het zou me niet verbazen als ze hem nu fysiek zou aanvallen. ‘Denkt u dat wij Evan hebben verteld dat hij elk meisje mag aanranden dat hij op straat tegenkomt?’

‘Als ik het goed begrijp,’ zegt Lord Wolverton, met een kalmte waar ik kippenvel van krijg, ‘zijn het niet de meisjes die gevaar lopen bij uw zoon in de buurt.’

Ik heb het gevoel dat er een mes in mijn buik wordt gestoken en ik kijk naar Robbie, die zijn blik wegdraait om me niet te hoeven aankijken.

‘En wat moet d t in godsnaam betekenen?’ begint mijn vader, maar voordat hij kan doorgaan gaat de deur open en komt Catherine terug.

‘In hemelsnaam, ik kan jullie buiten op de gang horen,’ zegt ze en ze kijkt ons kwaad aan als een moeder die haar kinderen op hun donder geeft. ‘En de rest van de mensen

daar ook. Dat is geen goed begin van de zaak, als we de jury ervan willen overtuigen dat jullie zoons onschuldige mensen zijn.’

De vier ouders hebben het fatsoen om ieder een beetje beschaamd te kijken.

Catherine schudt vol afschuw haar hoofd. Dan kijkt ze Robbie en mij aan en zegt de woorden waar ik maanden tegen op heb gezien.

‘Het is tijd.’

4

Zodra ik weer online was zocht ik Luchino Visconti op. De film die Rafe bedoelde bleek gemakkelijk te vinden, net als de jonge acteur met wie hij me had vergeleken. Zelf zag ik de gelijkenis niet, afgezien van het feit dat we allebei jong en blond waren, want het haar van die jongen was lang en vrouwelijk, in die zware stijl van de jaren zeventig, terwijl ik een bos krullen boven op mijn hoofd had. Zijn gezicht was ook wat hoekiger dan het mijne. Maar Rafe was zeker geweest van de gelijkenis.

Hij was heel openhartig geweest in die pub in Walthamstow. Hij had me precies verteld wat hij met me wilde doen, wat hij wilde dat ik op mijn beurt met hem zou doen en hoelang hij mijn diensten nodig zou hebben. Hij bood me driehonderd pond, dus vijf keer mijn banksaldo. Ik aarzelde geen moment.

Rafe had een appartement in de buurt van London City

Airport, met uitzicht op de Thames, vlak bij Woolwich Ferry. De gang leek wel een bibliotheek. Als kind las ik graag, maar sinds mijn vertrek van het eiland kwam het er niet vaak van. Boeken waren ook best duur en mijn geld was vooral opgegaan aan doeken, verf en penselen.

‘Mooie woning,’ zei ik en ik meende het. In zo’n appartement had ik mezelf wel zien wonen toen mijn artistieke dromen nog haalbaar leken.

‘Het is heel praktisch,’ zei hij. ‘Het is mijn pied-à-terre, eigenlijk.’

Hij zag aan mijn gezicht dat ik niet wist wat dat betekende.

‘Ik gebruik het als ik in Londen ben,’ legde hij uit. ‘We wonen ergens anders.’

‘Ben je getrouwd?’ vroeg ik.

‘Ja, natuurlijk,’ zei hij. Ik keek om me heen en zag een paar ingelijste foto’s. Op een ervan stond hij met zijn vrouw, ik dacht op het San Marcoplein in Venetië. Ze hadden hun armen om elkaar heen geslagen en glimlachten naar de camera. Hij had ook kinderen. Een paar dochters in witte teniskleding. Een zoon in voetbaltenue.

‘Zelf speel ik liever squash,’ zei hij toen hij zag waar ik naar keek. ‘En jij?’

‘Wat bedoel je?’

‘Hou je van sport?’

Ik schudde nee en keek verder de kamer rond. Een wandkast vol elpees trok mijn aandacht en ik bekeek ze alsof het museumstukken waren. Ik had nog nooit een elpee van

dichtbij gezien, maar toen ik er eentje uit de kast pakte, voelde hij prettig in mijn handen.

‘Hou je van muziek?’ vroeg Rafe, terwijl hij voor ons allebei een whisky inschonk. Ik pakte het glas aan en nam een slokje. Het was een opvallend zwaar glas. De gedachte kwam bij me op dat het verschil tussen arm en rijk erop neerkwam dat de glazen van de tweede groep net zo duur waren als de drank die ze erin deden, terwijl mensen zoals ik het heel gewoon vonden uit blikjes, flesjes of plastic bekers te drinken. Toen de alcohol in mijn lijf werd opgenomen en zich vermengde met het bier van eerder die avond, begon ik me een beetje te ontspannen, wat me in de taxi niet was gelukt. Tijdens die rit van twintig kilometer dwars door Londen was ik me gaan afvragen of ik een inschattingsfout had gemaakt. Misschien zou hij wel proberen me te vermoorden als ik eenmaal in zijn woning was. Toen we voor een stoplicht stonden had ik zelfs overwogen het portier te openen en uit de auto te springen, maar het geld was te aantrekkelijk.

‘Wie niet?’ vroeg ik terwijl ik een oud album van Prince bekeek.

‘Noem eens een artiest die je goed vindt,’ zei hij. Hij schopte zijn schoenen uit en ik zag dat hij opzichtige sokken van Kermit de Kikker droeg, van die sokken waarmee een man van zijn leeftijd misschien denkt dat hij er jonger en onconventioneel uitziet, maar die hem eigenlijk een beetje belachelijk staan. Ik somde een paar bands op en ook enkele zangers naar wie ik geregeld luisterde en ging ervan

uit dat hij die geen van allen kende, maar tot mijn verbazing liep hij naar zijn verzameling en pakte er een album uit van de eerste band die ik had genoemd, en waarvan de leden niet veel ouder waren dan ik.

‘Dit vind ik een erg mooi liedje,’ zei hij. Hij haalde de plaat uit de hoes en legde hem op de draaitafel. Hij stofte de zwarte groeven af met een doekje, inspecteerde de naald en legde die toen voorzichtig op het vinyl. Ik vond het mooi om te zien hoe aandachtig hij dat deed. Dat waardeerde ik. Ik snapte waarom sommige mensen ervoor kozen zo’n ritueel uit te voeren voordat de muziek begon. Het was vele malen beschaafder dan de ongerichte manier waarop ik door muziklijsten scrolde op mijn telefoon en midden in een nummer naar een ander overschakelde als ik het saai vond. Hij had toevallig een van mijn lievelingsliedjes gekozen en glimlachte toen hij zag dat ik mijn hoofd bewoog op het ritme van de muziek. Terwijl hij naar me keek bekroop me plotseling de angst dat hij me zou vragen voor hem te dansen, maar die vernedering bleef me gelukkig bespaard. Hij zette enkel zijn glas op een tafeltje en leunde naar voren om me te zoenen.

Ik had nog nooit iemand gezoend die zo oud was als hij en had daar ook nooit naar verlangd. Het was een nieuwe ervaring, niet eens heel onprettig, behalve dat ik zijn huid te ruw vond. Hij legde zijn linkerhand op mijn achterhoofd en begon me te tongzoenen, en ik vroeg me af of hij dat deed omdat hij bang was dat ik van gedachten zou veranderen, of omdat hij graag de leiding had. Hoewel ik me niet

heel erg tot hem aangetrokken voelde reageerde mijn lichaam wel op zijn omhelzing. Het feit dat hij naar me verlangde wond me op. En een deel van me wilde hier zijn, hier blijven, iemand zoals hij zijn, of iemand bij hem zijn.

‘Boter bij de vis,’ zei ik, want dat hoorde bij mijn nieuwe rol, en ik maakte me van hem los. Hij knikte en haalde zijn portemonnee tevoorschijn.

‘Dat is ook zo,’ zei hij en hij overhandigde me zes biljetten van vijftig pond, die ik snel natelde voordat ik ze in de achterzak van mijn spijkerbroek stopte. Zodra ik dat deed veranderde de sfeer. Ik was nu zijn eigendom, althans voor de afgesproken duur, en dat wilde hij me laten voelen. ‘Kleed je uit,’ zei hij op zakelijke toon terwijl hij de lichten dimde.

‘De gordijnen,’ zei ik, want vanuit zijn appartement keek je niet alleen naar de rivier in de verte, maar ook naar de ramen van andere gebouwen dichterbij. Er lag een vreemde, onregelmatige gloed over het water van weerspiegelende lichtjes. Die had ik graag willen schilderen.

‘Niet zo tegendraads, Evan,’ antwoordde hij met gefronste wenkbrauwen. ‘Ik zei dat je je moest uitkleden. Doe gewoon wat ik zeg.’

Ik keek even naar de gang en vroeg me af wat hij zou doen als ik zou proberen weg te komen. Maar dat deed ik niet. Wat dit ook was, wat ik ook aan het doen was, nu wilde ik het ook helemaal meemaken. Ik had mijn hele leven nog nooit macht gehad, maar nu wel, dankzij mijn jeugd en mijn schoonheid, en ik was realistisch genoeg om te beseffen dat

die allebei vergankelijk waren. Ik schopte mijn sportschoenen uit, trok mijn T-shirt over mijn hoofd, maakte mijn riem los en trok mijn spijkerbroek uit.

‘Sokken,’ zei hij.

Ik deed ze uit en moest van Rafe op de bank gaan zitten. Toen nam hij mijn voeten in zijn handen, een voor een, en bestudeerde ze zorgvuldig, waarbij hij met zijn vingers zachtjes over mijn tenen ging. Ik vond het maar raar en een beetje gênant. Hij had natuurlijk geen idee van de dingen die ik kon doen met deze voeten. Toen hij ze weer losliet moest ik gaan staan, en ik deed mijn ogen dicht terwijl hij me uit mijn boxershort hielp. Op dat moment wist ik dat ik dit alleen maar kon volhouden als ik deze plek in mijn verbeelding achter me liet en uitweek naar een totaal andere wereld. Rafe deed de dingen die hij had gezegd te zullen doen, niet meer en niet minder. Hij vroeg mij de dingen te doen waarmee ik had ingestemd, niet meer en niet minder.

En terwijl we ieder onze rol speelden, koper en verkoper, ging ik in mijn hoofd terug naar het eiland. Ik liep via het pad door het dorp naar de school en groette vrienden die ik onderweg tegenkwam. Ik maakte een praatje met een van de sympathiekere leraren, een man die me had aangemoedigd om te schilderen. Ik stopte bij de oude pub om mijn veters te strikken en Larry Mulshay vroeg hoe het met mijn moeder ging. Ik ging op een bankje zitten bij de nieuwe pub. Tim Devlin zei dat hij me tien euro zou geven als ik alle blaadjes in de achtertuin zou weghalen. Ik liep de heuvel op

naar het huis waar ik was opgegroeid en de boerderij die ik op een dag tegen mijn zin zou erven.

Ik voelde de aarde onder mijn vingernagels, het fijne stof dat in de groeven van mijn handen kroop, terwijl hij me tegen het raam duwde en schunnige dingen in mijn oor mompelde. Misschien raakte hij daar opgewonden van, van het gebruik van zulke grove taal, maar ik niet. Als ik al iets voelde was het teleurstelling. Hij had eerder zo verfijnd geleken, maar nu leek hij gewoon de zoveelste man van middelbare leeftijd die erop kickt als hij probeert een jongen te vernederen. Ik wilde hem vertellen dat niets wat hij kon zeggen me ook maar enigszins emotioneel zou raken. Ik was mijn hele leven al vernederd door iemand die daar veel beter in was dan hij.

En desondanks had ik geen spijt dat ik daar was. Ik wilde het ook met hem doen.

Hij leunde tegen me aan en bedekte mijn gezicht met zijn linkerhand, en ik inhaleerde zijn geur. Kennelijk had hij een luchtje op zijn polsen gedaan voordat hij die avond was uitgegaan, iets wat voor mij totaal nieuw was. Ik moest aan Cormac denken, die voordat ik vertrok met Kerstmis een flesje CK One had gekregen. Hij had het elke dag opgedaan en ik had hem ermee geplaagd, maar intussen vond ik de geur duizelingwekkend lekker. Ik moest aan Harry denken, de boerenzoon in Zuid-Wales, aan hoe hij me tegen een oude eikenboom aan slingerde en me tegen de bast aan duwde, en aan de exquise pijn van het hout dat afdrukken maakte op de bleke onbehaarde huid van mijn buik toen hij

me neukte. Toen hij klaar was, begaven mijn knieën het en stortte ik op de grond, en ik had graag ter plekke in slaap willen vallen, met de modder in mijn oren en de wormen die over mijn gezicht kropen. Begraaf me hier maar, dacht ik op dat moment. Begraaf me gewoon hier. Ik vroeg me af hoeveel arbeiders hij had geneukt. Tegen hoeveel mannen had hij gezegd dat ze hun baan zouden kwijtraken als ze zijn geheim zouden onthullen? ‘Ik ben niet zoals jij,’ had hij volgehouden. ‘Ik ben geen flikker.’

Toen het voorbij was, toen Rafe was klaargekomen, vroeg ik of ik de douche mocht gebruiken. Hij keek me aan alsof ik had gevraagd of ik zijn auto dat weekend kon lenen.

‘Dat heb ik liever niet,’ zei hij met een blik op mijn kleren, die her en der op de grond lagen. Hij was klaar met me en wilde dat ik ophoepelde. Nou, hij kan de pot op, dacht ik bij mezelf.

‘Waar is het?’ vroeg ik en ik draaide me om en liep naar de gang zonder het antwoord af te wachten. ‘Deze kant op?’

Ik had de badkamer snel gevonden en nam een lange hete douche. Ik zeepte mezelf in met zo veel mogelijk van zijn dure douchegel en reinigde mijn gezicht met een scrubgel die op het plankje in de douche stond. De verpakking alleen al kostte waarschijnlijk meer dan wat hij mij had betaald. Ik had me in lange tijd niet zo smerig gevoeld en wilde ieder spoor van hem van mijn lichaam boenen. Daarna sloeg ik een handdoek om mijn middel en bekeek ik mezelf in de spiegel. Ik was achttien jaar en volmaakt. Mijn schilderijen kon ik misschien niet verkopen, maar mezelf wél.

Toen ik terugkwam in de huiskamer was Rafe helemaal aangekleed en mijn kleren lagen keurig op een stapeltje.

‘Voelt dat beter?’ vroeg hij.

‘Veel beter,’ zei ik. Ik deed de handdoek af en kleetde me voor zijn ogen aan zonder een greintje schaamte. Terwijl ik de kamer uit was, had hij de televisie aangezet. Er was een oude zwart-witfilm op, en het geluid stond weliswaar uit, maar ik herkende Cary Grant en Katherine Hepburn. Naar dat soort films keek mijn moeder graag en ik wilde dat hij me zou uitnodigen om te blijven, om samen de rest van de film te kijken, en dat hij zijn handen door mijn haar zou halen en me na de film naar bed zou brengen in de logeerkamer en me zou instoppen. Dat hij mijn vader zou zijn, mijn zachtmoedige vader. En ik zijn gehoorzame zoon.

Nadat ik me had aangekleed voelde ik in mijn achterzak of hij het geld niet had teruggepaktd terwijl ik aan het douchen was. Hij keek een beetje teleurgesteld toen hij me dat zag doen.

‘Dat is beneden je stand,’ zei hij, en gek genoeg was dit die hele avond de eerste keer dat ik iets van schaamte voelde.

‘Sorry,’ zei ik. ‘Ik heb geen hoge pet op van mensen.’

Hij haalde zijn schouders op alsof hij mijn cynisme over de aard van de mens deelde.

‘Daar ligt een schrijfblok, op die *table d’appoint*,’ zei hij en hij knikte naar links, naar een hoek van de kamer.

Ik keek rond. Ik had geen idee wat die uitdrukking betekende, maar liep naar een rond tafeltje met een marmeren blad op een smalle poot en nam aan dat hij dat bedoelde.

‘Schrijf je telefoonnummer op,’ zei hij.

‘Waarom?’ vroeg ik.

Hij pakte het album van Prince op, dat ik op een fauteuil had laten liggen en zette het terug op de plank. Vervolgens haalde hij de plaat die hij eerder had afgespeeld van de draaitafel, hield hem op ooghoogte en blies er zachtjes een stofje af, waarna hij hem voorzichtig terugschoof in de hoes.

‘Je hebt toch geld nodig?’ vroeg hij.

‘Ja.’

‘Schrijf je nummer dan op.’

‘Wil je dat ik op een andere avond terugkom?’

‘O, nee hoor,’ zei hij en hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, ik put nooit twee keer uit dezelfde bron. Dit was alleen maar... hoe zal ik het zeggen? ... een auditie.’

‘Een auditie waarvoor?’

‘Schrijf je nummer nou maar op, Evan. Of niet. De keus is helemaal aan jou.’

Ik dacht even na en toen pakte ik het schrijfblok en de pen en deed wat hij vroeg. Waarom niet? zo redeneerde ik. Ik was zo dwaas dat ik dacht dat ik de regie kon houden.

‘Goed zo,’ zei hij met een glimlach.

‘Hoe kom ik vanaf hier thuis?’ vroeg ik terwijl ik naar de deur liep. ‘Ik weet eigenlijk niet waar ik ben.’

‘Waar woon je?’ vroeg hij, en ik noemde de buurt, niet mijn adres. ‘Je kunt de metro nemen, eerst de DLR naar Canning Town,’ zei hij. ‘En dan de rest met de District Line, denk ik. Maar dat moet je voor de zekerheid misschien even nakijken op de kaart.’

‘Het is al laat,’ zei ik. ‘Gevaarlijk daar buiten. Overal slechte mannen. Die allemaal misbruik willen maken van onschuldige jonge knullen zoals ik.’

Hij moest lachen, tegen wil en dank.

‘Jij bent me er eentje,’ zei hij. Hij haalde zijn portemonnee weer tevoorschijn en gaf me een paar biljetten. ‘Hier. Dat moet genoeg zijn voor een taxi.’

‘Dank je wel,’ zei ik. We wisten allebei dat ik het geld in mijn zak zou houden en gewoon de metro zou nemen. Ik moest trouwens niet de District Line hebben voor het laatste stuk, want ik moest overstappen op station West Ham. Hij was duidelijk geen vaste klant van het openbaar vervoer.

5

De rechtszaal is afgeladen, zoals te verwachten was. De verslaggevers zitten op een hogere rij, hun ruggen tegen de muur, en zo'n honderd mensen die ik niet ken zitten hutjemutje op de publieke tribune. Alleen de popcorn ontbreekt. Tot mijn afschuw hebben sommigen het club-t-shirt aan. Ze steken hun armen in de lucht uit solidariteit met mij en Robbie als we in de beklagdenbank gaan zitten en trommelen met hun vuisten op het clublogo op hun borst. Het kan ze niets schelen of we schuldig zijn of niet, ze willen ons alleen maar terug op het veld zien. Mijn ouders gaan tussen hen in zitten. Verderop zitten een man en een vrouw van in de veertig die me aanstaren met een blik zó vol walging dat het wel de ouders van dat meisje moeten zijn.

Dat meisje.

Ik moet eens ophouden haar zo te noemen. Ze heeft een naam: Lauren Mackintosh. Ze is negentien jaar en studeert

geschiedenis aan de universiteit. Ik had haar voor die avond nog nooit ontmoet en heb haar daarna ook nooit meer gezien. Maar ik heb eindeloos over haar gepraat met de politieagenten die de zaak onderzoeken en heb consequent verklaard dat zij liegt over wat er is gebeurd. Ze was die hele avond al met Robbie aan het flirten, vertelde ik ze, en zij was degene die zijn hand pakte en hem naar boven leidde, niet andersom. Ik zeg er niet bij dat Robbie zich naar me omdraaide toen hij met haar meeging en naar me grijnsde, knip-oogde en een duim opstak.

Ook op vragen over wat er daarna gebeurde blijf ik steeds bij mijn verhaal.

Ja, ik wachtte een paar minuten voordat ik ook naar boven ging. Ja, ik was jaloers op haar. Ja, ik had graag degene willen zijn met wie Robbie naar boven ging. Nee, daar schaam ik me niet voor, waarom zou ik? Ja, de meeste jongens weten dat ik homo ben, maar niemand maakt er een punt van. Nee, de pers weet het niet. Omdat het privé is, daarom, en het zou de aandacht alleen maar afleiden van het voetbal. Nee, ik vind dat niet tegenstrijdig, ik heb toch zeker ook recht op een privéleven? Nee, ik klopte niet aan, de deur stond op een kier. Ja, ze zagen me allebei de kamer in komen. Nee, geen van beiden maakte daar bezwaar tegen. Ja, ik keek naar hen. Nee, ik vind dat niet raar. Ja, ze wilde het heel graag. Nee, ze protesteerde helemaal niet. Nee, ze vroeg hem geen enkele keer op te houden. Ja, als ze dat wel had gedaan, had ik beslist gezorgd dat hij was opgehouden. Ja, ik filmde hun samenzijn op mijn telefoon. Nee, ik was mezelf niet aan het bevredigen. Nee, u

kunt dat pervers vinden maar dat wil niet zeggen dat het dat ook is. Ja, ik genoot ervan. Nee, Robbie nodigde me op geen enkel moment uit om seks met haar te hebben. Nee, ik kan die telefoon niet vinden. Ja, ik heb wel gezocht, maar hij is verdwenen. Ja, ik weet hoe dat overkomt, maar weet u, de waarheid staat op die telefoon, dus ik wilde dat ik hem niet was kwijtgeraakt, want dan zouden we dit hele gesprek niet eens hebben, toch? Ja, u mag mijn appartement doorzoeken, ga uw gang, ik heb niks te verbergen. Ja, ik heb de volgende ochtend een nieuwe telefoon gekocht. Omdat ik er een nodig heb, waarom dacht u dan? Nee, ik heb hem niet gedeclareerd bij de verzekering. Hij had me maar een rug gekost, daarom, en dat is voor mij een schijntje. Ja, ik zat in de WhatsApp-groep. Nee, ik praat normaal gesproken niet op die manier over vrouwen. Nee, ik heb geen zus. Ja, ik weet dat ik afschuwelijke dingen heb gezegd, maar het zijn geen strafbare dingen. Nee, ik zou niet liegen om mijn teamgenoten te beschermen, zelfs Robbie niet. Ja, ik vertel u de waarheid.

Ik blijf al maanden bij mijn verhaal, woord voor woord.

En dat blijf ik, ook als ik straks naar voren word geroepen.

Reken straks op je, gast. Laat me niet stikken.

Terwijl ik naar de openingsverklaringen luister, voel ik me net een acteur in een televisieserie. De advocaten zijn genadeloos beleefd tegen de rechter, Edith Kerrey. Ze is geridderd, mag zich hofadvocaat noemen en wordt door iedereen aangesproken als My Lady. De advocaat van het OM, Mr Arm-

strong, staat op om zich met een diepbedroefde uitdrukking op zijn gezicht tot de jury van zeven mannen en vijf vrouwen te richten. Hij zegt dat hij vanaf het begin eerlijk tegen hen wil zijn. De club, onze club, was zijn club vanaf zijn kindertijd, zegt hij. En daarvóór was het zijn vaders club, en dáárvóór die van zijn grootvader. Hij heeft een seizoenkaart, vertelt hij, en probeert geen thuiswedstrijd over te slaan. Zijn eigen zoon, die pas tien is, slaapt in een clubpyjama en is een groot fan van de club. De muren van zijn slaapkamer zijn behangen met posters van de spelers.

‘Alle spelers,’ voegt hij eraan toe. ‘Ook Robert Wolverton en Evan Keogh. Dat wil zeggen, tot voor kort hingen hun foto’s aan de muur, totdat hij – en dat zeg ik met trots – zonder aanmoediging van mijn kant besloot ze eraf te halen.’

Hij slaat zijn ogen neer. Zijn stem hapert terwijl hij de rol van Trotse Vader speelt. ‘Dat mijn zoon zo fatsoenlijk is, is vooral te danken aan zijn moeder,’ vervolgt hij, ‘want zij is een veel betere ouder dan ik. Staat altijd voor hem klaar, terwijl ik als boete voor mijn zonden eigenlijk te veel tijd doorbreng tussen de muren van dit nobele gebouw, waar recht wordt gesproken zonder angst of vooroordeel, ongeacht of men rijk of arm is, beroemd of onbekend.’

Hij zwijgt even en schudt zijn hoofd. Hij lijkt teleurgesteld in de wereld.

‘Wat moeten we doen als onze helden ons in de steek laten?’ peinst hij hardop, alsof de vraag hem spontaan invalt en niet het resultaat is van weken schaven. ‘Wat moet mijn zoon doen? Een beter mens zijn dan de mannen die hij aanbad,

hoop ik, want ook al is hij te jong om te begrijpen waar deze zaak over gaat, eigenlijk is het vrij eenvoudig.’

Nu glimlacht hij. Misschien hoopt hij de juryleden daarmee zover te krijgen dat ze ons schuldig bevinden zonder dat ze enig bewijs hebben gehoord, zodat we allemaal worden ontslagen van de plicht hier de komende twee weken elke dag te verschijnen.

Ik zie dat jurylid 6, een vrouw van achter in de twintig, recht naar me kijkt, maar als ik haar ook aankijk wendt ze haar blik af.

‘Op een avond met veel alcohol werd een jonge vrouw verleid door een beroemde voetballer,’ gaat Mr Armstrong verder. ‘Iemand over wie ieder van ons misschien wel eens gelezen heeft in de tabloids. Ik geef toe dat ik ook af en toe zo’n krant koop,’ zegt hij, nu als Man van het Volk, die niets moet hebben van Welgestelde Advocaat in Toga met Pruik. ‘En ik lees de roddels ook, tegen wil en dank. Net als de gewone man, heb ik gelijk?’

Een paar juryleden glimlachen en knikken. Ze mogen hem. Hij is een van hen. Hij begrijpt hun guilty pleasures omdat het ook de zijne zijn. ‘Miss Mackintosh, eiseres, ging een slaapkamer in met Robert Wolverton en ze begonnen, zoals we dat in mijn tijd noemden, wat te rollebollen. Een kusje hier, een aanraking daar. Daar is niets ongebruikelijks aan, en niets om je voor te schamen. Jonge mensen, in het bijzonder jonge vrouwen, hebben tegenwoordig de regie over hun eigen lichaam, en ik denk dat we het er allemaal over eens kunnen zijn dat dat een goede zaak is. Maar toen Mr Wolverton

besloot dat hij verder wilde gaan, dat hij geen genoegen nam met een beetje onschuldige pret' – hij verheft zijn stem nu, klinkt scherp, is plotseling woedend – 'accepteerde hij geen nee! En hij deed, dames en heren van de jury, wat zo veel bevoorrechte mannen vóór hem ook hebben gedaan. Hij luisterde niet. Hij negeerde haar moedwillig toen ze zei dat ze geen seks met hem wilde, want hij geloofde niet dat zij het recht had die keuze te maken. Hij duwde haar achterover op het bed. Zoals u kunt zien is Mr Wolverton een sterke, sportieve man, terwijl Miss Mackintosh, zoals u straks kunt zien, een vrij tengere jonge vrouw is. Maar intussen was zijn vriend, zijn teamgenoot Mr Evan Keogh, een Ier, achter hen aan de trap op gekomen. Hij keek naar binnen en in plaats van te voorkomen dat Mr Wolverton deze gruwelijke misdaad zou plegen, koos hij ervoor het gebeuren te filmen. Mr Wolverton nodigde hem zelfs uit daarna ook seks met zijn slachtoffer te hebben! Nee, sorry, ik versprak me. Niet om seks met haar te hebben. Want dat was in feite niet wat Mr Wolverton met Miss Mackintosh had gehad. Hij had haar verkracht. En dat zijn twee heel verschillende dingen. Wat mankeert die voetballers, dat ze kennelijk niet in staat zijn tot een seksuele prestatie tenzij een van hun teamgenoten erbij is, toekijkt, ze aanmoedigt zoals de supporters op staanplaatsen doen, terwijl ze, in figuurlijke zin, scoren? Ze delen jonge vrouwen met elkaar zoals u en ik misschien een zakje toffees zouden delen. We hebben allemaal die video's gezien die online waren gelekt toen er een paar werden geshamed, heel even door hun clubs werden geschorst en vervolgens weer

werden teruggenomen. Hóé dan? Kan iemand me het misschien uitleggen? Ik kan er met m'n pet niet bij. Maar helaas zien deze jongemannen vrouwen niet als mensen maar als gebruiksvoorwerpen, als wegwerpartikelen. U zult horen hoe Mr Wolverton en Mr Keogh hun rol in dit groteske verhaal ontkennen, en dan vraagt u misschien waarom de politie en de forensisch onderzoekers niet naar bewijs hebben gezocht op de telefoon van Mr Keogh. Tja, dat zouden ze heus wel gedaan hebben, als Mr Keogh niet de uitzonderlijke pech had gehad dat hij zijn telefoon later diezelfde avond was kwijtgeraakt. Een telefoon, moet u weten, die hij al twee jaar had en die hij altijd en overal bij zich had. Maar juist op deze avond, toen de ware toedracht had kunnen blijken uit de beelden, is Mr Keogh... hem op wonderlijke wijze kwijtgeraakt. En de volgende ochtend heeft hij een gloednieuwe gekocht! Vindt u dit geloofwaardig? Ík niet. Hij heeft niet eens geprobeerd Mr Wolverton te bellen om te vragen of hij zijn telefoon misschien in diens appartement had laten liggen, wat ieder normaal mens zou hebben gedaan. Hij heeft ook niet aan de conciërge van zijn flat gevraagd of iemand hem misschien had teruggebracht. Nee, in plaats daarvan ging hij meteen de stad in om een nieuwe te kopen. De waarheid is dat hij wist dat geen mens zijn oude telefoon ooit nog ter hand zou nemen. Het is wel vreselijk vervelend voor de beklagden dat die telefoon weg is, vindt u niet? Want als het klopt wat zij zeggen, namelijk dat Miss Mackintosh een gewillige deelnemer was aan hun stoeipartij, dan hadden de beelden waarschijnlijk hun onschuld bewezen en hadden we hier vandaag niet met

ons allen gezeten. Maar nee, die telefoon is in rook opgegaan, dus nu kunnen de beklagden mijn cliënt als leugenaars afschilderen. Het OM zal aantonen dat deze twee bevoorrechte jongemannen, die gezegend zijn met een talent voor sport en een knap uiterlijk, wier moreel kompas ten onder is gegaan aan hun financiële voorspoed en de adoratie van eerlijke voetbalsupporters, simpelweg pakten wat ze wilden, totaal onverschillig voor de pijn die ze hun slachtoffer aandeden. Aan de hand van hun smerige berichtjes op WhatsApp zult u zien hoe weinig berouw ze achteraf hadden. Het zijn de walgelijkste stukjes tekst die ik ooit heb gelezen, ik zou willen dat me dat bespaard was gebleven en ik kijk er niet naar uit ze aan u te presenteren. In de hele stad zijn de supporters nog steeds niet bekomen van die berichtjes. Sterker nog, in het hele land zijn mensen er nog misselijk van, en ook in Ierland, waar ze een schokgolf hebben teweeggebracht, want Mr Keogh is een belangrijk lid van het nationaal elftal van dat land en oogstte veel bewondering, een held voor zowel kinderen, tieners, als volwassenen van Dublin tot Skibbereen tot Donegal. Maar het ergste van alles is dat een jonge vrouw, op de rand van de volwassenheid, daardoor zó getraumatiseerd is en zich zó schaamt dat ze niet meer in staat is zich vrij te bewegen en van het leven te genieten zoals iedere jonge vrouw dat zou moeten kunnen.’

Hij schudt zijn hoofd en het lijkt erop dat hij zal gaan zitten, maar dan komt er een laatste gedachte in hem op. ‘De hele zaak is misselijkmakend, nietwaar?’ vraagt hij, nu met lagere stem. ‘We kunnen niet toestaan dat de samenleving

verder wordt besmet met dergelijke beestachtigheden. Maar hoe kunnen we dat stoppen?’

Hij denkt even na, alsof hij hier nog geen antwoord op weet, maar dan – zomaar ineens – heeft hij het. ‘Ú kunt het stoppen,’ zegt hij. Intussen kijkt hij ieder jurylid even aan en ze luisteren geboeid. ‘Ík kan dat niet. Mijn geachte collega Miss Brenton kan het niet. Rechter Kerrey kan het niet. De politie, de pers, de spelersmakelaars, de coaches, de clubmanagers – die kunnen het niet. Het OM zal bewijzen dat de beklagden schuldig zijn, zonder gerede twijfel, en dat betekent dat ú het kunt stoppen, ieder van u, individueel en als collectief. Als u daarvoor kiest.’ Hij laat een stilte vallen. ‘En ik hoop dat u dat doet,’ zegt hij tot slot. Hij gaat zitten, trekt zijn toga om zich heen en richt zijn ogen op de vloer, een diepe frons op zijn voorhoofd, alsof hem in dit leven niets anders rest dan het overdenken van de kwaden van het universum.

Hoewel het me was afgeraden kijk ik toch even naar Robbie. Zijn gezicht is strak en hij kijkt minachtend en boos. Dan kijk ik naar de perstribune en herken een schrijver die niet alleen bekend is vanwege zijn fictie maar ook vanwege zijn sportcolumns in Ierse kranten. We hebben elkaar een paar keer ontmoet en samen wat gedronken in een hotelbar in Boedapest tijdens het kwalificatietoernooi voor het Europees kampioenschap, toen ik een goal scoorde waarmee we tweede werden in onze groep. Er zijn niet veel mensen die ik graag mag, maar hem mocht ik altijd graag. Misschien voelt hij dat ik kijk, want hij draait zich naar me toe en kijkt me recht aan. Zijn gezicht spreekt boekdelen en ik moet mijn blik afwen-

den. Hoe deze rechtszaak ook afloopt, ik weet zeker dat hij nooit meer met me zal borrelen.

Ik kijk de zaal rond op zoek naar andere bekende gezichten en voel de vertrouwde pijnscheut in mijn linkerarm, waar de botten niet goed zijn gezet toen die arm gebroken was. Er zijn natuurlijk geen spelers van de club aanwezig. Zij hebben strikte instructies en mogen niets zeggen of doen wat de zaak kan benadelen of de naam van de club nog meer schade kan toebrengen dan al is geschied. Een paar van hen hebben bovendien meegedaan aan de beruchte WhatsApp-berichtjes, dus die houden zich al maanden gedeisd, want ze weten dat hun reputaties nog maar een duwtje nodig hebben.

Als Catherine aan de beurt is en opstaat, slaakt ze een lichte zucht voordat ze de jury aankijkt.

‘Het zal u misschien verbazen,’ zo trapt ze af nadat ze zichzelf heeft voorgesteld, ‘maar ik ben het eens met een heleboel dingen die mijn geachte collega Mr Armstrong heeft gezegd. We leven in een rare tijd, waarin jonge mannen op een voetstuk worden gezet om zoiets simpels als het met een bal over een veld kunnen dribbelen en hem in een net schoppen. Ik ben zelf ook voetbalsupporter. Al mijn hele leven.’ Maar natuurlijk. Net als Mr Armstrong mag ze niet elitair overkomen. Het valt me op dat in haar uitspraak, die in al onze gesprekken tot vandaag heel verfijnd Brits was, ineens meer het accent van Yorkshire te horen is – ze komt uit Halifax – en eigenlijk verbaast dat me ook niet. ‘Toen ik twintig was, kwam ik Gary Lineker tegen in een nachtclub in Leicester,’ gaat ze verder, ‘en toen heb ik mezelf zo voor schut gezet dat

mijn beste vrienden me er nu nog altijd mee plagen. En dan vertel ik u maar liever niet over die keer dat ik op een bruiloft in gesprek raakte met Gary Neville. Zou het de naam Gary zijn, misschien heb ik daar iets mee?’

Achter de tafel van de rechter klinkt een kuch, en ook al moet de jury lachen, rechter Kerrey schraapt haar keel niet zomaar. Catherine kijkt naar haar en knikt verontschuldigend.

‘My Lady,’ zegt ze, en dan richt ze zich weer tot het twaalf-tal. ‘Mijn geachte collega heeft een lang betoog gehouden. Maar dat is ook logisch, er zijn veel woorden nodig om mensen te overtuigen van een leugen. Gelukkig vergt de waarheid minder energie, en de verdediging wil graag het bewijs in deze zaak voor zichzelf laten spreken. Alles wat ik van u vraag, dames en heren van de jury, is dat u uw oordeel baseert op het bewijs, enkel en alleen op het bewijs. Bewijs waaruit zal blijken dat Mr Wolverton en Mr Keogh niet schuldig zijn aan hetgeen waarvoor ze zijn aangeklaagd. Daarnaast wil ik u erop wijzen dat Miss Mackintosh hier niet terechtstaat, en ik zal haar dan ook niet als verdachte bejegenen. Een dergelijke vrouwenhaat is beneden mijn waardigheid, die van de rechtbank en die van u allen. Het is echter wel belangrijk dat u beseft dat Miss Mackintosh een verleden van zorgwekkend gedrag heeft als het om relaties gaat. Ik ben me bewust van de *Youth Justice and Criminal Evidence Act* van 1999, die beperkingen oplegt aan de mate waarin een eiser in een zedenzaak mag worden ondervraagd over zijn of haar seksuele verleden, maar voordat mijn geachte collega deze wet aanhaalt als reden om zulke zaken niet te bespreken, wijs ik hem graag op Artikel 2 van die-

zelfde wet, dat toestaat dat gebeurtenissen uit het verleden onder de loep worden genomen mits ze hebben plaatsgevonden kort voor het vermeende misdrijf, en mits de verdediging dat kan aantonen. En inderdaad, het kan vreemd lijken dat Evan zijn telefoon kwijtraakte, maar het is wel wat er feitelijk gebeurd is – en wie van ons is nog nooit zijn telefoon kwijt geweest? – dus we kunnen er alleen maar naar raden wat er al dan niet op heeft gestaan, en daarom kan die telefoon geen rol spelen in deze rechtszaak. Miss Mackintosh heeft seks gehad op basis van wederzijdse instemming en daar had ze de volgende dag spijt van. We maken allemaal fouten. Dat hoort volgens mij bij het mens-zijn. We mogen Miss Mackintosh onder geen beding veroordelen voor haar fout, maar evenmin mogen we de levens van twee onschuldige jongemannen kapotmaken vanwege diezelfde vergissing. Zou u dat willen als Robbie en Evan uw zoons waren? Of zou u bewijs willen, bewijs eisen, onomstotelijk bewijs, dat er daadwerkelijk een misdrijf had plaatsgevonden? Ik in elk geval wél.’

Ze gaat weer zitten en dezelfde twaalf gezichten die tien minuten geleden met minachting naar ons keken, lijken nu welwillender. Ik kijk opnieuw naar jurylid 6, die aandachtig heeft zitten luisteren naar alles wat Catherine heeft gezegd. Net als de sportcolumnist voelt ze dat ik kijk en ze draait zich mijn kant op, maar haar gezichtsuitdrukking is ondoorgrondelijk.

Ik kan niet anders dan me afvragen of de uitkomst van deze hele zaak simpelweg afhangt van wie het laatste woord heeft.

6

Na mijn geslaagde auditie zette Rafe me aan het werk.

Mijn clientèle, of eigenlijk de zijne, was heel specifiek. Hoofdzakelijk mannen van rond de zestig. Met dik betaalde banen, badend in luxe. Een paar publieke figuren. Sommigen getrouwd. Ik gedroeg me als een professionele escort, maar gaf vooraf wel duidelijk aan wat ik wel en niet bereid was te doen. Als een cliënt mijn regels niet respecteerde, dan ging ik weg, en Rafe nam me dat nooit kwalijk. Integendeel, ik wist dat hij keihard kon zijn tegen mensen die meer wilden dan de aangeboden diensten. Ze betaalden rechtstreeks aan hem. Hij hield een derde en ik kreeg de rest. Gek genoeg raakte ik op hem gesteld, ondanks de manier waarop we met elkaar hadden kennism gemaakt. Ik wilde graag indruk op hem maken en voelde me merkwaardig gevleid wanneer hij positieve opmerkingen van cliënten naar me terugkoppelde.

Sommige mannen wilden me vaker boeken, maar ik hanteerde een maximum van vier afspraken per persoon. Bij meer dan vier gingen ze denken dat we iets met elkaar hadden wat we niet hadden. Ik stond een keer een half uur naar het schilderij *Salisbury Cathedral from the Bishop's Grounds* van Constable te kijken in het v&A-museum in afwachting van een cliënt die me als zijn gast zou meenemen naar een feestje in het Natural History Museum. Cliënten die me inhuurden als pronkjuweel voor een luxueuze aangelegenheid wilden vaak eerst ergens in de buurt afspreken om te zien of ik wel de juiste kleding droeg en de basissetiquette beheerste. Al snel bleek dat hij op me viel en ik hem niet totaal onaantrekkelijk vond, dus we spraken daarna nog een paar keer af. Hij was heel conventioneel in zijn seksuele wensen, wat ik een pluspunt vond, en het had waarschijnlijk langer kunnen duren, want hij was rijk en genereus met zijn geld, maar het hield op toen hij me uitnodigde bij hem in te trekken en beloofde dat ik de rest van mijn leven nooit meer ergens voor zou hoeven betalen. Mannen als hij begrepen gewoon niet wat een afknapper zo'n voorstel kon zijn.

Die les leerde ik nog een keer met Samuel, een makelaar in exclusief vastgoed, die zelf in een schitterend appartement in de buurt van Hyde Park woonde. We hadden de afspraak dat ik elke laatste vrijdag van de maand bij hem kwam, als zijn vrouw naar Cornwall ging om haar ouders op te zoeken. Zijn wensen waren eenvoudig en ik voelde me op mijn gemak bij hem, maar na de vierde afspraak vroeg hij me mee naar een wijnbar in Soho, en ik ging akkoord,

want hij zou zowel mijn tijd als mijn margarita's betalen. We hadden elkaar nog nooit buitenshuis getroffen, dus de avond begon wat onwennig met een gesprek over koetjes en kalfjes, maar het werd nog veel erger toen hij te kennen gaf dat hij verliefd op me was geworden en ervan overtuigd leek dat ik soortgelijke gevoelens voor hem had ontwikkeld. Ik voelde me vreselijk opgelaten. Hij had het erover dat hij bij zijn vrouw weg zou gaan en dat we zouden gaan samenwonen, en hij hoopte dat zijn zoon onze relatie op den duur zou accepteren.

'Welke relatie?' vroeg ik.

'Deze relatie,' zei hij, terwijl hij over de tafel heen mijn hand vastpakte. Ik liet het toe. Hij was immers de cliënt. 'Wat wij hebben opgebouwd. Dit gaat verder dan een zakelijke transactie, Evan, vind je ook niet? Ik weet dat jij hetzelfde voelt.'

'Het spijt me, maar dat is niet het geval,' zei ik. 'Je bent vast een heel aardig iemand, afgezien van je huwelijkse ontrouw en het feit dat je bereid bent misbruik te maken van een jongeman in financiële nood, maar ik ben niet geïnteresseerd in iets voor de lange termijn met je. Je hebt me ingehuurd om je een dienst te verlenen, dat is alles. Daarbuiten heb ik totaal geen gevoelens voor je. Ik doe wat ik doe alleen maar om niet naar het eiland terug te hoeven.'

'Het eiland?' vroeg hij verbaasd.

'Doet er niet toe,' zei ik en ik schudde mijn hoofd, geïrriteerd dat ik een stukje van mijn vorige leven aan hem had blootgegeven. 'Weet je, Samuel, je betekent niks voor me.'

Helemaal niks. Ik zeg dit om je te helpen. Zodat je jezelf niet voor de gek houdt.’

Hij was duidelijk geschokt door de hardheid van mijn woorden en begon te huilen. Het was niet om aan te zien. Ik werd misselijk. Er zaten mensen naar ons te kijken. Het was te veel.

‘Je liegt,’ zei hij, terwijl hij zijn tranen afveegde. ‘Ik weet dat je wel iets voelt.’

‘Nee.’

‘Ik geloof je niet.’

‘Probeer maar.’

‘Maar ik kan je alles geven wat je...’

Ik verontschuldigde mezelf en zei dat ik naar het toilet moest. Ik liep de bar uit en blokkeerde zijn nummer op mijn telefoon. Dat was het moment waarop ik besloot met niemand meer dan vier keer af te spreken.

Dat wil zeggen, totdat Sir op het toneel verscheen. In het geval van Sir had ik geen keus. Hij trok aan alle touwtjes.

Die episode, mijn laatste als menselijk roerend goed, begon een paar maanden na het debacle met Samuel. Rafe belde me en zei dat hij een heel bijzondere cliënt had, die mij graag wilde ontmoeten.

‘Prima,’ zei ik. ‘Stuur me zijn gegevens maar.’

‘Nee, ik wil dit niet in een berichtje zetten,’ zei hij.

‘Waarom niet?’

‘Omdat niets verdwijnt. Niets raakt vergeten. Alles wat je tegenwoordig zegt of doet kleeft voor altijd aan je. Kom een kop koffie met me drinken en dan leg ik het uit.’

We zagen elkaar in de Reform Club op Pall Mall, waar hij lid van was, en hij gaf me een A4-envelop met een document erin dat ik zou moeten ondertekenen. Hij legde uit dat het een geheimhoudingsverklaring was. De vorige jongens met wie deze cliënt tijd had doorgebracht hadden het allemaal getekend, zei hij, dus ik hoefde me geen zorgen te maken over de inhoud. Het kwam erop neer dat ik nooit enig detail van onze ontmoetingen mocht onthullen, anders zou ik strafrechtelijk worden vervolgd. Ik praatte toch al nooit over wat ik deed, en ik had ook niemand met wie ik erover zou kúnnen praten, dus ik deed zonder problemen wat hij vroeg. De betaling was tot mijn verrassing tweemaal zo hoog als ik gewend was, en dat zou mijn leven wezenlijk kunnen veranderen.

‘Uitstekend,’ zei hij terwijl hij het document weer in de envelop deed. ‘Het allerbelangrijkste hier is uiteraard discretie. Ben je discreet, Evan?’

‘Dat weet je wel,’ zei ik.

‘Ja, dat denk ik ook, maar in dit specifieke geval moet je heel goed beseffen dat het consequenties zal hebben als je niet voorzichtig bent.’

‘Wat voor consequenties?’ vroeg ik.

‘Ernstige consequenties.’

Hij haalde nog een envelop uit zijn tas en vertelde me dat daar een foto van zijn cliënt in zat. Als ik de envelop zou openmaken, zei hij, zou dat worden opgevat als stilzwijgende instemming van mijn kant dat ik bereid was me aan de regels te houden. Als ik hem ongeopend zou teruggeven,

dan kon ik nu weglopen en zou hij iemand anders zoeken, en zou de samenwerking zoals we die hadden in geen enkel opzicht veranderen.

‘Maar als je ja zegt,’ zei hij, ‘dan kun jij niet bepalen wanneer de samenwerking eindigt. Hij heeft het alleenrecht daartoe. Begrijp je me?’

‘Je zou me toch niet in gevaar brengen?’ vroeg ik.

‘Natuurlijk niet,’ zei hij glimlachend. ‘Je bent mijn favoriete jongen, dat weet je toch.’

Ik wilde hem wel geloven, maar vroeg me af of ik hetzelfde deed wat sommige cliënten bij mij deden, namelijk geloven dat onze relatie meer inhield dan onze professionele afspraken. Ik wilde geen seksuele relatie met Rafe, maar dacht soms wel aan hem, als ik met andere mannen samen was. Ik wilde iets, maar ik kon er mijn vinger niet op leggen wat het was.

Ik maakte de tweede envelop open en schoof de foto eruit. Ik herkende de man onmiddellijk en keek Rafe vol ongeloof aan.

‘Nu snap je wel waarom discretie zo belangrijk is,’ zei hij. Hij nam de envelop terug, met de foto, en stopte beide terug in zijn tas.

‘Uiteraard.’

‘Ik app je de details van je eerste afspraak. Een dag en een tijdstip, meer niet. Je wordt met een auto ergens opgepikt en naderhand naar dezelfde plek teruggebracht.’

Drie dagen later stond ik om zeven uur ’s avonds voor een van de minder drukke metrostations in Londen. Er

stopte een zwarte Range Rover met aan het stuur een reus van een man. We zwegen allebei de hele weg. Na ongeveer veertig minuten kwamen we bij een ijzeren poort, die onmiddellijk voor ons openging. We reden over een lange oprijlaan en stopten op een centrale binnenplaats, waar een tweede man in livrei stond te wachten om mij naar binnen en naar boven te begeleiden. Hij keek niet echt naar me toen ik uit de auto stapte, maar begon meteen te lopen, en ik nam aan dat ik hem moest volgen.

‘Hoe noem ik hem?’ vroeg ik, en hij draaide zich niet eens om toen hij antwoord gaf.

‘Sir,’ zei hij. ‘U noemt hem te allen tijde Sir.’

Ik knikte en wenste intussen dat hij langzamer zou lopen, want de gangen hingen vol met uitzonderlijke schilderijen, de meesterwerken van eeuwen, en ik had wel even willen blijven staan om ze goed te kunnen bekijken.

Algauw werd ik een ruime kamer binnengeleid, waar ik een chesterfieldbank en een chesterfieldfauteuil zag staan, een paar mooi beklede stoelen en een bureau in Regency-stijl. Voordat hij de kamer verliet droeg hij me op te blijven staan en niets aan te raken. Ik keek naar de foto’s die op verschillende plekken stonden, gezichten die ik mijn hele leven in actualiteitenrubrieken en tijdschriften had gezien. Ze zagen er niet anders uit dan een doorsneegezin. Ik vroeg me af hoe ik hier was terechtgekomen. Ik was opgegroeid op een eiland met vierhonderd mensen. Ik had op een boerderij gewerkt. Ik had schilder willen worden. Na ongeveer tien minuten ging de deur aan de andere kant van de kamer

open en kwam hij binnen. Hij liep op me af met een glimlach op zijn gezicht. Instinctief ging ik kaarsrecht staan.

‘Goedenavond,’ zei hij. ‘Evan, heb ik dat goed onthouden?’

‘Dat klopt, Sir,’ zei ik.

‘Prachtig.’ Hij bleef glimlachen. Het ongewone karakter van deze ontmoeting leek hem niet te deren. ‘En waar kom je precies vandaan?’

Ik vertelde hem de naam van het eiland en beschreef de ligging ten opzichte van Galway. Hij knikte en terwijl ik aan het woord was bekeek hij me van top tot teen. Hij leek niet geïnteresseerd in mijn antwoord, ook al had hij de vraag gesteld.

‘Heel goed,’ zei hij. ‘En je kent de regels, toch? Die hebben ze je uitgelegd?’

‘Ja, Sir,’ antwoordde ik. ‘Ik begrijp ze volledig.’

‘Uitstekend. Zullen we dan maar beginnen?’ Hij wreef in zijn handen. ‘Frisjes vanavond, nietwaar?’

Daarna zeiden we niets meer tegen elkaar. Hij nam me mee naar een slaapkamer, waar hij me vernederingen liet ondergaan waarvan ik nooit had geweten dat mensen daaraan onderworpen konden worden. Ik had nog nooit een cliënt gehad die zich zo misdroeg, hij vernederde me fysiek en psychisch en behandelde me slechter dan je een hond met hondsdelheid zou behandelen, terwijl hij tegen me praatte alsof ik uit de krochten van de hel was opgestegen om hem van dienst te zijn. Ik ben niet hier, bleef ik in gedachten herhalen. Ik ben een dode, die dit tafereel aanschouwt vanuit een andere bestaanswereld.

Toen het voorbij was, pakte hij een kamerjas en verliet de slaapkamer zonder een woord. Ik lag opgekruld op de vloer, want ik wilde niet bewegen, maar wist niet goed wat er nu van me werd verwacht. Er was bloed. Maar ook iets wat ernstiger was. Tijdens deze ontmoeting, de eerste van vele, had hij iets van me afgenomen wat ik nooit meer terug zou krijgen.

Uiteindelijk kwam mijn gids van eerder die avond terug. Hij vond het kennelijk aanstootgevend dat ik nog steeds naakt op een kostbaar vloerkleed lag. Ik moest me aankleden, zei hij, want de auto stond al voor de deur. Binnen vijf minuten waren we onderweg naar het metrostation waar ik ook was opgehaald.

Dit ging zes maanden zo door en ik zag er elke keer vreselijk tegen op, sliep de nacht ervóór nauwelijks, maar Rafe bleef zeggen dat ik er niet onderuit kon. Ik had me vastgelegd, herhaalde hij, en het zou consequenties hebben – ernstige consequenties – als ik de cliënt op een of andere manier boos zou maken. Sir zou hem laten weten wanneer hij me niet meer wilde, en tot die tijd had ik geen andere keus dan hem compleet zijn gang te laten gaan, zonder te protesteren.

‘Je hebt gezegd dat je me niet in gevaar zou brengen,’ fluisterde ik aan de telefoon tegen Rafe na een bijzonder wrede sessie, zo erg dat ik daarna een afspraak maakte bij een huisarts, die geschokt leek door de ernst van mijn verwondingen en erop aandrong dat ik naar de politie ging. Er viel een lange stilte op de lijn en pas toen ik een klik hoorde begreep ik dat hij er niet meer was.

Het enige voordeel van de situatie was dat ik kon verhuizen naar een kleine tweekamerflat voor mezelf. Me elke donderdagavond laten vernederen en mishandelen was de prijs die ik moest betalen voor mijn onafhankelijkheid.

Het had nog jaren zo kunnen doorgaan als ik niet op een ochtend een telefoontje had gekregen van een man die beweerde dat hij voor een tabloid werkte en zei dat hij bepaalde geruchten had gehoord over mij en Sir. Hij wilde weten of ik bereid was ergens met hem af te spreken om erover te praten. Ik zou niet voor niets komen, zei hij. Ik was wel gewend voor mijn diensten betaald te krijgen, maar in dit geval raakte ik in paniek en hing op. Toevallig moest ik diezelfde avond weer naar Sir. Toen we naar zijn slaapkamer liepen vroeg ik of ik even met hem kon praten. Hij leek verbaasd, nee, geërgerd.

‘Nou, waar gaat het over?’ vroeg hij terwijl hij op zijn horloge keek. Ik vertelde wat er was gebeurd. Hij luisterde aandachtig en zijn gezicht betrok.

‘En wat heb je hem verteld?’ vroeg hij.

‘Helemaal niets,’ zei ik. ‘Ik heb opgehangen.’

Hij ging zitten, op een stoel waarvan ik vrijwel zeker wist dat het een George Hepplewhite was, en dacht een tijd na. Toen hij weer opkeek, knikte hij en zei dat ik juist had gehandeld, maar dat ik nu beter weg kon gaan, want hij zou die avond bij nader inzien geen gebruikmaken van mijn diensten. Maar toen ik de volgende avond thuiskwam van de sportschool trof ik Rafe aan in mijn huiskamer, samen met de reusachtige chauffeur die me altijd naar het land-

goed van Sir reed en terug. Ik had geen idee hoe hij was binnengekomen.

‘We hadden een overeenkomst, Evan, nietwaar?’ vroeg Rafe zonder omhaal.

‘Ik zweer dat ik niemand iets heb verteld,’ zei ik. En dat was de waarheid. Ik had nog nooit iemand iets verteld over wat ik deed of met wie ik het deed. En zelfs al had ik iemand in vertrouwen willen nemen, wie had dat dan moeten zijn? Ik was alleen op de wereld.

‘Ik geloof je,’ zei Rafe. Ik hoorde een combinatie van teleurstelling en berusting in zijn stem. ‘Roddel is goud waard in die kringen, dat is een feit. Het kan ieder van zijn hulpjes zijn geweest. Maar in elk geval zal hij geen gebruik meer maken van jouw diensten, en ik raad je aan morgen je telefoonnummer te wijzigen voor het geval er nog meer reporters zijn die contact zoeken.’

‘Prima,’ zei ik.

‘Dennis ken je al, denk ik,’ vervolgde hij met een knikje naar de chauffeur.

‘Jawel,’ zei ik. ‘Al wist ik niet dat hij Dennis heette. Hij heeft nog nooit een woord tegen me gezegd.’

Dennis lachte ingehouden.

‘Je bent niet de enige die zich aan regels moet houden,’ zei hij, en tot mijn verbazing sprak hij met een sterk Welsh accent. Ik weet niet waarom, maar ik had hem voor een Londenaar aangezien.

‘Dennis,’ sprak Rafe op kalme toon, alsof dit een heel normaal gesprek was, ‘gaat je arm breken. Je mag zelf zeg-

gen welke, de linker of de rechter. Dit is niet bedoeld om je te straffen – je hebt niets verkeerd gedaan – maar enkel om je duidelijk te maken hoe belangrijk het voor ons is dat je in de toekomst nooit over mijn cliënt praat. Verder zul je een nieuwe inkomstenbron moeten zoeken. Ik vrees dat je moet stoppen met je werk als escort. Als je je daar niet aan houdt, zal ik het te weten komen, en dan ga ik ervan uit dat je roddelt, en dat is onaanvaardbaar. Begrijp je wat ik zeg?’

‘Ik zal niemand iets vertellen,’ zei ik en ik schudde mijn hoofd. Ik voelde paniek opkomen. ‘Echt niet. Doe me geen pijn, alsjeblieft.’

‘Weet je, Evan, ik vertrouw je echt wel,’ zei Rafe. ‘Dus geloof me als ik je zeg dat het me werkelijk spijt dat dit nodig is. Maar het is de wens van Sir. Beschouw het maar als een schot voor de boeg.’

Ik zat even met mijn mond vol tanden.

‘Maar je zei dat ik je favoriete jongen was,’ zei ik uiteindelijk.

‘Dat zeg ik tegen iedereen,’ antwoordde hij met een uitdrukking van plaatsvervangende schaamte op zijn gezicht. ‘Wist je dat niet? Je denkt toch niet écht dat je bijzonder bent? Ik heb je ingehuurd om me een dienst te verlenen, dat is alles. Daarbuiten beteken je niks voor me, Evan. Helemaal niks. Ik zeg dit om je te helpen. Zodat je jezelf niet voor de gek houdt.’

Toen legde ik me neer bij wat er ging gebeuren. Er was geen ontkomen aan. Geen schijn van kans dat ik hem zou kunnen overhalen me geen pijn te doen. Sir was te machtig.

Zijn geheimen te groot. Zijn positie in het land te belangrijk.

Dennis kwam naar me toe. Hij leek meevoelender dan Rafe.

‘Het gaat heel snel,’ zei hij, ‘en dan krijg je meteen een adrenalinekick, zodat je niet veel pijn hebt. Meer een soort algehele gevoelloosheid, behalve dat je misschien duizelig of misselijk wordt. Maar tegen die tijd zijn we al halverwege de Spoedeisende Hulp, waar ik je zal afzetten.’

‘Oké,’ zei ik en ik knikte. Wat moest ik verder zeggen? ‘Bedankt, denk ik.’

‘Dus welke wordt het?’ vroeg hij. Hij keek me aan en ik trok een wenkbrauw op, want ik begreep niet wat hij bedoelde.

‘Welke wat?’ vroeg ik.

‘Welke arm?’

Ineens realiseerde ik me dat mijn toekomst nu vaststond. Er was geen werk meer voor me in Londen. Ik kon mijn lichaam niet meer verkopen en ook mijn schilderijen zou ik nooit aan de man kunnen brengen. Maar ik moest wél leven, en eten en kleding kopen. Ik had geen keus meer. Ik moest eindelijk terugvallen op het enige talent dat ik ooit had gehad. Mijn voetbaltalent. Ik voelde me enigszins opgelucht, alsof dit moment lang op zich had laten wachten, maar altijd onvermijdelijk was geweest.

Ik keek Dennis aan. Ik was per slot van rekening rechtshandig, dus er was maar één logisch antwoord.

‘Links,’ zei ik.

7

Lauren Mackintosh ziet er anders uit dan ik me haar herinner van die avond bij Robbie. In de rechtszaal draagt ze een eenvoudige rok met bijpassende blouse en ze heeft haar haar in een staart. Vandaag gaat Catherine haar verhoren, maar ik heb gezien dat de jury positief reageerde op de ondervraging door Mr Armstrong gisteren, toen ze haar kant van het verhaal vertelde.

Toen ik vanmorgen bij de rechtbank aankwam had ik een verontrustende ervaring. Ik liep een gang door op weg naar het herentoilet, en toen zag ik een vrouw bij een raam zitten, voorovergebogen en met haar hoofd in haar handen. Er was niemand anders in de buurt, dus ik stopte om te vragen of het wel goed met haar ging. Maar toen ze opkeek zag ik dat het jurylid 6 was.

‘Sorry,’ zei ik direct, want ik wist dat het de rechtszaak zou kunnen schaden of zelfs tot nietigverklaring zou kun-

nen leiden als ik met haar zou praten. Ik keek naar het notieblok dat ze bij zich droeg, waarin ik haar vanaf de eerste dag aantekeningen had zien maken, en zag op de cover haar naam: dr. Freya Petrus. Ik mag de namen van de juryleden niet kennen, maar nu ken ik de hare. En haar beroep. Hoewel ze ook doctor in de wetenschap kan zijn, en geen arts.

‘Gaat het wel?’ vroeg ik.

Ze haalde diep adem voordat ze antwoordde.

‘Loop door,’ zei ze. ‘U weet dat we niet met elkaar mogen praten.’

Ik liep verder de gang door en keek nog even om me heen om mezelf ervan te verzekeren dat niemand had gezien dat we even contact hadden. Als ik nu haar kant op kijk, weet ik dat we een moment hebben gedeeld.

‘Miss Mackintosh,’ zegt Catherine als ze begint. Ze staat op en leunt voorover op haar tafel. ‘Ik beseft dat dit niet gemakkelijk voor u is, maar ik wil dat u weet dat ik begrijp hoeveel moed het van u vergt om hier te zijn en uw kant van het verhaal te vertellen over de avond in kwestie. Ik zal het kort houden, ik wil alleen een paar dingen ophelderen die u gisteren heeft gezegd op de vragen van mijn geachte collega Mr Armstrong. Vindt u dat goed?’

Ze formuleert het zodanig dat het lijkt alsof Lauren een keus heeft, maar die heeft ze natuurlijk niet. Lauren knikt, pakt een glas water en neemt een slokje. Het valt me op dat haar handen niet trillen.

‘U zei dat u nog nooit van Robert Wolverton of Evan Keogh had gehoord tot de avond van het feestje. Klopt dat?’

‘Ja.’

‘Het zijn toch vrij bekende voetballers.’

‘Voetbal interesseert me niet,’ antwoordt ze. ‘Ik ben totaal geen sportliefhebber. Ik ken de beroemdste spelers natuurlijk wel, die van het nationale elftal en een paar grotere sterren in de Premier League, maar de beklagden, nou ja, die spelen niet echt op dat niveau, toch?’

Ik voel de ergernis van Robbie naast me. Het krenkt zijn ego dat hij in de Championship speelt, en ik weet dat het hem niet lekker zit dat ik voor Ierland speel. Voor Ierland speelde. Hoe deze rechtszaak ook afloopt, die dagen liggen waarschijnlijk achter me.

‘Maar toen u naar het appartement van Mr Wolverton ging,’ gaat Catherine verder, ‘toen wist u inmiddels wel wie hij was?’

‘Ja,’ geeft ze toe. ‘Ik was met mijn vrienden in de club, en zij herkenden hem.’

‘En u was onder de indruk van hem.’

‘Nee, niet echt. Waarom zou ik? Hij doet zijn werk, net als iedereen.’

‘Maar u ging met hem mee naar huis.’

‘Nee, hij en zijn vrienden nodigden een groep uit om daar verder te feesten. We waren minstens met zijn tien, zoals u weet. Als u zegt dat ik met hem mee naar huis ging, klinkt het alsof we maar met ons tweeën waren.’

Lauren is niet van plan zich uit haar tent te laten lokken, en dat vind ik indrukwekkend. Ik besef dat we haar niet moeten onderschatten.

‘Maar u ging wel met hem mee naar huis, klopt dat?’ dringt Catherine aan. ‘Niet alleen, zoals u terecht zegt, maar u ging wel mee naar zijn appartement.’

‘Ja.’

‘Ook al had u hem nog nooit ontmoet en had u naar eigen zeggen geen idee wie hij was. Doet u dat wel vaker, Miss Mackintosh? Met mannen die u nooit eerder hebt ontmoet meegaan naar hun appartement?’

‘Van tijd tot tijd, ja, net als de meeste meisjes van mijn leeftijd,’ antwoordt ze. ‘Vooral als we met een groep zijn. Je komt andere mensen tegen, het is gezellig, en je ziet wel waar de nacht je heen voert. Dat is toch niet zo raar? Maar het is geen gewoonte van me, als dat is wat u suggereert.’

‘Ik wilde dat helemaal niet suggereren,’ zegt Catherine. ‘Het is uw goed recht met welke man dan ook mee naar huis te gaan, ook al hebt u hem pas een uur of twee geleden leren kennen.’

‘Dat is niet mijn gewoonte,’ zegt Lauren.

‘Zoals u ons zojuist duidelijk hebt verteld, doet u dat “van tijd tot tijd”, en voor de meeste weldenkende mensen wijst dat op een patroon. Maar laten we daar nu niet op doorgaan. Toen u binnenkwam in het appartement van Mr Wolverton, wat vond u ervan?’

Lauren fronst. ‘Ik begrijp de vraag niet,’ zegt ze.

‘Stond het u aan?’

‘Ik denk van wel, ja. Het is mooi.’

‘Luxueus.’

‘Ja.’

‘Duur.’

‘Dat neem ik aan.’

‘U woont bij uw moeder, klopt dat?’

‘Ja.’

‘Waarom?’

‘Waarom wat?’

‘Waarom woont u bij uw moeder?’

Lauren kijkt Catherine aan alsof ze niet kan geloven dat ze zoiets vanzelfsprekends moet uitleggen. ‘Ik ben student,’ zegt ze. ‘Ik kan me niet veroorloven uit huis te gaan.’

‘Maar dat zou u wel willen?’

‘Bedoelt u of ik mijn eigen plek zou willen hebben?’

‘Ja.’

Ze denkt even na. ‘Ja, ik denk van wel. Maar ik ben best tevreden met de situatie, eerlijk gezegd. Ik hou van mijn moeder en we hebben een goede relatie. We kunnen het samen goed vinden, dat is altijd zo geweest.’

Deze uiting van affectie voor haar moeder valt goed bij de juryleden, die goedkeurend naar haar ouders kijken.

‘Miss Mackintosh, bent u het met me eens dat het voor uw getuigenis cruciaal is dat de jury gelooft dat u een goed geheugen hebt? Dat u zich precies herinnert wat u die bewuste avond hebt gezegd en gedaan, en dat u dat naar waarheid vertelt?’

‘Ja.’

‘En hebt u inderdaad een goed geheugen?’

‘Dat denk ik wel.’

‘Dan herinnert u zich het begin van ons gesprek.’

‘Ik zou het geen gesprek willen noemen,’ zegt Lauren. ‘Maar ik herinner het me wel.’

‘Toen u ons uitlegde dat u dácht dat het appartement u wel aanstond, en dat het luxueus was, ook weer naar u áánnam.’

‘Ja.’

‘Is het begrip luxueus niet iets waar de meeste mensen het objectief over eens zouden zijn?’

‘Misschien,’ zegt ze. ‘Tot op zekere hoogte.’

‘U baseert nogal wat antwoorden op aannames achteraf, nietwaar? Bijvoorbeeld dat u denkt dat het appartement misschien wel luxueus was, maar pas maanden nadat u het hebt gezien?’

‘Bij zoiets onbelangrijks als de inrichting van een flat, ja.’

‘Dus als ik het goed begrijp laat u zich alleen door aannames leiden als het gaat om minder belangrijke momenten in het leven?’

‘Dat weet ik niet. Is dat wat ik...’

‘Op de vraag of u op een dag een eigen woning zou willen hebben en onafhankelijk van uw moeder zou willen zijn antwoordde u slechts “ik denk van wel”, terwijl de meeste mensen dat zouden beschouwen als een heel belangrijk moment in het leven.’

‘Zo heb ik het natuurlijk niet bedoeld.’

‘Hoeveel andere ogenschijnlijk belangrijke gebeurtenissen zijn er onlangs in uw leven geweest waarvan u slechts “denkt” dat ze hebben plaatsgevonden, Miss Mackintosh?’

‘Geen.’

‘Wilt u misschien even nadenken en een minder ingestu-
deerd antwoord geven?’

‘Nee.’

‘Dat had ik ook niet verwacht.’ Catherine schudt haar
hoofd en laat een luide zucht horen. ‘U hebt al toegegeven
dat u uw vriendin Jennifer vroeg of Mr Wolverton al dan
niet een vriendin had.’

‘Dat heb ik inderdaad aan haar gevraagd. Ik weet niet wat
u bedoelt met “toegegeven”.’

‘En die vraag stelde u haar nadat u in zijn appartement
was aangekomen, niet toen u nog in de nachtclub was?’

‘Ja.’

‘Mogen we dus aannemen dat u in de markt was voor die
positie?’

‘Welke positie?’

‘De positie van vriendin.’

‘O, in vredesnaam,’ zegt Lauren, die haar zelfbeheersing
begint te verliezen. ‘Het was gewoon een vraag. Ik had even
met hem gekletst, hij leek aardig, dus ik was daar nieuwsgie-
rig naar, dat is alles. Ik bedoel, als hij een vriendin had ge-
had, wilde ik mijn tijd niet verspillen.’

Ik kijk naar Mr Armstrong als ze dit zegt en zie een ze-
nuwtrekje op zijn gezicht. Dat was een fout van haar en Ca-
therine springt er onmiddellijk bovenop.

‘U wilde uw tijd niet verspillen,’ herhaalt ze met een ver-
bijsterd gezicht, alsof ze nauwelijks Engels verstaat. ‘Wat
bedoelt u daarmee?’

‘Ik wilde ...’

Ze hapert. Ze weet dat ze zich heeft versproken.

‘Wat wilde u? Dat er iets romantisch zou ontstaan tussen u en Mr Wolverton? Dat u op een dag in dat luxueuze appartement zou wonen?’

‘Zo ver dacht ik niet vooruit,’ zegt Lauren. ‘Echt, het is een standaardvraag als je iemand ontmoet en een leuke avond hebt. “Heeft hij een vriendin?” Jongens vragen mij hetzelfde. “Heb je een vriend?” Het verschil is dat ik wel naar het antwoord luister en het respecteer.’

‘Dus u speelde niet met de gedachte dat u bij Mr Wolverton zou kunnen intrekken?’

‘Nee.’

‘Dacht u vooruit tot de volgende dag, nadat u misschien de nacht bij hem zou hebben doorgebracht?’

‘Nee.’

‘Dacht u vooruit tot de vraag hoe u hem in bed zou krijgen?’

‘Nee.’

‘Miss Mackintosh, u hebt niet de gewoonte lang over dingen na te denken, wel?’

‘Maar ik heb duidelijk wel de gewoonte nee te zeggen,’ zegt Lauren. Ze vecht terug.

‘U was degene die vóór Mr Wolverton uit naar boven ging, klopt dat?’ gaat Catherine verder. Ze dwingt een ander antwoord af, dat met tegenzin wordt gegeven.

‘Ja.’

‘En u was van plan seks met hem te hebben.’

‘We hadden wat gekletst, dat was álles,’ zegt Lauren met nadruk. ‘We hadden wat gelachen. En toen vroeg hij of ik

de rest van het appartement wilde zien. Ik zei dat dat goed was. De enige reden dat ik vooropliep was dat ik op dat moment toevallig dichterbij de trap stond.'

'Of u was zelf het dichtst bij de trap gaan staan in de hoop dat Mr Wolverton u zou uitnodigen.'

'O, hou toch op!' zegt Lauren, die nu boos wordt. 'Ik stond daar gewoon, iedereen had daar kunnen staan. Het was geen groot machiavellistisch plan.'

'Maar toch, het kwam u wel goed uit,' antwoordt Catherine. 'Want hij begreep de hint.'

'Ik kan niet zeggen dat het me "goed uitkwam" dat ik werd verkracht,' zegt Lauren. 'Het is u waarschijnlijk nooit overkomen.'

'Nee,' geeft Catherine toe. 'Maar ik ga over het algemeen ook niet mee naar de appartementen van jonge, vrijgezelle, beroemde miljonairs die ik pas vijf minuten ken.'

'Daar zat ik op te wachten,' zegt Lauren met een bittere lach.

'Waarop, Miss Mackintosh?'

'Dat u me zou gaan zeggen dat het mijn eigen schuld was.'

'Dan begrijpt u me verkeerd,' reageert Catherine. Ze schudt nogmaals haar hoofd en kijkt als de vermoorde onschuld. 'Ik denk niet dat het uw schuld was. U kunt per slot van rekening niet de schuld krijgen van iets wat nooit echt gebeurd is, wel?'

Aan haar blik te zien zou Lauren het liefst uit de getuigenbank stappen om onze advocaat met haar blote handen te wurgen, maar ze beseft dat ze beter kan blijven zitten en zwij-

gen, ook al kan ik zien dat dat het uiterste van haar zelfbeheersing vergt. Ze kijkt even naar Mr Armstrong, die terugkijkt. Als ik ergens anders zou zitten, zou ik vast en zeker zien hoe hij haar met zijn ogen maant kalm en gefocust te blijven.

‘Het punt is,’ gaat Catherine verder, ‘ik heb gisteren heel goed naar uw getuigenis geluisterd. En een paar dingen zijn me niet duidelijk. U zei dat u, toen u de slaapkamer van Mr Wolverton in ging, niet van plan was seks met hem te hebben.’

‘Dat klopt.’

‘Wat dacht u dan wél dat er zou gebeuren in die kamer? Hoopte u zijn boekenkast te bekijken en zijn favoriete literatuur met hem te bespreken?’

Mr Armstrong staat op om bezwaar te maken, maar Catherine is hem voor.

‘Excuses, My Lady, dat was spottend.’ Ze richt zich weer tot de getuige. ‘Maar wees eens specifiek, Miss Mackintosh, wat dácht u dat er zou gaan gebeuren?’

Lauren haalt diep adem voordat ze antwoord geeft.

‘Ik weet het niet,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Ik had plezier. Ik had een paar glazen op. En ik vond hem leuk. Het kon nog alle kanten op.’

‘Daarom ging u op zijn bed liggen.’

‘Nee, hij duwde me erop.’

‘Dat kan ik me moeilijk voorstellen,’ zei Catherine een beetje lacherig. ‘Waarom zou u niet zijn weggegaan als hij gewelddadig werd?’

‘Omdat het niet gewelddadig was, het was speels.’

‘Een speelse duw? Op zijn bed?’

‘Ja.’

‘Juist. Maar toen kwam hij bij u op het bed liggen. Er was niemand opgedoken die hem een duw gaf, neem ik aan? In zijn geval was het vrijwillig? Of struikelde hij ergens over?’

‘My Lady,’ zegt Mr Armstrong.

‘Ik trek het in,’ zegt Catherine. ‘Gaat u alstublieft door, Miss Mackintosh. Wat gebeurde er toen?’

Lauren kijkt ongemakkelijk. ‘Nou ja, toen begonnen we te zoenen.’

‘En toen deed u uw blouse uit.’

‘Nee, dat deed hij.’

‘En u liet hem zijn gang gaan?’

‘Ik vond wel dat hij een beetje snel ging, maar ik liet het inderdaad toe.’

‘Dus nu ligt u op Mr Wolvertons bed in uw ondergoed en als ik me goed herinner getuigde u dat hij vervolgens zijn shirt uitdeed.’

‘Ja.’

‘En u dacht nog steeds niet dat u seks ging hebben.’

‘Ik had dat nog niet besloten. Ik voelde me niet onprettig bij de...’ Ze zoekt naar het juiste woord. ‘Bij hoe het ging. Maar ik wist nog niet zeker of ik wilde.’

‘Dus u dacht dat u Mr Wolverton kon opwinden – op dat moment bent u in uw ondergoed, hij heeft zijn shirt uitgedaan – en dat u dan gewoon zou kunnen zeggen: nee, ik heb me bedacht, ik wil terug naar beneden. Is dat wat u bedoelt?’

‘Ja.’

Catherine fronst. Dit is misschien niet het antwoord dat ze had verwacht.

‘Sorry?’ vraagt ze.

‘Ik zei ja. Ik ging ervan uit dat hij zou stoppen als ik “stop” zou zeggen. Ik heb het recht dat te doen, toch? Zelfs al waren we compleet naakt geweest, dan had ik nog steeds nee kunnen zeggen, of niet? Of is er ergens tijdens het voor- spel een moment waarop ik wettelijk verplicht ben door te gaan tot het klaar is?’

Catherine lijkt van haar stuk gebracht. Ik zie een lichte glimlach op het gezicht van Mr Armstrong.

‘Maar u zei niet stop, toch, Miss Mackintosh?’

‘Jawél,’ zegt ze met klem.

‘Was dat voor- of nadat u uw blouse uitdeed?’

‘Nadat hij mijn blouse uitdeed.’

‘U zei het woord “stop”? Luid en duidelijk?’

‘Ja. Ik zei het woord “stop”. Luid en duidelijk.’

‘Wanneer?’

‘Toen hij binnenkwam.’

Ze knikt in mijn richting en de hele rechtszaal draait zich om en kijkt naar me. Ik kan hun blikken niet verdragen en wil naar de vloer kijken, maar ik weet dat ik er dan schuldig uit- zie, dus ik kijk alleen maar recht vooruit, naar rechter Kerrey.

‘Evan Keogh, bedoelt u,’ zegt Catherine.

‘Hij duwde de deur open en stond daar maar, naar ons te kijken. Ik weet nog dat ik dacht...’ Ze stopt en schudt haar hoofd.

‘U weet nog dat u wát dacht, Miss Mackintosh?’

‘Dat hij zo boos keek,’ zegt ze. ‘Hij keek niet eens naar mij, hij keek naar Robbie. Naar Mr Wolverton, bedoel ik. Hij keek nogal... jaloers.’

‘Jaloers op Mr Wolverton?’

‘Nee, jaloers op mij.’

Ik voel dat mijn wangen rood aanlopen. Ik kijk naar mijn vader, die zó fanatiek op zijn nagels zit te bijten dat mijn moeder zijn hand bij zijn mond weglaat.

‘En wat gebeurde er toen, Miss Mackintosh?’

‘Robbie draaide zich om, hij zag Evan, Mr Keogh, daar staan en hij zei: “Wil je meedoen?” En Evan kwam binnen en deed de deur achter zich dicht. En dat is het moment waarop ik nee zei.’

‘Nee waartegen?’

‘Nee tegen seks.’

‘Maar Mr Wolverton had u toch geen seks aangeboden, of wel?’

‘Dat meent u niet!’

‘Het is een serieuze vraag, Miss Mackintosh. Had Mr Wolverton u seks aangeboden?’

‘Jongens biéden meisjes geen seks aan. Het is geen drankje. Ze bieden het niet aan. Ze verwachten het.’

Weer die halve glimlach bij Mr Armstrong. Hij heeft een goede cliënt.

‘Geeft u alstublieft antwoord op de vraag,’ zegt Catherine streng. ‘Had Mr Wolverton u seks aangeboden?’

‘Ik bedoel...’

‘Geen “Ik bedoel”-antwoord. Geen “Ik denk”-antwoord.

Hij had het wél aangeboden, of hij had het níét aangeboden. Had Mr Wolverton u seks aangeboden?’

‘Nou, nee,’ geeft Lauren toe. ‘Niet met zoveel woorden.’

‘Het spijt me, maar dan begrijp ik niet waar u nee op zei. Ik zou het kunnen begrijpen als u van het bed af was gestapt, uw kleren bij elkaar had geraapt en had gezegd “Ik ga weg,” of “Ik ga terug naar beneden,” maar waarom zou u nee zeggen op een vraag die niet is gesteld? Waartegen zei u dan precies nee?’

Nu lijkt Lauren van de wijs.

‘Zegt u wel vaker zomaar nee tegen dingen?’

‘Nee.’

‘Nee, doet u dat wel, of nee, doet u dat niet?’

Mr Armstrong staat op om bezwaar te maken, maar rechter Kerrey gebaart dat hij weer moet gaan zitten.

‘In werkelijkheid, Miss Mackintosh,’ vervolgt Catherine, ‘had u helemaal geen bezwaar tegen seks met Mr Wolverton, toch? Sterker nog, u wilde graag. En u was degene die Mr Keogh vroeg uw romantisch samenzijn te filmen.’

‘Née,’ zegt Lauren. ‘En het wás geen romantisch samenzijn. Het was het tegenovergestelde.’

‘Hebt u uzelf ooit eerder gefilmd terwijl u seks had?’

Lauren doet verontwaardigd haar mond open, maar doet hem net zo snel weer dicht. Catherine kijkt op en doet net alsof ze verbaasd is. Alsof ze onverwachts op iets is gestuit, wat natuurlijk niet het geval is.

‘Ik vraag u nogmaals, Miss Mackintosh, hebt u uzelf ooit eerder gefilmd terwijl u seks had?’

‘Ik zie niet in wat dat ertoe doet.’

‘Laat de rechtbank maar bepalen of het relevant is. Hebt u uzelf ooit eerder gefilmd terwijl u seks had? U hoeft alleen maar ja of nee te zeggen.’

‘Met wederzijdse instemming,’ zegt Lauren en ze kijkt naar haar ouders. ‘We hadden al heel lang verkering.’

‘Miss Mackintosh, met alle respect, u bent negentien. Hoelang kan die relatie hebben geduurd?’

Lauren zwijgt.

‘Hoelang is heel lang?’

‘Zes maanden.’

Catherine lacht en kijkt hoofdschuddend naar de jury.

‘Zes maanden is heel lang? Ik heb kaas in mijn koelkast die er langer ligt.’

Weer dat zwijgen.

‘U wordt graag gefilmd, klopt dat, Miss Mackintosh?’

‘Nee.’

‘U raakt er opgewonden van, nietwaar?’

‘Nee.’

‘Dus dan heeft uw vriend van toen, naar ik aanneem, dit ook tegen uw wil gedaan? Hebt u achteraf ook aangifte tegen hém gedaan bij de politie?’

‘Natuurlijk niet. Ik stemde er toen mee in. Dat was heel anders.’

‘Is dat zo?’ Catherine houdt de jury in het oog, die ze nu aan haar kant weet, want de oudere juryleden kijken steeds afkeurender.

‘Ja,’ zegt Lauren stellig, ‘heel anders.’

‘En wat deed u naderhand met de beelden? De pornogra-

fische video die u maakte met die jongen met wie u zes hele maanden verkering had. Hebt u die bekeken?’

Lauren zegt niets maar knikt uiteindelijk ja.

‘Kunt u alstublieft reageren met woorden, Miss Mackintosh? Zodat de jury u kan horen.’

‘Ja, we hebben hem bekeken.’

‘Wie zijn we?’

‘Mijn vriend en ik. Mijn ex-vriend, bedoel ik.’

‘Welke?’

‘Welke wat?’

‘Welke ex-vriend?’

‘Degene met wie ik het gefilmd had natuurlijk!’

‘Dus niet met een latere vriend.’

Lauren kijkt furieus. ‘Nee,’ zegt ze.

‘Dus, voor alle duidelijkheid, u hebt de video bekeken samen met de jongen met wie u hem had gemaakt, maar niet met latere vriendjes.’

‘Ja.’

‘Het was een privévideo,’ gaat Catherine door.

‘Ja.’

‘Iets waar alleen u en die ene jongen samen van konden genieten.’

Ik zie Lauren instorten. Ze weet waar dit heen gaat, ook al weet ik het niet.

‘Niet iets wat je aan derden zou laten zien,’ zegt Catherine.

Lauren begint nu te huilen. Ik kijk onwillekeurig naar haar ouders, haar liefhebbende ouders. Ze willen haar troosten, maar kunnen niets doen.

‘Miss Mackintosh, hebt u het pornografische filmpje dat u hebt gemaakt aan iemand anders laten zien, buiten de jongen met wie u het hebt gemaakt?’

‘Ik was dronken,’ zegt ze.

‘U was dronken en... toen?’

‘Ik heb het aan een vriendin laten zien. Voor de grap, meer niet.’

‘Sorry. Kunt u dat herhalen?’

‘Ik zei dat ik het aan een vriendin heb laten zien.’

Catherine wacht even, zodat de jury dit goed op zich kan laten inwerken. ‘Dus, voor de duidelijkheid, ergens in het recente verleden was u dronken, u had seks met een jongen die u nog niet heel lang kende, maakte er een filmpje van en deelde dat met derden. Heb ik dat goed?’

Lauren knikt, tegen haar zin.

‘Ik moet u nogmaals vragen, Miss Mackintosh, uw antwoorden hardop te geven.’

‘Ja!’ roept ze.

‘Maar toen u in het luxeappartement van een beroemde voetballer was, in uw ondergoed op zijn bed lag, en zijn vriend binnenkwam en het samenzijn begon te filmen, toen was het iets wat gruwelijk indruiste tegen uw fijngevoelige morele kompas?’

‘U verdraait wat er is gebeurd,’ zegt Lauren en de tranen stromen haar over de wangen.

‘Helemaal niet. Ik plaats uw getuigenis gewoon in de context. U beklaagt zich hier over iets wat u eerder hebt gedaan, en klaarblijkelijk zo leuk vond dat u het met uw vrien-

den deelde. U geeft toe dat u in het verleden ook heeft genoten van seks met mensen die u nauwelijks kende en van het filmen daarvan. Dit is geen oordeel van mijn kant, Miss Mackintosh. Ik constateer alleen maar feiten.'

'Ja, maar...'

'En we zijn hier vandaag bij elkaar omdat u seks had met Mr Wolverton, die u ook nauwelijks kende, en toeliet dat Mr Keogh dat filmde.'

'Het komt er helemaal verkeerd uit,' zegt Lauren en ze kijkt weg. Ze is bijna niet te verstaan. 'Ik ben moe.'

'Ik zou ook moe zijn, Miss Mackintosh,' zegt Catherine, voordat ze weer gaat zitten. 'Als ik twee dagen had zitten liggen in de getuigenbank.'

8

Ik was zes jaar toen ik het eiland voor de eerste keer verliet. Mijn vader en ik namen de boot naar Galway en daarna een vlucht van Shannon Airport naar Engeland om zijn favoriete ploeg te zien spelen. Ik had nog nooit in een vliegtuig gezeten. En toen we het stadion eindelijk zagen vond ik het heel imposant, maar de mensenmassa vond ik beangstigend. Ik had nog nooit zo'n vreselijk luid lawaai gehoord als dat van de supporters. Er woonden maar vierhonderd mensen op het eiland, maar hier zat ik te midden van het veertigvoudige. Tot mijn grote schrik hadden we plaatsen in het midden van een enorme tribune, waar je waarschijnlijk geen enkele kans had te ontsnappen als er een rel zou uitbreken. Ik wilde alleen maar terug naar huis, met Cormac over de vertrouwde velden rennen, mijn vingers zwart van de aarde.

Ik hield mijn vaders hand stevig vast toen we het stadion

naderden, maar hij liet me los zodra we door de toegangspoort heen waren.

‘Je bent nu te groot voor dat gedoe,’ zei hij en hij baande zich al duwend een weg door de menigte. Ik moest rennen om hem bij te houden. Toen we eindelijk zaten, keek ik naar het veld. Het gras zag er op een of andere manier anders uit dan het gras thuis, alsof het groen er met veel geduld op was geschilderd, sprietje voor sprietje. Ik vroeg me af hoe de aarde eronder zou voelen, zou die van nature net zo vochtig zijn als op het eiland, of zou die harder aanvoelen aan je vingers en minder meegeven?

Toen de teams de tunnel uit kwamen en het veld op renden werden ze onthaald op een oorverdovend gejuich, en ik ging dicht tegen mijn vader aan zitten, maar hij duwde me geïrriteerd weg. Zijn ploeg speelde tegen De Vijand, en nog voordat er een bal was getrapt schreeuwde hij een serie schunnige termen tegen die spelers die het lef hadden recht onder ons langs de zijlijnen te joggen. Ik had hem wel eerder horen schelden – hij schold mijn moeder de hele tijd uit – maar zoiets als dit had ik nog nooit gehoord. Hoe kon hij zo’n haat in zijn hart hebben, vroeg ik me af, voor mensen die hij niet eens kende? Een van zijn doelwitten speelde ook in het Ierse nationale elftal en ook naar hem schreeuwde hij scheldwoorden, ook al had hij een foto van hem in zijn groen-witte tenue in mijn slaapkamer aan de muur gehangen en tegen me gezegd dat de vader van die speler vast heel trots op hem was.

De wedstrijd was pas twintig minuten bezig toen ik voel-

de dat ik naar de wc moest. Ik probeerde het op te houden, want ik wist dat mijn vader boos op me zou worden als ik zou vragen of we even naar de wc konden gaan, maar uiteindelijk werd het te erg. Ik fluisterde tegen hem dat ik nodig naar de wc moest, en hij zei dat ik moest wachten tot de rust, dat hij te lang had gespaard om hier ook maar een moment van te missen.

‘Maar ik moet heel nodig,’ drong ik aan.

‘Leg er een knoop in,’ snauwde hij.

‘Ik kan wel alleen gaan,’ zei ik en ik keek achter me naar de trap die leidde naar wat ik beschouwde als het vredige Eden buiten.

‘Ik laat je niet alleen gaan,’ zei hij. ‘Er zijn vast pedofielen en andere figuren daar die zitten te wachten op jochies zoals jij. Dus blijf zitten, hou je kop en kijk verdomme naar de wedstrijd, oké?’

Ik probeerde te doen wat hij wilde, maar het was onmogelijk. Ik greep met mijn hand naar mijn kruis en voelde een afschuwelijke pijn in mijn nieren opstijgen, terwijl ik met mijn kleine, kostbare voeten op het beton onder me stampete. Ik beet op mijn lip en voelde bloed mijn mond in druppelen. En toen, alsof God medelijden met me had gekregen en besloot me te verlossen van die ondraaglijke pijn, verdween die op wonderbaarlijke wijze, en ik kreunde van opluchting. Pas toen ik de warme urine langs mijn been voelde lopen, begreep ik wat er was gebeurd, en ik keek angstig naar beneden terwijl het vocht over het beton naar mijn vaders schoenen liep. Zijn mond viel open van ongeloof. De

man naast hem zag de pis ook op zich afkomen en blafte van boosheid.

‘Godverdomme,’ zei mijn vader razend. Hij trok me overeind en sleurde me langs de rij in de richting van de uitgang. Intussen werd mijn broek steeds donkerder. Toen pakte hij me bij mijn kraag, gooide me de trap af en slingerde me naar binnen. ‘Ga naar binnen en maak jezelf schoon!’ brulde hij. Een van de beveiligers keek van een afstandje naar ons, maar besloot zich erbuiten te houden. ‘Jij kleine smeerlap.’

Ik ging naar binnen en zat een paar minuten hulpeloos te snikken in een hokje. Toen kwam ik er weer uit en probeerde met papieren handdoekjes mijn broek droog te maken, maar dat had weinig effect. De broek was doorweekt. Toen ik me omdraaide stond hij achter me.

‘Je moet me zo nodig voor schut zetten, niet dan, Evan?’ vroeg hij. ‘Je kunt niet gewoon een normale zoon zijn. Kon ik je maar ruilen voor Cormac Sweeney. Zijn ouders hebben allebei de hersens van een garnaal, maar toch hebben ze hém op een of andere manier voortgebracht, en zijn arme dode broer. Die had een geweldige werper kunnen worden als hij nog geleefd had. En kijk eens wat ik heb.’

‘Het spijt me,’ zei ik en ik keek wanhopig naar mijn gym schoenen. Hij wachtte tot ik weer op durfde te kijken en toen sloeg hij me hard in mijn gezicht.

Dus toen mijn verblijf in Londen tot een vroegtijdig einde kwam, toen ik wist dat ik maar op één manier in mijn levensonderhoud kon voorzien, had ik even de neiging me-

zelf aan te bieden aan De Vijand, alleen maar om de vreugde die hij zou voelen omdat ik zwichtte voor zijn plannen te temperen met razernij omdat ik de ploeg had gekozen die hij het meest haatte van alle ploegen ter wereld. Maar ik deed het niet. Ik nam de trein naar een stad een paar honderd kilometer van Londen, en daar liep ik de ontvangsthal van de lokale voetbalclub binnen en vroeg of ik de manager kon spreken.

‘Mr Hopworth?’ zei de vrouw van middelbare leeftijd die achter de balie zat, terwijl ze haar bril afzette. ‘Die is vandaag niet beschikbaar, vrees ik. Kan ik je helpen?’

‘Een van de coaches dan,’ stelde ik voor. ‘Zijn die wel aanwezig?’

‘Jawel,’ antwoordde ze. ‘Er zijn er wel een paar, maar die zijn allemaal bezig, lieverd. Heb je een afspraak?’

‘Nee,’ zei ik. ‘Maar als er een is die een paar minuten met me zou kunnen praten, zou ik dat heel erg op prijs stellen.’

‘Met je praten, waarover dan?’

‘Een baan.’

‘O, ik snap het,’ zei ze. Ze trok een lade open en haalde er een map uit. ‘Toevallig hebben we op dit moment een paar vacatures waar je op zou kunnen solliciteren. We hebben dan natuurlijk wel een cv van je nodig. Heb je dat bij je? En referenties. Er is een plek vrij in de kantine, dat weet ik omdat een jonge knul die daar werkte vorige week is weggegaan naar Amerika – geen groot verlies, als ik eerlijk ben – en misschien is er ook wel iets te vinden in het onderhoud van het terrein, maar dan moet je wel...’

‘Nee,’ onderbrak ik haar. ‘Sorry. Dat soort banen bedoel ik niet.’

‘Wat voor soort baan dan wel?’ vroeg ze terwijl ze opkeek. ‘Ik heb besloten profvoetballer te worden.’

Er liep een speler langs, op weg naar de trap, en toen hij hoorde wat ik zei draaide hij zijn hoofd om en barstte in lachen uit. Ik negeerde hem en hield mijn aandacht bij het gesprek met de receptioniste.

‘Ik ben bang dat het zo niet werkt, lieverd,’ zei ze op vriendelijke toon, en ze keek de speler even aan, terwijl ze tegen mij praatte alsof ik verstandelijk beperkt was. ‘Je kunt niet zomaar hier binnenwandelen en vragen of je voor ons kunt spelen. We zijn een professionele ploeg, weet je. Een ambitieuze club in de Championship.’

‘Dat weet ik,’ zei ik. ‘Maar het punt is dat ik echt talent heb.’

‘Dat geloof ik meteen, maar het antwoord is nee.’

Ik dacht even na. Ik had niet gerekend op een afwijzing. In mijn naïviteit had ik verwacht dat ik ze gewoon kon laten zien wat ik kon, en kat in ’t bakkie.

‘Alstublieft,’ zei ik. ‘Ik heb een lange reis achter de rug.’ Ik vertelde haar over het eiland en deed net alsof ik daar rechtstreeks vandaan kwam. Ze hoorde me aan en leek wat milder te worden. Uiteindelijk, misschien omdat ze dacht dat het de snelste manier zou zijn om van me af te komen, pakte ze een telefoon, tikte een nummer in en begon kalm en zachtjes te praten. Een paar ogenblikken later knikte ze en legde de telefoon terug op zijn houder.

‘Ga daar maar even zitten, lieverd,’ zei ze. ‘Over een paar minuutjes komt er iemand voor je naar beneden.’

Ik bedankte haar en deed wat ze zei. Ongeveer tien minuten later ging rechts van me een deur open en kwam een man van achter in de twintig tevoorschijn, met een knotje en in een trainingspak in de kleuren van de club. Hij keek naar de receptioniste en ze wees naar mij. Terwijl hij naar me toe kwam maakte hij het knotje los en schudde even met zijn haar.

‘Ik hoor dat je profvoetballer wilt worden,’ zei hij en hij stak zijn hand uit. Ik stond op, gaf hem een hand en stelde me voor.

‘Dat klopt,’ zei ik.

‘Je weet dat we zo niet te werk gaan, toch?’

‘Ja, het spijt me, maar...’

‘Waar heb je tot nu toe gezeten?’

‘Londen.’

‘Welke ploeg? Ik heb nog nooit van je gehoord.’

‘Geen ploeg,’ zei ik. ‘Ik heb nooit professioneel gespeeld.’

‘Dus je had geen contract, je bent niet ontslagen?’

‘Nee.’

‘Juist.’ Hij kijkt me aan, totaal verbijsterd. ‘Goed, op welke academie heb je als jongen gezeten?’

‘Geen enkele academie,’ zeg ik. ‘Ik heb alleen voor school gespeeld. Op het eiland.’

‘Welk eiland?’

‘Het eiland waar ik ben opgegroeid,’ zei ik en ik noemde de naam en legde uit waar het lag ten opzichte van het westen van Ierland. En toen ik zijn blanco gezichtsuitdrukking

zag, legde ik uit waar het westen van Ierland lag ten opzichte van Dublin. En daarna waar Dublin lag ten opzichte van de plek waar we nu stonden.

De man, die Matt heette, leek minder invoelend dan de receptioniste, eerder een beetje geïrriteerd.

‘Weet je, het spijt me,’ zei hij terwijl hij ongeduldig op zijn horloge keek. ‘Maar je kunt niet zomaar... Al onze spelers hebben gevoetbald vanaf dat ze klein waren.’

‘Ik heb ook gevoetbald vanaf dat ik klein was,’ zei ik.

‘Ik bedoel bij lokale verenigingen, in kooien, bij academies. Ze zijn ontdekt door scouts. We hebben gegevens over hun hartslag toen ze vijf jaar waren, tien jaar, vijftien jaar. Hoe hun groei verliep, hoe hun gewicht veranderde. Hoe hard ze kunnen lopen. Ik kan je bij wijze van spreken van iedere speler tot op de dag nauwkeurig vertellen wanneer hij zijn eerste natte droom had. Serieus, als je op je achtste nog niet ontdekt was, dan kun je het wel schudden. Je kunt niet zomaar komen aanwaaien op je ... hoe oud ben je nu, achttien?’

‘Negentien.’

‘Nog erger. Sorry, maar je kunt het vergeten.’

‘Geef me een kans, dat is alles wat ik vraag.’

‘Het heeft geen zin.’

‘Dat weet je pas als je me hebt zien spelen.’

‘Sorry,’ zei hij nog eens. Hij schudde zijn hoofd en wilde weglopen. ‘En met respect, maar hier heb ik het te druk voor. Daar is de uitgang.’

‘Je snapt het niet,’ zei ik. ‘Ik ben echt goed.’

‘Als je zo goed bent,’ vroeg hij, ‘waarom wil je dan nú pas serieus gaan spelen?’

‘Omdat ik voetballen eigenlijk niet leuk vind,’ zei ik.

Hij keek alsof hij het in Keulen hoorde donderen.

‘Geweldig,’ zei hij. ‘Precies wat we zoeken. Een negentienjarige zonder ervaring en zonder medisch dossier, die het spel niet eens leuk vindt.’

‘Dat ik er goed in ben hoeft toch niet te betekenen dat ik er ook plezier in heb,’ zei ik.

‘Nee, maar het helpt wel.’

Op dat moment ging de deur weer open en kwam er een jongeman tevoorschijn. Hij ging naar de receptioniste toe en gaf haar wat papieren.

‘Dank je wel, Robbie, lieverd,’ zei ze. ‘Je hebt alles ingevuld? Ik hoef ze niet te controleren?’

‘Ik denk wel dat ik alles heb,’ zei hij, met die glimlach die binnenkort mijn ondergang zou worden. ‘Maar je weet hoe ik ben, Doris. Het kan de moeite waard zijn ze nog eens na te kijken, voor de zekerheid.’

Ze gaf hem een speels klapje op zijn arm, gevoelig voor zijn onontkoombare charme. Hij draaide zich om en keek mijn kant op. Hij was groter dan ik en zag er goed uit. Ik staarde naar hem.

‘Hoi,’ zei hij en hij keek van Matt naar mij en weer terug.

‘Even iets afhandelen,’ zei Matt.

‘En wie is dit?’

‘Evan Keogh,’ zei ik. ‘Ik heb besloten profvoetballer te worden.’

Robbie was de eerste die niet smalend reageerde op deze mededeling. Integendeel, ik kreeg de indruk dat hij het alleen maar vreemd zou vinden als iemand die ambitie níét zou hebben.

‘Kun je er wat van?’ vroeg hij.

‘Ja.’

‘Robbie is net begonnen in het eerste elftal,’ zegt Matt. ‘Hij is al bij ons vanaf dat hij een jong jochie was.’

‘Laat me vijf minuten een balletje trappen met een paar spelers,’ zei ik tegen de coach. ‘Dat is alles wat ik vraag. Je kunt me timen. Blaas op een fluitje als de vijf minuten om zijn. Als je daarna denkt dat ik niet genoeg talent heb, dan ga ik weg en zal ik je nooit meer lastigvallen.’

Matt fronste zijn voorhoofd en toen keek hij Robbie aan. ‘Word ik in de maling genomen?’ vroeg hij.

Robbie haalde zijn schouders op. ‘Als dat zo is, heb ik er niks mee te maken,’ zei hij. ‘Maar ik kan wel een balletje met hem trappen, als je wilt. Ik trommel wel even een paar jongens op.’

Matt haalde zijn schouders op en schudde zijn hoofd. Misschien kwam hij tot de conclusie dat het in het ergste geval straks een goed verhaal zou opleveren voor zijn vrienden in de pub.

‘Vijf minuten,’ zei hij en hij wees met een vinger naar me. ‘Geen seconde langer. Akkoord?’

‘Akkoord,’ zei ik. ‘En bedankt.’

Robbie nam me mee naar een kleedkamer en gaf me een voetbaltenue. Hij ging op een bankje zitten en keek toe ter-

wijl ik me omkleedde. In eerste instantie vroeg ik me af waarom hij zo nauwlettend naar me keek, maar toen begreep ik uit zijn gezichtsuitdrukking dat hij mijn lichaam enkel aan het bekijken was om te beoordelen of ik de juiste fysieke eigenschappen voor de sport had.

‘Wat is je BMI?’ vroeg hij, en ik haalde mijn schouders op.

‘Dat weet je niet? En je vetpercentage dan?’

‘Weet ik niet.’

‘Je hartslag in rust?’

‘Ik kan je op geen van die vragen antwoord geven,’ zei ik. ‘Ik kan je mijn lengte en mijn gewicht geven, maar dat is ongeveer alles.’

‘Doe maar.’

‘Eén meter zeventig, drieënzeventig kilo.’

Hij knikte en een paar minuten later liepen we op een trainingsveld met een handvol andere jongens. Ze bekeken me argwanend, alsof ze bang waren dat ik een plek in de selectie kwam inpikken. Matt verscheen aan de zijlijn en hield een stopwatch omhoog. Hij had het knotje weer vastgemaakt.

‘Vijf minuten!’ riep hij. ‘Vanaf nú.’

Ik knikte en een andere coach, die als scheidsrechter fungeerde, blies op zijn fluitje. Robbie tilde de bal op met de neus van zijn rechtervoet en dribbelde ermee over het veld, met de bedoeling hem door te geven aan een van de anderen. Maar zo ver kwam hij niet, want ik pakte hem de bal moeiteloos af, glipte tussen twee middenvelders door en passeerde een verdediger, en op dat moment begon mijn carrière als profvoetballer.

Toen het voorbij was, liep ik langzaam op Matt af. Ik had het gevoel dat ik het goed had gedaan, maar wist niet zeker of ik echt mijn allerbeste spel had laten zien. Ik had talent, dat wel, maar deze jongens waren een stuk beter dan alle tegenstanders die ik ooit had gehad. Ik kon met ze meekomen, maar het was geen uitgemaakte zaak dat ik ze zou kunnen verslaan.

Hoe dan ook, hij keek een tijdje naar me, kneep zijn ogen half toe, bekeek me vervolgens van top tot teen, en toen bleef zijn blik een paar tellen hangen op mijn kuit. Ik spande ze aan om de spieren te accentueren, en hij knikte. Dat was het moment waarop ik wist dat ik binnen was.

‘Zeg me nog eens hoe je heet,’ zei hij.

9

Als het proces zijn tweede week in gaat, heeft Catherine alles uit de kast gehaald om de jury ervan te doordringen dat Laurens morele besef ongeveer gelijk is aan dat van een oorlogsmisdadiger. Sommige van haar vragen waren zo bot, zo vernederend, dat ik me schaamde dat ze namens mij werden gesteld.

De juryleden weten nu waarschijnlijk meer over Lauren Mackintosh dan over hun eigen families. Ze weten dat ze twee keer cocaïne heeft gebruikt in de weken voorafgaand aan haar eindexamen, al weten ze niet dat ze twee tieners en een negen op haar eindlijst had. Dat ze een keer een oud-kandidaat van *The X Factor* oraal heeft bevredigd. Dat ze minderjarig was toen ze haar maagdelijkheid verloor, dat ze vijftien was toen ze voor het eerst een vriendje had en dat ze hem een half jaar later bedroog met zijn beste vriend. Dat ze op de passagiersstoel zat toen haar nicht werd gearres-

teerd wegens rijden onder invloed. Dat haar ouders nooit getrouwd zijn geweest en dat haar vader haar de eerste elf jaar van haar leven bijna nooit zag. Dat ze twee voetbalwedstrijden heeft bijgewoond in het thuisstadion van de club. Dat ze een vriend ooit heeft verteld dat ze Phil Foden leuk vond. Dat ze op twee van de negen foto's op haar profiel op Tinder te zien is in bikini op een strand. Dat ze drie keer naar Ibiza is geweest. Dat ze ooit een meisje heeft gezoend. Dat ze af en toe op vrijdag- of zaterdagavond is uitgegaan zonder ondergoed onder haar jurk. Dat de naam van haar lievelingslipstick Brazen is, ofwel Schaamteloos. Dat ze foto's van haar borsten op Snapchat heeft gepost. Dat ze liever met een rijk iemand trouwt dan met een arm iemand. Dat ze een keer mascara heeft gestolen bij Debenhams. Dat ze de rechtszaak over twee voetbalvrouwen, bekend als de *Wagatha Christie trial*, heeft gevolgd. Dat ze niet in God gelooft. Dat ze in totaal tweeduizend pond rood staat op haar creditcards. Dat ze de pil gebruikt. En dat ze een notenallergie heeft.

Ook haar ouders weten nu al deze dingen over hun dochter.

En toch, er is niets wat zij heeft gedaan wat ik niet heb gedaan, of nooit zou doen, of wat Robbie niet heeft gedaan, of nooit zou doen. Of wat de meeste jonge mannen of vrouwen van onze leeftijd niet hebben gedaan, of nooit zouden doen. Maar die staan niet terecht, zeg ik bij mezelf terwijl ik in de beklagdenbank sta; zij wel. Het duurt heel even voordat ik mijn vergissing inzie, en op dat moment kan ik bijna

niet anders dan bewonderen hoe goed mijn advocaat is in haar werk.

Ik heb de jury de hele tijd geobserveerd en verschillende reacties gezien. Jurylid 1, een oudere dame, lijkt te walgen van Lauren en tuit afkeurend haar lippen bij elke nieuwe onthulling. Jurylid 4, een man van begin twintig met afzichtelijke acne, bloost hevig elke keer dat iets seksueels ter sprake komt. Jurylid 11, een Aziatische man van midden vijftig, verbaast me, want Catherines manier van ondervragen lijkt hem woedend te maken. Eén keer dacht ik dat hij op het punt stond in de huid van een advocaat te kruipen en op te staan om bezwaar te maken. Jurylid 8 valt af en toe in slaap. Jurylid 7 is zichtbaar geroerd op de momenten waarop Lauren van streek is. Alleen jurylid 6, dr. Freya Petrus, kan ik nog steeds niet doorgronden. Ze krabbelt de hele tijd verwoed op haar schrijfblok en ik vraag me af wat ze schrijft. Zijn het aantekeningen over wat er is gezegd, haar gedachten over de antwoorden, of iets wat helemaal niets met de zaak te maken heeft?

Een paar dagen later, meteen na Robbies getuigenis, ga ik naar een toiletruimte op de tweede verdieping. Ik weet uit ervaring dat daar bijna nooit iemand komt. Ik kom hier niet alleen om te plassen, maar ook om te proberen alles wat hij heeft gezegd uit mijn gedachten te krijgen.

De deur gaat open, ik kijk om, en tot mijn ontsteltenis zie ik Robbies vader binnenkomen. Ik heb hem sinds het begin van de rechtszaak ontweken en alleen maar met hem gesproken op die eerste ochtend, toen onze ouders elkaar ont-

moetten, en heb ook niet zijn kant op gekeken in de rechtszaal, ook al voelde ik wel dat hij naar mij keek.

Ik hoop dat hij zich omdraait en weggaat als hij me ziet, maar nee, hij zal deze confrontatie wel gepland hebben, want hij loopt niet naar een urinoir en ook niet naar het enige toilethokje, maar komt langzaam van achteren naar me toe, zo dichtbij als hij kan zonder dat we elkaar aanraken, en staat dan volmaakt stil. Ik voel zijn adem op mijn nek. Ik maan mezelf kalm te blijven, maar zie de koude witte tegels vlak voor me en ben bang dat hij mijn hoofd ertegenaan zal slaan tot ik bewusteloos ben.

‘Ga alsjeblieft weg,’ fluister ik.

‘Nee,’ antwoordt hij.

Ik doe mijn gulp dicht en draai me om.

‘Je hebt me ontweken, Evan,’ zegt hij.

‘Ik dacht dat dat het beste was.’

‘Ik heb nooit echt een denker in je gezien.’

Dat stoort me. Het kan me niet schelen hoe belezen hij is, of hoeveel hij weet van muziek of beeldende kunst. Ik heb ook boeken gelezen. Ik speel piano. En ik wilde schilder worden.

‘Bij de wedstrijd tegen Birmingham ontweek je me niet,’ zegt hij. ‘Nee, toen maakte je heel duidelijk dat je wilde dat ik je zag. Ik heb sindsdien veel over die avond nagedacht. Ik moet zeggen, dat was een heel slimme zet van je. Je hoopte daarmee een beetje macht over me te hebben, neem ik aan. Klopt dat?’

‘Zoiets,’ zei ik.

‘Vierentwintig ploegen in de Tweede Divisie,’ zegt hij.
‘En hoeveel, een stuk of zestig, in de rest van de bond?’

‘Achtzestig,’ zeg ik. ‘En het heet Championship.’

‘En toch koos je voor deze club. De club waar mijn zoon speelt. Je had overal heen gekund. Maar je kwam hier.’

Hij kijkt even naar mijn linkerschouder.

‘Hoe is het met je arm?’ vraagt hij.

‘Weer in orde,’ zeg ik. ‘Maar als ik gespannen ben gaat-ie pijn doen.’

‘Hoe voelt het nu?’

‘Hij doet pijn.’

‘Je had die macht niet nodig,’ zegt hij, en hij klinkt bijna teleurgesteld in me. ‘Ik meende wat ik toen zei. Als jij je mond zou houden, zou je niets akeligs overkomen. Je hébt je mond gehouden. En er is je niks akeligs overkomen, wel?’

‘Nou ja, ik sta terecht als medeplichtige aan verkrachting,’ zeg ik. ‘Om eens iets te noemen.’

‘Wat hier speelt, daar kun je mij de schuld niet van geven.’

‘Nee, maar je zoon wel. En jij bent degene die hem heeft opgevoed.’

Zijn kaak verstrakt. Er schiet een herinnering door mijn hoofd aan de avond waarop we elkaar voor het eerst zagen, toen hij me meenam naar zijn zogenaamde pied-à-terre vlak bij Woolwich Ferry en ik zonder dat ik het wist auditie voor hem deed. De boeken in zijn gang. De elpees. De *objets d’art*. Ik herinner me dat ik die foto van zijn zoon in zijn voetbaltenuue zag en me afvroeg of alle vaders obsessief wilden dat hun zoons profvoetballers zouden worden. Maar

Rafe leek niet zo'n vader en Lady Wolverton heeft ons op de ochtend van het begin van de rechtszaak natuurlijk verteld dat ze iets anders hadden verwacht van hun zoon. 'Ik hoop- te altijd dat hij in de medische wereld terecht zou komen, of in de rechtspraak.' Wel, hij zit nu midden in de rechtspraak, maar misschien niet op de manier die zij voor ogen had. Maar toen ik die foto van hem zag, in het tenue van zijn club, sloeg ik die informatie op voor het geval ik die ooit nodig zou hebben. En op een dag was dat inderdaad zo.

'Ik ben teleurgesteld in je, Evan,' zegt Rafe.

'En ik ben bang van jou,' antwoord ik. 'Dus ik heb een kleine verzekering geregeld. Dat is toch niet zo dom?'

'Ben je verliefd op hem?' vraagt hij.

'Op wie?'

Hij kijkt getergd. 'Op mijn zoon,' zegt hij geïrriteerd. 'Op Robert.'

Ik denk even na over mijn antwoord. Als ik eerlijk ben, heeft Robbie een heleboel trekjes die ik vreselijk vind. Zijn zelfingenomenheid, zijn vrouwenhaat, zijn achteloze homofobie, zijn wreedheid, hoe racistisch hij ineens uit de hoek kan komen, zijn muzieksmaak, zijn belachelijke auto, zijn gewoonte de bal voor zichzelf te houden en niet af te geven als hij ook maar de kleinste scoringskans heeft, zijn voorliefde voor Pot Noodle en Toblerone. Ik vind het vreselijk dat hij mensen die in zijn buurt zitten tot stilte maant voordat hij een boer laat, dat hij dweept met Nigel Farage, dat hij vrouwen cijfers geeft van 1 tot 10, dat hij mijn accent nadoet als hij me wil vernederen, dat hij op zijn telefoon een

lijst bijhoudt van alle meisjes die hij heeft geneukt en dat hij die zijn bangalijs noemt, dat hij nooit dank je wel zegt tegen bedienend personeel, dat hij de oudere dames in de clubkantine 'de zwijnen' noemt, dat het hem enorm dwarszigt dat hij in de Championship speelt en dat hij gelooft dat hij het antwoord van deze stad is op Lionel Messi. Ik vind het vreselijk dat hij altijd zijn tong uitsteekt als hij een selfie maakt, dat hij in nachtclubs altijd Moët bestelt per fles en het aan een van de reservespelers overlaat die af te rekenen, dat hij altijd poedelnaakt voor me gaat staan in de kleedkamer, omdat hij weet waar mijn blik dan naartoe zal gaan, dat hij altijd nog karaoke wil doen na een avond uit, dat hij me altijd appt om me te laten weten dat hij weer seks heeft gehad. Kortom, ik kan eigenlijk nauwelijks iets bedenken wat ik leuk vind aan Robbie. Maar Rafe heeft me een vraag gesteld en ik heb nog nooit tegen hem gelogen. Daar ga ik nu niet mee beginnen.

'Ja,' zei ik. 'Ik ben verliefd op hem.'

Hij is met stomheid geslagen. Totaal verbijsterd.

'Maar waarom?' vraagt hij.

'Ik weet het niet,' geef ik toe, en heel even schiet ik bijna in de lach, alsof ik met een vriend aan het praten ben, en niet met mijn ex-pooier, de man die me een inkomen verschaftte, maar die me ook blootstelde aan de gruwelijke vernedering door Sir. 'Het is gewoon zo. Vanaf het moment dat ik hem ontmoette. Hij is als een magneet.'

'Hij is geen homo. Besef je dat? Je kunt hem niet veranderen.'

‘Dat weet ik,’ zeg ik. ‘Maar dat is wel wat ik voel. Ik kan het niet beredeneren. Eerlijk gezegd denk ik dat het waarschijnlijk geen echte liefde is als je je liefde voor iemand kunt uitleggen.’

Er verschijnt een rimpel op zijn voorhoofd, alsof hij over mijn woorden nadenkt. Het lijkt alsof hij daadwerkelijk met me meevoelt.

‘Maar jouw plannetje is mislukt, hè?’ zegt hij. ‘Jij dacht dat je je toekomst veiligstelde door hierheen te komen, maar in plaats daarvan ben je verdachte in een rechtszaak en verliefd op iemand die jouw gevoelens nooit zal beantwoorden.’

Ik voel tranen opkomen en wrijf in mijn ogen, want ik wil niet zwak op hem overkomen.

‘Doe me een plezier,’ zegt hij zachtjes, en hij steekt zijn rechterhand uit en legt die tegen mijn wang. Ik leg mijn hoofd tegen zijn hand. ‘Neem de schuld op je.’

‘Maar hoe dan?’ vraag ik. ‘Ik zou niet weten hoe.’

‘Je bent een slimme jongen. Je vindt wel een manier.’

‘Robbie is degene die wordt beschuldigd van verkrachting. Ik ben alleen maar de viezerik met de camera.’

‘Ik heb zo veel voor jou gedaan,’ zegt hij.

Ik loop bij hem vandaan en ga naar de wastafel, met mijn rug naar hem toe, en laat het water over mijn handen stromen, langer dan nodig.

‘Jij hebt me met hem in contact gebracht,’ zeg ik bitter.

‘Met Robbie? Nee, dat heb ik niet. Je bent uit jezelf hierheen gekomen en...’

‘Met Sir,’ zeg ik.

Nu is hij stil. Ik heb hem de mond gesnoerd. Nou ja, voor even.

‘Ik wist dat hij je geschikt zou vinden,’ zegt hij. ‘En hij betaalde goed. Je wilde het geld maar wát graag hebben.’

‘Ik heb nog steeds nachtmerries over hem,’ zeg ik. ‘De gezichten van al die anderen kan ik me niet herinneren. Maar hij? Hij is er altijd. Ik heb me nooit een hoer gevoeld, behalve als ik bij hem was. De dingen die hij me heeft aangedaan. Je hebt geen idee hoe ontwaard hij was.’

‘Een beetje wel,’ zegt hij en hij kijkt naar beneden, niet in staat me in de ogen te kijken. Dus toch, hij voelt wel wat schaamte. ‘De jongens vóór jou... tja, die kwamen er ook niet zonder kleerscheuren vandaan.’

‘En je liet mij nietsvermoedend naar hem toe gaan, terwijl je wist hoe hij was? Je zei dat je me niet in gevaar zou brengen.’

‘Evan,’ zegt hij. ‘Je werkte voor me. Ik mocht je graag, ja. Meer dan de andere jongens die ooit voor me hebben gewerkt. Maar het was gewoon werk, dat heb ik je ook gezegd. En je wist waar je aan begon. Je tekende niet voor een baan op de parfumafdeling bij Selfridges.’

‘Hij was een beest, godverdomme!’ roep ik. Mijn stem eechoot in de ruimte en Rafe knikt, hij ontkent het niet, en zucht dan luid.

‘Tja,’ zegt hij. ‘Voor wat het waard is, die dagen liggen nu achter hem, nietwaar? Hij zal nooit meer iemand pijn kunnen doen.’

Dat is waar, maar het is een schrale troost.

‘Toen het allemaal naar buiten kwam,’ zeg ik. ‘De schandalen rond zijn persoon, bedoel ik. Ik vroeg me af of jij erin meegesleept zou worden.’

‘Daar was ik ook wel bang voor,’ antwoordt hij. ‘Maar hij is niet dom. Ik bedoel, hij is niet goed wijs, maar hij is niet dom. Denk je dat jij een moeilijke jeugd hebt gehad? Stel je dan eens voor hoe de zijne geweest is.’

Dat realiseer ik me heel goed. Maar het is geen excuus.

‘Jij denkt dat je heel anders bent dan hij, hè?’ zeg ik.

‘Natuurlijk ben ik dat,’ zegt hij beledigd.

‘Nee. Je bent gewoon de zoveelste getrouwde rijke man die het personeel neukt.’

Hij draait zich van me af. Dit wil hij niet horen.

‘Vertel me wat er echt is gebeurd die avond,’ zegt hij.

‘Je wilt dat ik je vertel dat je zoon geen verkrachter is.’

‘Natuurlijk wil ik dat,’ zegt hij wat luider, en dan kijkt hij even om naar de deur. ‘Je moet goed beseffen dat ik alles zal doen wat nodig is om Robert uit de gevangenis te houden. Iemand moet het doen. Je hebt hem vandaag in de getuigenbank gezien. Hij was arrogant. Wuifde dingen weg. Dat viel niet goed bij de jury.’

‘Ik geef de ouders de schuld.’

‘Laat één ding duidelijk zijn,’ zegt hij en hij begint boos te worden. ‘Als Robert uiteindelijk naar de gevangenis moet, dan ga jij ook, en dan zullen er daarbinnen consequenties voor je zijn.’

‘Ernstige consequenties, ik weet het,’ antwoord ik. ‘Ik ben al eerder de ontvangende partij geweest, weet je wel?’

‘Een gebroken arm is niks vergeleken bij wat je te wachten staat als dit slecht afloopt voor mijn zoon. En je weet uit ervaring dat als ik iets zeg, ik ook zorg dat het gebeurt. Ik ben geen man van loze dreigementen.’

We vallen stil en kijken elkaar recht aan. Hij komt dichterbij. Legt zijn handpalm weer tegen mijn wang. Hij geeft wel degelijk om me, denk ik. Ik had de zoon kunnen zijn die hij zich wenste, de kunstenaar wiens werk hij zou hebben gefinancierd. Hij zou naar mijn openingen zijn gekomen en zou verstedd hebben gestaan van de enorme bedragen die voor mijn doeken werden betaald. We zouden samen interviews hebben gegeven aan *The Guardian*. En Robbie had de jongen kunnen zijn die mijn vader graag wilde, de voetballer, de wildebras, de boef. Ze hadden samen in zijn appartement naar *Match of the Day* kunnen kijken en aan het eind van de avond hoeren kunnen bellen. Ik zou mijn Turner Prize aan Rafe hebben opgedragen, en Robbie zijn FIFA-trofee voor Mannelijke Speler van het Jaar aan Charlie.

‘Weet je zeker dat Robert degene is op wie je verliefd bent?’ vraagt hij zachtjes. ‘Of ben ik het?’

Ik zeg niks. Ik weet het niet.

‘Wat wil je van mij, Evan? Zeg het me. Wees eerlijk.’

Ik schud mijn hoofd en kijk hem recht in de ogen. ‘Ik wil dat er iemand van me houdt,’ zeg ik. ‘En me geen pijn doet. Me nooit pijn doet.’

Hij blijft me aankijken, en ik kan zien dat er ergens diep in hem iets zit wat hij niet wil erkennen. De gewoonlijke apathie, maar voor één keer vermengd met spijt en een on-

verwacht vleugje liefde. Dit is hem, vermoed ik, nooit eerder overkomen. Tot mijn verbazing leunt hij naar voren om me te zoenen, en ik laat hem zijn gang gaan. Vader, zoon; zoon, vader. Ze zijn nu met elkaar verstrikt in mijn hoofd en het maakt me niet uit wie wie is. Hij slaat zijn armen om me heen en houdt me stevig vast, fluistert iets in mijn oor, en als ik hem vraag me mee te nemen in het hokje heeft hij het laatste woord, zoals in ieder gesprek iemand het laatste woord moet hebben, door zich los te maken en zijn hoofd te schudden.

‘Onthoud wat ik heb gezegd,’ zegt hij terwijl hij naar de deur loopt. ‘Bedenk een manier om mijn zoon uit de gevangenis te houden. Want als jullie allebei de bak in gaan, kan maar één van jullie verwachten dat hij er weer uit komt.’

Als hij weg is sluit ik mezelf op in het toilethokje, doe de wc-bril naar beneden, ga zitten en huil, net zoals ik deed in dat voetbalstadion toen ik klein was. Ik huil om Robbie. Om mezelf. Om onze ouders. Zelfs om mijn vader. Maar ook om Lauren. De jury denkt nu dat zij een hoer is, terwijl ik van ons tweeën de enige ben die ooit tegen betaling seks met vreemden heeft gehad.

Het duurde uiteindelijk bijna een jaar voordat ik in het eerste elftal kwam. Mijn conditie was ver onder de maat en ik had geen kaas gegeten van technieken om lichamelijk letsel te voorkomen. Daar kwam bij dat ik moest leren spelen als deel van een team. Maar de coaches vonden dat geen bezwaar. Conditie kon je altijd opbouwen, wisten ze, maar talent was aangeboren.

De sporttribrieken kregen lucht van mijn contract en begrepen er niets van dat een totaal onbekende speler op zijn negentiende werd aangenomen door een club in de Championship, zelfs een club die voorlopig niet op het punt van promoveren stond. Er werd gespeculeerd over hoe het verder zou gaan als ik een plek in het eerste elftal zou bemachtigen. Uiteindelijk, tijdens onze elfde thuiswedstrijd van dat seizoen, werd ik in de tweeënvijftigste minuut het veld in gestuurd en scoorde twee goals, waarvan de ene best mooi

was en de andere een gelukstreffer. Maar met geluk win je wedstrijden, en wij wonnen deze, waardoor we op de tiende plek kwamen te staan. Het weekend daarna speelden we uit en scoorde ik een hattrick, en ineens ging mijn naam overal rond. Een paar weken later kwam de manager van het Ierse nationale elftal naar me kijken en kort daarna werd ik opgeroepen voor de kwalificatieronden voor het EK. Ik scoorde tegen Denemarken en gaf de assist in een wedstrijd tegen Duitsland die in 1-1 eindigde. Maar ik miste ook een cruciale penalty tegen Griekenland, wat mijn vader niet naliet te verkondigen.

Hij kwam naar alle Ierse thuiswedstrijden en na mijn debuut probeerde hij door te dringen in de kleedkamers van het Aviva-stadion om de spelers te laten delen in zijn zogenaamde deskundige analyse van wat we goed of fout hadden gedaan, maar tot mijn opluchting werd hij tegengehouden door de beveiliging. Ik schaamde me dood en zei tegen hem dat hij dat nooit meer moest doen, en dat alleen de manager, de coaches, de medische staf en de spelers daar mochten komen. Hij greep me bij mijn nek, duwde me met mijn rug tegen een muur en beet me toe dat ik niet zou zijn waar ik nu was als hij er niet was geweest, en dat ik verdomme wel eens wat dankbaarheid mocht tonen. Ik bood mijn excuses aan en kroop weg.

Rond die tijd had de club het appartement voor me geregeld, en ik was blij toen ik hoorde dat ik in hetzelfde complex zou gaan wonen als Robbie. Na onze eerste ontmoeting waren we bevriend geraakt. Ik cultiveerde die vriendschap

natuurlijk voor mijn eigen doeleinden, maar schrok ervan hoe sterk ik me tot hem aangetrokken voelde. Gelukkig was hij een verdediger en ik een spits, zodat ik geen bedreiging voor hem vormde. Na verloop van tijd stelde hij me voor aan zijn zaakwaarnemer, Neil, die mij wel zag zitten.

‘Je bent een droom die uitkomt,’ zei hij. ‘Jong, knap, een geweldige speler. Wil je rijk worden?’

‘Best, waarom niet?’ zei ik schouderophalend.

Ik zag het als volgt. Ik zou over een jaar of vijftien met pensioen kunnen gaan, en dan overal ter wereld kunnen wonen en nooit hoeven terugkeren naar het eiland. En als dat betekende dat ik die jaren met mijn noppen op het veld zou moeten doorbrengen, dan moest dat maar. Binnen een maand had Neil twee lucratieve sponsorcontracten voor me gesloten en hij beloofde dat er meer zouden volgen.

Een van de reservespelers, maar een jaar jonger dan ik, begon om me heen te draaien en ik wist dat hij op seks uit was. We spraken elkaar niet, maar als we elkaar in de wandelgangen passeerden keken we elkaar altijd even aan, en ik herkende zijn verlangen. Ik vroeg om me heen wie hij was en kwam te weten dat hij Wojciech heette en van een Oost-Poolse club kwam. Twee dagen nadat ik in mijn appartement was getrokken, sprak hij me eindelijk aan. Ik kwam net uit het cafetaria.

‘Ik hoor dat je een woning hebt gevonden,’ zei hij.

‘Geef me je telefoon maar,’ antwoordde ik, want ik had geen zin in een praatje.

Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak, ontgrendelde hem

met gezichtsherkenning en gaf hem aan mij. Ik ging naar zijn contacten en zette mijn naam, adres en telefoonnummer erin.

‘Negen uur,’ zei ik.

Thuis ging ik onder de douche en trok een trainingsbroek en een t-shirt aan. Ik had een jaar geen seks gehad, sinds het einde van mijn escortperiode. Na mijn belevenissen in Londen was ik lichamelijke intimiteit helemaal uit de weg gegaan, ik had er ook weinig behoefte aan, maar nadat ik Robbie had ontmoet staken de kriebels de kop weer op.

Iets voor negen uur ging ik op mijn balkon staan en leunde tegen de balustrade. Op hetzelfde moment ging er aan de overkant van de binnenplaats een deur open en stapte Robbie naar buiten. Beneden stopte een taxi. Wojciech stapte uit, keek naar de fontein en de perfect onderhouden grasperken en vroeg zich waarschijnlijk af of hij op een dag ook op zo’n plek zou wonen. Ik keek naar de overkant en zag dat Robbie naar hem keek, en toen weer naar mij. Op deze afstand kon ik zijn gezichtsuitdrukking niet goed zien. De zoemer ging en ik ging terug naar binnen en duwde op het knopje om Wojciech binnen te laten. Ik liet mijn voordeur op een kier staan, ging naar de keuken en sloeg een flesje bier achterover.

Toen we klaar waren nam ik weer een douche. Ik verwachtte dat hij intussen weg zou gaan, maar tot mijn ergernis lag hij breeduit op de bank, met één hand nonchalant in zijn boxershort, voetbal te kijken op het enorme tv-scherm dat bij de inboedel van het appartement hoorde.

‘Je bent er nog,’ zei ik, en hij knikte. Hij trok een grimas toen een speler die ik vaag herkende van de Noord-Ierse ploeg werd gehaakt en dramatisch neerging.

‘Met wie heb je nog meer geneukt?’ vroeg hij, terwijl hij toekeek hoe ik de handdoek om mijn middel vastmaakte.

‘Wil je mijn complete seksgeschiedenis?’ vroeg ik. ‘Serieus?’

‘Nee, ik bedoelde van het team.’

‘Niemand.’

‘En van de reservespelers?’

‘Niemand.’

‘Waarom niet?’

‘Niemand heeft zich aangeboden. En ik neem aan dat de meesten hetero zijn.’

‘Toe nou,’ zei hij, en hij lachte een beetje. ‘Niemand is tegenwoordig hetero.’

Hij noemde een paar mensen. Een knul die zijn contract nog moest tekenen en een linksachter van het eerste elftal die meer tijd op de bank doorbracht dan op het veld. Hij noemde ook een oudere man, een van de coaches, die een poging bij hem had gedaan, maar zonder succes.

‘We kunnen het nog eens doen, als je wilt,’ opperde hij.

‘Ik ben moe,’ zei ik.

‘Nee, ik bedoelde een andere keer.’

‘Best.’

‘En Robbie Wolverton?’ vroeg hij terwijl ik in een leunstoel plofte en wilde dat hij zijn spullen bijeen zou rapen en weg zou gaan. Ik wist nu hoe Rafe zich had gevoeld, die eerste avond, toen ik langer bleef dan hij wilde.

‘Hoezo?’ vroeg ik. ‘Robbie valt op meisjes.’

‘Ja hoor,’ zei Wojciech. ‘Maar, weet je, hij is ook een beetje kinky.’

Ik probeerde niet té geïnteresseerd te lijken. ‘Kinky op wat voor manier?’ vroeg ik.

‘Heb je het niet gehoord?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Hij vindt het leuk als er iemand kijkt. Heeft het nodig dat er iemand kijkt.’

Ik pakte de afstandsbediening en zette het volume van de televisie zo laag dat het bijna uit was.

‘Waar heb je het over?’ vroeg ik.

‘Hij heeft mij een keer laten kijken.’

‘Wanneer?’

‘Ik was nog maar net hier. We waren op een feestje en hij legde het aan met een of ander meisje. Hij vroeg of ik kwam kijken, eiste het min of meer, en wilde dat ik hem filmde.’

Ik trok een wenkbrauw op. Ik wist niet of ik hem moest geloven.

‘En heb je dat gedaan?’

‘Ja hoor. Toe ze naar boven gingen ben ik achter hen aan gegaan. Het meisje begon te zeuren, ze wilde niet dat ik erbij bleef, maar hij zei dat ze haar kop moest houden, anders zou hij gewoon naar beneden gaan en iemand anders uitkiezen. “Dat heb ik binnen twee minuten voor elkaar,” zei hij. “Ik kan iedereen krijgen die ik wil.” Ze vond het niet leuk, maar wilde geen verliezer zijn. Hij regelde het licht en

vertelde me precies waar ik moest gaan staan. Het leek wel een masterclass van Steven Spielberg.'

Ik voelde dat ik weer een erectie kreeg.

'Heb je meegedaan?'

Hij schudde nee. 'Kon ik niet,' zei hij. 'Niet met een meisje. Maar hij wilde wel dat ik meedeed.'

Ik dacht hier even over na. Ik herinnerde me dat ik Rafe op de avond van mijn auditie had gevraagd de gordijnen in zijn appartement dicht te doen, en dat hij het had geweigerd. Hij wilde dat de stad toekeek terwijl hij me staand tegen het raam neukte. Ze leken heel erg op elkaar. Vader, zoon; zoon, vader.

'Heb je die video nog?' vroeg ik.

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee, ik heb het op zijn telefoon gefilmd.'

'Dus ik moet je op je woord geloven.'

'Waarom zou ik liegen?' vroeg hij. 'Je weet toch wat ze over hem zeggen?'

'Wat dan?' vroeg ik. 'Wat zeggen ze?'

'Dat-ie 'm alleen overeind krijgt als er een andere jongen bij is. Niet dat hij hém wil neuken, of misschien ook wel, hij is nu eenmaal gestoord, dus wie weet, maar hij moet een toeschouwer hebben. Ze zijn allemaal gestoord, die Engelse jongens. Ze brengen vanaf hun vijfde of zesde al hun tijd op die academies door, komen samen in de puberteit en God weet wat ze onder mekaar uitvreten. En uiteindelijk kunnen ze alleen nog presteren als er andere spelers in de kamer zijn. Ze spelen letterlijk voor de tribune, zoals ze elke zater-

dagmiddag doen. Ze moeten die ogen op zich voelen, iemand die toekijkt als ze scoren, om zich goden te voelen. Al die video's, je hebt ze wel gezien, spelers die een meisje delen, naar elkaar kijken, elkaar toejuichen. Ze kunnen heel homofob zijn, sommigen, maar de meesten zijn meer gay dan wij, alleen ze weten het zelf niet. In Polen doen spelers niet zo. En in Ierland?’

‘En dat meisje?’ vroeg ik, zonder op zijn vraag in te gaan. ‘Dat meisje met wie hij was, toen je hem filmde. Hoe is het haar vergaan?’

Hij staarde me aan, die vraag had hij niet zien aankomen. ‘Weet ik veel.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Hoezo? Wat doet het ertoe?’

Toen hij de afstandsbediening wilde pakken om het volume weer hoger te zetten, was ik hem voor. Ik zette de televisie uit.

‘Vertel me wat hij met haar deed,’ zei ik. Ik liep naar hem toe en bleef vlak voor hem staan. ‘Details graag.’

Hij lachte. Nu had hij me in zijn greep.

‘Ik laat het je zien, als je wilt,’ zei hij. Intussen maakte hij mijn handdoek los.

Toen het achter de rug was wist ik dat ik Wojciech weer zou zien. Niet om hemzelf, maar om wat hij voor me kon doen met dit soort verhalen.

Het was bijna middernacht toen hij wegging. Bij de voordeur van mijn appartement probeerde hij me te zoenen, maar ik duwde hem weg.

‘Laat dat, alsjeblieft,’ zei ik. ‘We hebben geen verkering.’

‘Je vertelt het toch aan niemand, hè?’ vroeg hij.

‘Nee, als jij dat niet wilt.’

‘Oké. Ik ook niet.’

‘Het interesseert me geen moer of jij het wel of niet verder vertelt.’

‘Nee, vast niet,’ antwoordde hij. ‘Totdat de supporters je voor flikker gaan uitmaken en de sponsors niks meer met je te maken willen hebben.’

‘Ik geef geen donder om de supporters,’ zei ik. ‘En de sponsors, zeg nou zelf, die zouden nog meer geld verdienen als ik publiekelijk uit de kast zou komen. Ze zouden een moord doen voor een uithangbord zoals ik.’

‘Waarom doe je het dan niet?’ vroeg hij. ‘Als je toch zo dapper bent?’

‘Niemand heeft het ooit gevraagd,’ zei ik.

Het is de zevende dag van de rechtszaak. Lauren is gehoord. Robbie is gehoord. Iedereen die die avond in Robbies appartement aanwezig was is gehoord. De trainer is gehoord. Robbies beste jeugdvriend is gehoord. Een speler uit het Ierse team met wie ik bevriend ben is gehoord. Hij heeft getuigd dat ik een goed mens ben en wordt nu aan de schandpaal genageld in de Ierse pers en de grond in geboord op social media. Hij heeft zijn woorden teruggenomen, uiteraard, en een maandsalaris aan het Rape Crisis Centre in Dublin geschonken, maar dat helpt niet. Hij is de lul. En vandaag ben ik gehoord.

Als ik daarna de rechtbank verlaat, sta ik ineens aan de grond genageld, omdat iemand die ik totaal niet had verwacht buiten op me staat te wachten. Het is Father Ifechi Onkin, de Nigeriaanse priester met zijn kleine kudde van vierhonderd parochianen op het eiland. Ik heb hem sinds

mijn vertrek niet meer gezien of gesproken. Ik had een andere uitgang moeten nemen, maar hij kijkt me recht aan en knikt bij wijze van groet, dus ik heb geen keus, ik moet wel naar hem toe gaan.

‘Jij hier?’ zeg ik en ik steek een hand uit, die hij tussen zijn beide handen neemt.

‘Evan,’ zegt hij. ‘Verbaasd me te zien, denk ik?’

‘Ja.’

‘Ik zou graag even met je praten, kan dat?’

Voordat ik kan antwoorden zie ik mijn vader de trap van de rechtbank af komen en onze kant op snellen, een brede lach op zijn gezicht. Hij gooit een arm om Ifechi’s schouders, maar de priester schudt hem demonstratief af.

‘Father,’ zegt hij. ‘Ben je het echt? Waarom heb je ons niet laten weten dat je kwam?’

‘Het was een beetje een lastminutebesluit,’ antwoordt hij.

‘Maar je bent hier om ons te steunen,’ zegt mijn vader. Er gebeurt niets op het gezicht van Father Onkin, geen teken van bevestiging of ontkenning. ‘Was je vandaag ook in de rechtszaal?’

‘Jazeker, Charlie.’

‘Dan heb je zijn getuigenis gehoord?’ vraagt hij met een hoofdbeweging naar mijn kant.

‘Jazeker.’

‘En wat vond je ervan?’

‘De jury leek open te staan voor Evans weergave van de gebeurtenissen,’ antwoordt hij.

Even later voegt mijn moeder zich bij ons. Net als ik lijkt

ze zich af te vragen wat Ifechi hier doet. Een beeld van die laatste ochtend op het eiland komt spontaan bij me op, van mijn moeder die me een bundel bankbiljetten in mijn hand duwt en zegt: ‘Ga nou maar, jongen, en kijk niet om.’

‘Kan ik je een biertje aanbieden, Father?’ vraagt mijn vader.

‘Nee, Charlie,’ zegt Ifechi en hij schudt zijn hoofd. ‘Maar ik zou wel graag even met je zoon alleen willen zijn, als je dat niet erg vindt.’

‘Succes gewenst. Misschien krijg jij hem aan de praat,’ zegt hij. ‘Hij is zo gezellig als een betonnen muur, echt waar. Maar dat neemt niet weg,’ en nu richt hij zich tot mij, ‘dat je het vandaag goed gedaan hebt daarbinnen. Je sloeg precies de juiste toon aan. Je hebt het er niet te dik bovenop gelegd als het om die kleine slet gaat, maar ze kwam er ook niet onschuldig uit. Dat heb je perfect gespeeld.’

Ik kijk even naar mijn moeder. Haar gezichtsuitdrukking is serieus en moeilijk te lezen, maar de onverwachte komst van Ifechi baart me zorgen en daarom ga ik met hem mee.

We lopen door een smalle straat en hij wijst naar een koffietentje op een hoek, maar ik zie een paar deuren verderop een pub en vraag of we daarheen kunnen gaan. Hij stemt ermee in, maar niet van harte. Na vandaag heb ik iets nodig om me een beetje te ontspannen.

Voordat we naar binnen gaan zie ik jurylid 6, dr. Freya Petrus, bij het open portier van een sportauto staan met een jongen die misschien haar broertje is, want hij is hooguit veertien. Terwijl ze geanimeerd met elkaar praten gooit hij een shopper met de opdruk THE ROZELLI PROGRAMME ach-

ter in de auto en gaat op de passagiersstoel zitten. Zij loopt naar het rechterportier, kijkt mijn kant op, houdt mijn blik even vast en wendt zich dan af.

In de pub bestel ik een pint. Ifechi wil graag een klein glas whisky, maar ik bestel een dubbele voor hem.

‘Waarom ben je hier?’ vraag ik als we allebei zitten.

‘Ik wilde je spreken.’

‘Willen ze je horen?’ vraag ik, en hij fronst. Hij begrijpt mijn vraag niet. ‘Het om,’ zeg ik. ‘Hebben ze je gevraagd te getuigen?’

‘Waarom zouden ze?’

‘Weet ik niet. Het enige...’

‘Er is absoluut geen reden waarom ze dat zouden doen, Evan,’ zegt hij. ‘Ik kan niets toevoegen aan deze rechtszaak. Het om weet niet eens dat ik besta.’

Eerlijk gezegd zou ik willen dat hij niet bestond. Althans, niet hier. Ik wil dat hij teruggaat naar het vliegveld, en terug naar het eiland.

‘Ik ben niet gekomen om problemen te veroorzaken,’ vervolgt hij. ‘Je begrijpt het biechtgeheim toch?’

Ik knik. Toen ik klein was stuurde de school ons elke donderdag met de hele groep de heuvel op naar de kerk, maar ik had nooit veel te biechten, dus dan verzon ik dingen. Gewone, keurige zonden. Tot die dag waarop ik zo wanhopig was dat ik het sacrament uiteindelijk gebruikte zoals het bedoeld was.

‘Dit is een moeilijke tijd voor je,’ zegt hij, en ik onderdruk de neiging in de lach te schieten.

‘Denk je?’ zeg ik.

‘Wat ga je doen als het achter de rug is?’ vraagt hij.

‘Dan ga ik naar de gevangenis,’ zeg ik. ‘Of terug naar de club. Eén van de twee.’

‘Nee, je begrijpt me verkeerd,’ zegt hij. ‘Ik bedoel niet na de uitspraak. Ik bedoel vijftien jaar daarna, als deze rechtszaak een verre herinnering is en je voetbalcarrière gewoon voorbij is. Wat ga je dan doen?’

‘Ik ga niet terug naar het eiland, als je dat bedoelt. Daar ga ik nooit meer heen.’

‘Misschien roept het je terug,’ zegt hij. ‘Dromen we er niet allemaal van terug naar huis te gaan?’

‘Jij niet,’ zeg ik.

‘Wat bedoel je, ik niet?’

‘Jij droomt niet van terug naar huis gaan.’

‘Jij weet helemaal niets van mijn dromen,’ zegt hij.

Dat is waar, en ik voel me een beetje gekapitteld door zijn antwoord. ‘Sorry,’ zeg ik. ‘Ik heb altijd gedacht dat je niet uit vrije wil uit Nigeria was vertrokken. Dat je ontsnapt was.’

‘Wat een eigenaardige woordkeus,’ antwoordt hij, en hij lijkt een beetje beledigd. ‘Ik hou heel veel van mijn land. En ik mis het.’

‘Ik zou het eerlijk gezegd niet kunnen aanwijzen op de kaart,’ beken ik.

‘Ik ga op een dag beslist naar huis,’ zegt hij. ‘Net als jij. Ik zal begraven worden in de aarde van Nigeria, samen met mijn mensen. En ik geloof dat jij uiteindelijk begraven zult worden op het eiland. Samen met de jouwe.’

Zoals hij het zegt klinkt het bijna als een dreigement. Alsof het eerder zou kunnen gebeuren dan zou moeten.

‘Kan je moeder het een beetje aan, deze hele situatie?’ vraagt hij. Er is maar één iemand die de echte reden zou kunnen weten waarom ik van het eiland ben weggegaan, en dat is Ifechi, maar ik denk dat mijn moeder haar vermoedens heeft. Ik schaamde me zo diep dat ik haar bijna alles had opgebiecht op de avond voordat ik er met mijn vaders boot vandoor ging, met het plan mezelf overboord te laten vallen als ik halverwege Galway was en wist dat ik te ver van land was om mezelf zwemmend in veiligheid te brengen. Maar toen het puntje bij het paaltje kwam bleef ik zitten en staarde naar het water, in het besef dat ik die definitieve stap niet kon zetten, in de hoop dat het water me naar beneden zou trekken in zijn omhelzing. Uiteindelijk vonden mijn vader, Luke Duggan en twee van zijn vrienden me, en zat ik in hun boot te huilen als een baby terwijl ze me terugbrachten, en daarna rende ik de duinen op, weg van de kwetterende menigte die zich had verzameld, hopend op wat sensatie.

‘Ze zegt niet veel,’ zeg ik.

‘Ze houdt van je.’

‘Ze is mijn moeder.’

‘Ze wil niet slecht over je denken.’

Ik neem een flinke slok bier. Ik heb hier niets op te zeggen.

‘En je vader?’

Ik lach, kort en bitter.

‘Hem kan het niet schelen of ik schuldig ben of niet,’ zeg ik. ‘Het enige wat er voor hem toe doet is dat ik blijf voetbal-

len. Hij heeft al contact opgenomen met de Ierse manager, weet je, over de kwalificaties voor het wereldkampioenschap. Hij zei tegen me dat na de vrijspraak – zijn woordkeus – mijn plek in de selectie verzekerd is. Maar hij ziet niet wat ik zie.’

‘En dat is?’

‘De berichten op social media.’

‘Die wereld ken ik helemaal niet.’ Ifechi wuift ze letterlijk weg. ‘Idioten.’

‘Luidruchtige idioten.’

‘Wat zeggen ze?’

‘Volgens de helft van de mannen zijn we erin geluisd,’ zeg ik, en ik haal mijn schouders op. ‘De andere helft is roomser dan de paus en zegt dat ik een pervers beest ben.’

‘Maar die berichtjes van jou op WhatsApp,’ zegt Ifechi hoofdschuddend, en ik kijk beschaamd weg. Soms lijkt het alsof iedereen in Ierland en het vk die berichtjes heeft gelezen. Als ik schuldig word bevonden, dan word ik veroordeeld vanwege de gevoelloosheid van mijn woorden, de schaamteloze vrouwenhaat en verdorvenheid.

‘En dan de meisjes,’ ga ik verder, ‘sommigen noemen Lauren Mackintosh een slet. Kijk hoe ze gekleed is op die foto’s, zeggen ze. Die op Instagram stonden, voordat haar account werd verwijderd.’

‘En de anderen?’

‘Die vinden dat ik moet worden gecastreerd.’

Eindelijk brengt Ifechi zijn whisky naar zijn mond.

‘Zoals je weet,’ zegt hij even later, ‘zal ik het biechtgeheim

nooit schenden en er dus nooit met een derde over praten. Maar ik heb wel de vrijheid bepaalde zaken met jóú te bespreken.'

'Dat doe ik liever niet,' zeg ik.

'Als dat zo was, dan was je niet ingegaan op mijn verzoek om met elkaar te praten. Dan had je wel een excuus bedacht om naar huis te gaan.'

'Father, je bent helemaal hierheen gekomen,' zei ik. 'Ik heb wel een béétje fatsoen, hoor.'

We kijken elkaar een hele tijd aan. Ik besef dat hij zit te wachten tot ik het onderwerp aansnijd. Uiteindelijk heb ik geen keus.

'Je wilt het over Cormac hebben, toch?' zeg ik met een zucht en ik kijk naar het houten tafelblad, dat vol krassen zit die in de loop der jaren zijn achtergelaten door vingernagels, sleutels en glazen. Ik wrijf met mijn duim over een groef totdat ik een splinter in het zachte vlees onder mijn nagel voel prikken. Ik laat hem daar even zitten en overweeg hem er verder in te duwen.

'Ja,' zegt hij. 'Ik wil het inderdaad over Cormac hebben.'

'Waar zit hij tegenwoordig?' vraag ik. 'Hij is zeker nog steeds knecht op zijn vaders boerderij?'

Ik hoor het aan mijn eigen stem. Ik probeer minachtend te klinken, maar in plaats daarvan klinkt door dat ik het wanhopig graag wil weten.

'Knecht?' antwoordt hij. 'Nee, natuurlijk niet.'

Ik kijk op. Ik stel me eventjes voor dat Cormac over de wereld reist. In een Ierse bar in München werkt. Een docto-

raalstudie doet in Amerika. Surflessen geeft in Australië. Elk van deze beelden doet me pijn.

‘Hij is nu de baas,’ zegt Ifechi.

Ik kijk verbaasd op.

‘De baas van de boerderij?’

‘Ja.’

‘Dat meen je niet.’ Dat had ik niet verwacht. Ik dacht dat hij ervandoor zou zijn gegaan.

‘Wist je het niet?’ vraagt hij.

‘Nee.’

‘Ik bedoel niet dat hij nu de baas is, maar ik bedoel dat van zijn vader.’

‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ zeg ik.

‘Evan, Joseph Sweeney is anderhalf jaar geleden overleden.’

Dit komt echt hard bij me binnen. Mijn moeder houdt me altijd op de hoogte van de nieuwtjes op het eiland, maar dit heeft ze niet verteld, en dat terwijl ik als kind de helft van de tijd in het huis van de Sweeneys doorbracht en Joe en Siobhán als mijn oom en tante beschouwde. Ik wil niet hier zijn, maar ergens anders, waar dan ook, in mijn eentje, om dit te verwerken zonder te hoeven praten.

‘Ik moet gaan,’ zeg ik terwijl ik op mijn horloge kijk. ‘Ik moet er morgen in de rechtbank niet uitzien alsof ik een kater heb. Het is de dag van de slotpleidooien.’

‘Je kunt heus nog wel even blijven,’ zegt hij en ik blijf zitten waar ik zit. Hij heeft de regie, dat begrijp ik. Goed, denk ik bij mezelf. Als hij wil praten, laten we dan praten.

‘Weet je, die dingen die ik een tijd geleden tegen je heb gezegd,’ zeg ik. ‘Ik was nog een kind toen. Ik stelde me aan, meer niet.’

‘Nee,’ zegt hij en hij schudt zijn hoofd. ‘Evan, ik herinner me ons gesprek nog heel goed. En ik herinner me de wanhoop die je voelde.’

‘Dan heb je het verkeerd onthouden.’

‘Je voelde je alleen. En diep gekwetst.’

‘Nee.’

‘Je schaamde je. En je was heel verdrietig.’

‘Nee.’

‘Je had het gevoel dat je iemand was kwijtgeraakt van wie je hield.’

‘Nee.’

‘Je vertelde me wat je had gedaan.’

‘Ik mocht Cormac graag.’

‘Dat weet ik.’

‘Hij was mijn vriend. Mijn beste vriend.’

‘Dat weet ik ook. Jullie zijn samen opgegroeid.’

‘Ja.’

‘En toen hij zijn broer verloor, werd jij zijn broer.’

‘Maar ik was zijn broer niet, toch?’

‘Ik had de indruk dat hij dat wel zo voelde.’

‘Wat hij voelde moest hij zelf weten,’ zei ik. ‘Maar dat betekent niet dat het zo was.’

Ifechi denkt hier even over na. Hij reikt naar mijn hand, maar ik trek hem terug. Ik ga geen handje vasthouden met een priester in een pub. De persmusketen zijn meer geïnte-

resseerd in Robbie dan in mij, dus ik word bij de rechtbank een stuk minder lastiggevallen dan hij, maar toch, telefoons met camera's heb je overal.

'Ik ken Cormac Sweeney niet zo goed,' zegt hij, terwijl hij me recht aankijkt. 'En in mijn positie mag ik eigenlijk niet oordelen. Maar, Evan, ik mag hem niet. Hij is ijskoud. Een man die alleen aan zichzelf denkt. Die anderen kleineert.'

Ik duw mijn kaken op elkaar van boosheid. Ik kan er niet tegen dat hij zulke dingen zegt. Niet over Cormac.

'Moet jij eens op je zevende je broer verliezen,' zeg ik. Ik verhev mijn stem, want ik wil voor mijn vriend opkomen. 'Een broer die jij aanbad en die maar een jaar ouder was dan jij. En dan zien wat dat met jóú zou doen.'

'Ik héb een broer verloren toen ik zeven jaar was,' zegt hij.

'O, nou, dan ben jij perfect, toch?' zeg ik en ik neem een grote slok bier. 'Een fucking heilige.'

'Hij heette Amobi.'

Ik stel geen vragen over de broer die hij verloren heeft. Het interesseert me niet.

We zwijgen allebei. Er gaan drie, vier, vijf minuten voorbij.

'Je was een heel kwetsbare jongen, denk ik,' zegt Ifechi uiteindelijk.

'We zijn allemaal fucking kwetsbaar.'

'Een jongen die wilde dat iemand om hem gaf.'

'Wie wil dat niet?'

'Ik weet nog welk woord je gebruikte toen je je gevoelens voor Cormac beschreef.'

Ik ontwijk zijn blik. Want ik weet het ook nog.

‘Jij misschien. Ik niet meer.’

‘Liefde,’ zegt hij. ‘Je zei dat het liefde was.’

‘Wat weet jij nou van liefde?’ vraag ik bitter.

‘Heel veel.’

‘Jezus, óók goed,’ zeg ik. Ik gooi mijn handen omhoog terwijl ik achteroverleun in mijn stoel. Ik had me tot op dit moment nog niet gerealiseerd dat ik bijna voorovergebogen over de tafel zat, met mijn voorhoofd bijna op het houten blad. ‘Maar ik was zeventien, Father, en wist niet wat ik aan moest met mijn gevoelens voor hem. Ik was nog maar een kind.’

‘Weet je nog wat je tegen me zei toen je kwam biechten?’

‘Nee.’

‘Lieg niet.’

‘Goed dan. Fuck. Ja.’

‘Je vertelde dat je Cormac had gevraagd laat op de avond naar jouw huis te komen. Je had voorgesteld dat jullie samen de velden in zouden gaan.’

‘En hij kwam uit zichzelf. Niemand had hem gedwongen.’

‘Jij had gezegd dat je voor drank zou zorgen. En voor marihuana. Het plan was dat jullie allebei dronken zouden worden en zouden roken totdat jullie high waren.’

‘En dat hebben we ook gedaan.’

‘Maar dat was niet het enige wat je hebt gedaan, toch, Evan? We zaten aan weerszijden van dat rooster, weet je nog, en hebben heel lang gepraat. Jij vertelde me wat er daarna was gebeurd.’

‘Helemaal niks,’ zeg ik fel, terwijl ik met mijn voet ongeduldig op de vloer tik.

‘Als dat waar zou zijn, waarom was je daarna dan zo vreselijk ongelukkig? En waarom vertrok je dan met je vaders boot en wilde je een eind aan je leven te maken?’

‘Onze herinneringen aan dat gesprek zijn wel heel verschillend, Father,’ zeg ik. Intussen drink ik de rest van mijn bier op en kijk naar zijn whisky, die ik het liefst ook achterover zou slaan. En er dan nog vijf bestellen.

‘Dat geloof ik niet. Je was zo wanhopig toen je bij me kwam die dag,’ gaat hij verder. ‘Je vertelde me hoe hij je behandelde toen je hem liet weten hoezeer je naar hem verlangde.’

‘Allemaal onzin,’ zeg ik en ik kijk achterom naar de bar. ‘Hé, gaan we nog een drankje bestellen of hoe zit dat?’

‘Je zei dat je de volgende dag wakker werd en jezelf van kant wilde maken.’

‘Dan bestel ik wel voor mezelf,’ zeg ik en ik sta op. ‘Wil je er ook nog eentje, of wil je liever gewoon oprotten?’

‘Ik wil alleen maar dat je toegeeft wat je me toen verteld hebt. Het is een paar jaar geleden, dat is zo, maar je weet dat het waar is wat ik zeg.’

Ik blijf staan. Hij hoeft me helemaal nergens aan te herinneren. Ik weet alles nog van die nacht. Ik weet nog hoe verliefd ik op Cormac was en hoe ik me geleidelijk realiseerde dat ik dat gevoel al had zo lang als ik me kon herinneren, nog voordat ik het woord ‘verliefdheid’ kende. Ik weet nog dat hij voor de deur stond in zijn lievelings-t-shirt met David Bowie erop. Ik weet nog dat we samen twee sixpacks bier dronken en een paar jointjes rookten, dat we high wer-

den en onzin uitsloegen en begonnen te giechelen. Ik weet nog hoe verbaasd hij keek toen ik me naar hem toe boog. Ik weet nog dat hij me mijn gang liet gaan toen ik hem zoende, zijn remmingen verslapt door de drank en de wiet, en dat het tien, misschien vijftien seconden duurde voordat hij me wegduwde. Ik weet nog dat ik mijn hand tegen zijn kruis duwde. Ik zie de uitdrukking op zijn gezicht nog voor me toen hij zich terugtrok, een combinatie van afschuw en verwarring, en ik weet nog dat hij zei dat dát niet was wat hij wilde met mij, dat we gewoon vrienden waren. Ik weet nog dat ik weer probeerde hem te zoenen. Ik weet nog dat hij zei dat ik daarmee moest ophouden. Ik weet nog dat hij schreeuwde, 'Godver, Evan, blijf met je teringpoten van me af.' Ik weet nog dat ik doorging. Ik weet nog dat hij zei: 'Godverkolere, je hoort me toch, lul?' Ik weet nog dat hij allebei zijn handen gebruikte om me weg te duwen. Ik weet nog dat hij me een klap gaf toen ik niet wilde ophouden. Een klap. Niet eens met z'n vuist, maar met de vlakke hand. Zó vernederend. Ik weet nog dat ik mijn gezicht wegdraaide om de afkeer op het zijne niet te hoeven zien. Ik weet nog hoe de aarde onder me meegaf toen ik op mijn rug ging liggen en ik wenste dat ze me zou kunnen opzuigen in haar warme omhelzing. Ik weet nog dat ik wormen zag, en onkruid. Ik rook de geur van de aarde en zag de glans van de sterren boven me. Ik weet nog hoe woedend hij boven me uittorende. Ik weet nog dat hij zei dat het hem niet kon schelen dat ik op jongens viel, maar ik dacht toch godverdomme niet dat hij ook een flikker was? Ik weet nog waar

hij me allemaal voor uitschold. Ik weet nog hoe ik de dagen daarna probeerde met hem te praten. Ik zei dat het me speet, dat ik er niets van meende, dat ik dronken was geweest, en high. Ik weet nog dat hij zei dat hij dacht dat we vrienden waren, maar dat het allemaal een leugen was geweest. Ik weet nog dat hij iedereen die we kenden vertelde hoe ik had geprobeerd hem te zoenen. Ik weet nog hoe ze me uitlachten, bespotten, vernederden, uitscholden. Ik weet nog wat voor shit er op onze Whatsapp-groepen verscheen, op Instagram, op Snapchat. Ik weet nog hoe hij zich daarna altijd wegdraaide als hij me zag.

En ik weet nog dat ik dit allemaal aan Ifechi toevertrouwde en tegen hem zei dat ik niet meer wilde leven, omdat ik mijn beste vriend had verraden en hij mij op zijn beurt ook had verraden, en ik er niet uit kwam welk verraad erger was.

Ik herinner me elk moment nog. Ik herinner me dat ik dood wilde.

‘We zitten nu niet in een biechtstoel,’ zegt Ifechi nadat ik weer ben gaan zitten. ‘We zitten in een pub in Engeland, ver weg van het eiland waar je geboren bent. Niemand kan ons horen. Ik vraag me af of ik je misschien weer kan helpen een last af te leggen.’

‘Hoe dan?’ vraag ik. Ik kijk op en zou willen dat hij me kon helpen, maar weet dat hij dat niet kan. De herinnering heeft me kapotgemaakt.

‘Door me de waarheid te vertellen. Je hebt die laatste paar maanden op het eiland vreselijk geleden, en dat was niet je eigen schuld. En toen je vertrok was je beschadigd. Geen en-

kele jongen van die leeftijd zou zo'n slecht beeld van zichzelf mogen hebben. Je bent wie je bent. Je bent geboren zoals je bent geboren. Je deed iets wat voor jou natuurlijk aanvoelde. En daarvoor werd je vernederd. Cormac Sweeney, die zogenaamde vriend van je, was helemaal geen vriend.'

Ik kan niet antwoorden. Ik weet dat hij gelijk heeft, maar ik kan het niet over mijn hart verkrijgen Cormac te bekritisseren. Ik kan het niet.

'Dus,' zegt hij uiteindelijk. 'Vertel me nu eens wat er echt is gebeurd tussen jou, die...'

'Shit, daar gaan we weer.'

'Robert Wolverton en die jongedame die deze afschuwelijke aanklacht tegen jullie heeft ingediend.'

'Ik vertel de waarheid al sinds deze hele nachtmerrie is begonnen.'

'Daar ben ik niet van overtuigd.'

'Maar jij zit niet in de jury, toch?' vraag ik. Ik kijk naar hem en zou graag willen dat hij me kon redden, maar dat kan niemand.

'Evan,' zegt hij.

'Pleur op.'

'Laat me je helpen.'

'Dat kun je niet.'

'Als je me de kans...'

'Nee.'

En nu ligt mijn hoofd in mijn handen. Ik huil. Ik huil zoals ik heel lang niet gehuild heb. Ik steek een hand uit en pak die van hem, zoals hij eerder mijn hand wilde pakken,

die ik toen terugtrok. Ik hou hem stevig vast. Ik leg mijn andere hand er ook omheen.

Mijn snikken zijn zo heftig dat ze me bijna verstikken.

‘Haal adem,’ zegt Ifechi.

‘Hij zei dat ik een slechte vriend was,’ zeg ik. ‘Maar dat was ik niet. Hij was de slechte vriend.’

‘Dat klopt.’

‘Hij had me moeten helpen.’

‘Inderdaad.’

‘Hij had me moeten zeggen dat er niks mis was met me.’

‘Ja, dat had hij moeten zeggen.’

‘Maar dat deed hij niet.’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat hij...’

Ik hoor het niet eens. Ik wil bier. Ik wil whisky. Ik wil drugs. Ik wil seks. Ik wil een scherp mes. Ik wil vijftig slaappillen. Alles wat de pijn zou kunnen verdoven.

‘Evan.’

‘Wat?’

‘Evan.’

‘Wat? Wát? Zeg het me!’

‘Evan.’

Ik kijk naar hem. Hij kijkt naar mij.

Ik trek hem naar me toe, mijn blik op zijn lippen, hij is een knappe man, maar ook hij duwt me weg, want dat doen ze allemaal, en dan wordt het donker en begint de ruimte te draaien. Ik ben op het eiland. Ik ben in het bos met Cormac.

Ik zit op de boot. Ik ben op de boerderij met Harry. Ik ben in Londen. Ik ben in Rafes appartement. Ik ben in Sirs paleis. Ik ben op het voetbalveld. Ik ben in Robbies slaapkamer met hem en Lauren. Ik ben in een rechtszaal.

Ik lig op de vloer, kijk naar het plafond, en Ifechi leunt over me heen, slaat zachtjes op mijn gezicht en zegt: 'Evan, Evan, wakker worden, Evan. Praat met me.'

De avond na mijn tweeëntwintigste verjaardag was ik in Robbies appartement. We raakten aan de praat over een onderwerp dat we naar mijn gevoel al een tijd voor ons uitschoven: onze vaders. Toen hij naar de keuken ging om nog een paar biertjes te halen, bekeek ik de ingelijste foto's die verspreid in zijn wandkast stonden, zoals ik ook had gedaan in Rafes appartement op de avond waarop we elkaar leerden kennen, en in Sirs landhuis vlak voor onze eerste ontmoeting. Op een foto van het gezin van ruim tien jaar geleden zag Rafe er jong en goed uit, en Lady Wolverton precies zoals ik me haar altijd had voorgesteld. Blond, slank, verzorgd en kordaat. Er waren twee oudere zussen, die op hun moeder leken. En midden op de foto stond Robbie zelf, ongeveer acht jaar oud, met een brede lach – hij miste een voortand – en een voetbal bij zijn voeten. Ik staarde er even naar, totdat mijn oog naar een andere foto werd getrokken,

die ernaast stond. Ik zag Rafe, die naast Sir stond op de dag dat hij werd geridderd. Ze lachten allebei uitbundig om een grap voor insiders, waardoor niet alleen hun grote witte tanden goed te zien waren, maar ook hoe glorieus en on-aantastbaar geprivilegieerd ze waren.

‘Ik heb altijd geweten dat hij belangrijk was,’ zei Robbie, die naast me was komen staan en de foto van me overnam, er zelf nog even naar keek en hem op zijn plek terugzette. ‘Hij had het altijd druk, zo lang als ik me kan herinneren. Was zelden thuis. Verdeelde zijn tijd hoofdzakelijk tussen het House of Commons en zijn werkvertrekken, ook al gingen we in het weekend meestal naar het huis in zijn kiesdistrict, waar hij een hekel aan had. Hij verkocht het op de dag waarop hij toetrad tot het House of Lords en is er daarna nooit meer geweest.’

Ik wees naar een andere foto, waarop Rafe tussen twee bekende figuren stond, de ene met een wat verbeterd gezicht, de andere grijnzend als Kolderkat.

‘Toen ik opgroeide was Tony voor mij gewoon Tony en Gordon gewoon Gordon,’ zei Robbie. ‘Als kind snapte ik niet waarom iedereen zich zo druk maakte als een van hen kwam eten. Robin Cook was mijn peetvader, weet je.’

‘Wie?’ vroeg ik.

‘Doet er niet toe. Hij is nu dood.’

‘Kwamen ze nooit samen?’ vroeg ik. ‘Tony en Gordon, bedoel ik.’

‘Christus, nee. Mijn vader was er heel goed in ze tegen elkaar uit te spelen. Hij wist tot aan het eind bij allebei in de

gratie te blijven, terwijl vrijwel iedereen behalve hij een kant moest kiezen. Maar op het laatst wist hij dat de jaren van overvloed voorbij waren, en daarom trad hij af. Hij wilde zijn zetel niet verliezen, wat in de eerstvolgende verkiezingen wel zou zijn gebeurd. Niet verliezen is altijd heel belangrijk geweest voor mijn vader. Je weet toch dat hij me alleen maar berichtjes stuurt als we een wedstrijd winnen? Nooit als we verloren hebben.'

'En je zussen?' vroeg ik.

'Ellie is bankier en Honor studeert diergeneeskunde. Zij liggen veel beter bij de ouwelui dan ik. Hij weet dat ik flink verdien, meer dan hij op mijn leeftijd verdiende, en ik geloof dat hij het wel leuk vindt dat ik voetballer ben. Daardoor lijkt hij onconventioneel, net als die stomme sokken die hij draagt. Maar hij vindt het vreselijk dat ik in de Championship speel. Noemt het nog steeds de Tweede Divisie, alleen maar om mij te kleineren. Hij zegt de hele tijd dat ik naar een van de grotere clubs moet overstappen, Man U, Arsenal, Liverpool, alsof ik dat voor het zeggen heb, maar dat gaat 'm niet worden.'

'Wie weet,' zei ik. 'Je bent een goede speler.'

'Ik ben wel oké. En jóúw vader?' vroeg hij terwijl hij naar een van de enorme, superzachte fauteuils liep, nog twee flesjes openmaakte en mij er eentje gaf. 'Hij wilde ook spelen, toch?'

'Hij maakte geen schijn van kans. Hij kan een bal rondtrappen, maar dan heb je 't ook wel gehad.' Ik wilde niet over mijn vader praten, maar over de zijne. 'Waren je ouders gelukkig?'

‘Ze zijn al die jaren bij elkaar gebleven, dus ze moeten toch wel iets met elkaar hebben. Toen ik nog een kind was, ja, toen leken ze best gek op elkaar. Maar ik denk dat het nu vooral een regeling is. Ik ben er vrij zeker van dat mijn vader affaires heeft gehad.’

‘Hoeveel?’ vroeg ik.

‘Joost mag het weten. Een man als hij, met al die macht. Knap. Rijk. Hij moest ze waarschijnlijk van zich af slaan.’

‘Vrouwen, bedoel je?’

‘Ja, natuurlijk.’ Hij was even stil. ‘Wat zou ik anders bedoelen?’

‘En je moeder heeft nooit overwogen bij hem weg te gaan?’

Hij zuchtte en haalde een hand over zijn ogen. ‘Toen ik een jaar of tien was is er iets gebeurd waardoor ze bijna uit elkaar gingen. Ik weet nog steeds niet precies wat het was. Ik weet alleen nog dat mijn moeder eerder terugkwam van een uitstapje, dus ik vermoed dat ze hem met iemand anders in huis heeft betrappt.’

‘Maar ze ging nog steeds niet bij hem weg?’

‘Nee, ik denk dat hij het op een of andere manier weer heeft goedge maakt. Al hebben ze daarna nooit meer een slaapkamer gedeeld. Hun relatie werd veel ... zakelijker, denk ik. Ze woonden samen, voedden ons drieën op, we gingen als gezin op vakantie. Maar het voelde niet meer als of ze getrouwd waren. Niet écht.’

Ik dacht erover na. Ik stelde me het tafereel voor dat Lady Wolverton die avond wellicht had aangetroffen en vroeg

me af wie de jongen was. Of hij ook auditie had moeten doen. Misschien had Rafe toen wel besloten die flat bij Woolwich Ferry te kopen. Zodat hij een plek had waar hij ongestoord zijn kandidaten kon testen. Er kwam een gedachte bij me op.

‘Bezitten ze veel woningen?’ vroeg ik.

‘Mijn ouders? Nee, alleen het huis aan Connaught Square. En een cottage in Cornwall, maar ik geloof niet dat ze daar nog vaak naartoe gaan.’

‘Verder niet? Hij heeft niet nog ergens een flat of zo?’

Robbie fronste. ‘Nee,’ zei hij. ‘Hoezo?’

‘Zomaar.’

‘En jij?’ vroeg Robbie.

‘Wat bedoel je, en ik?’

‘Jouw ouders. Heel anders, denk ik.’

Ik herkende altijd een lichte ondertoon van superioriteit in Robbies stem. Alsof zijn ouders, uiteraard, gecompliceerde mensen waren met complexe levens, en die van mij eenvoudige boerenlui die nooit iets bijzonders meemaakten.

‘Tja, ze zijn nooit bepaald een verliefd setje geweest,’ gaf ik toe. ‘Of het moet vóór mijn tijd zijn geweest. Mijn vader werkt de hele dag op de boerderij, en mijn moeder heeft al jaren spijt als haren op haar hoofd dat ze ooit naar dat eiland is verkast. Ik heb geen broers of zussen, dus ik weet eigenlijk niet waarom ze blijft. Ze zou kunnen weggaan als ze dat wilde. En ik dacht dat ze dat zou doen toen ik vertrok. Maar nee. Ze is geïnstitutionaliseerd.’

‘Heb je een hechte band met ze?’

‘Ik heb met niemand een hechte band.’

Hij keek me recht aan alsof hij me iets wilde vragen maar niet wist hoe ik het zou opvatten. Hij had een been over de stoelleuning geslagen en had blote voeten. Mijn ogen bleven er even op hangen. Net als ik, net als iedereen in het team, droeg hij nooit schoenen of sokken als het niet nodig was. We lieten onze hardwerkende voeten graag ademen wanneer het kon.

‘Mag ik je iets vragen?’ zei hij uiteindelijk.

‘Tuurlijk,’ zei ik.

‘Wojciech. Ik heb hem een paar keer bij jou in en uit zien gaan. Wat komt hij doen?’

Ik nam een slok bier.

‘We neuken,’ zei ik.

Zo te zien was hij blij dat ik er niet omheen draaide.

‘Sinds wanneer?’

‘Een tijdje.’

‘En ben je, uh, verliefd op hem of zoiets?’

Ik schoot in de lach. ‘Christus, nee,’ zei ik. ‘Hij is gewoon een scharrel.’

‘Staat hij er ook zo in?’

‘Weet ik niet. Kan me niet schelen.’

Hij vroeg Siri met een luidere stem andere muziek te draaien, iets rustiger dan wat we tot dan toe hadden gehoord.

‘Heb je dat altijd geweten van jezelf?’ vroeg hij.

‘Wat, dat ik homo ben?’ vroeg ik. ‘Echt wel.’

‘Heb je het nooit met een meisje gedaan?’

‘Echt niet.’

‘Shit.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ook niet, zeg maar, om het te proberen? Erachter te komen of je het misschien lekker zou vinden?’

‘Nul komma nul interesse,’ zei ik. ‘Ik ben een driesterrenhomo.’

‘Weet je,’ zei hij en hij wees met een vinger naar me, ‘ik had jou een hele tijd geleden al door.’

‘Echt waar?’

‘Ja. De dag dat ik je leerde kennen. Toen je naar de club kwam met die introductie van je: “Hallo, ik wil profvoetballer worden, waar is mijn contract, waar moet ik tekenen, wanneer is mijn eerste wedstrijd?” Ik zag wel hoe je naar me keek. Toen wist ik het meteen.’

Ik glimlachte, maar zei niets. Ja, ik had hem aantrekkelijk gevonden, maar dat was niet waarom ik hem zo intens had aangestaard, of waarom ik zo mijn best had gedaan om een vriendschap met hem op te bouwen.

‘Je was vreselijk doorzichtig,’ zei Robbie.

‘Vind je het vervelend?’ vroeg ik, en hij nam een teug bier.

‘Boeien,’ zei hij. ‘Waarom zou ik?’

‘Ik weet het niet. Die hele voetbalwereld.’

‘Die shit kan niemand wat schelen, tegenwoordig niet meer. Neuk gewoon wie je wilt. De enige mensen die je zullen uitschelden als het uitkomt zullen de supporters op de tribune zijn. De tribune van de tegenpartij, bedoel ik.’

‘Daar lig ik totaal niet wakker van,’ zei ik naar waarheid. Ze riepen toch al bij elke wedstrijd scheldwoorden naar me.

Omdat ik blond en knap ben, en eruitzie als een twaalfjarige, noemden ze me altijd flikker als ik in hun buurt kwam. Het ene oor in, het andere oor uit. Ik merkte nauwelijks dat ze daar zaten. Ik was enkel en alleen op dat veld om genoeg geld te verdienen voor de toekomst die ik voor ogen had, waarin ik nooit meer op een veld hoefde te rennen of te werken.

‘En jij?’ vroeg ik. ‘Heb je ooit iets met een man gedaan?’

Hij wachtte even met antwoorden en glimlachte. ‘Probeer je me te versieren, Evan?’

‘Misschien.’

‘Neu, niks voor mij.’

‘Nog nooit, dus?’

‘Net als jij met meisjes. Nul interesse.’

‘Oké.’

‘Ben je verliefd op me?’

‘Ja.’

‘Zou je me willen neuken?’

‘Ja, best.’

Dat leek hem deugd te doen. Ik haatte zijn ego. En toch trok het me ook aan.

‘Ga je het aan mensen vertellen? Dat je homo bent, bedoel ik.’

‘Waarom zou ik?’

‘Ik weet niet. Om dapper te zijn, of iets dergelijks. Voetballer komt uit de kast, al die shit. David Beckham die je gaat steunen op social media, om maar een rol in het verhaal te hebben. Voordat je het weet ben je BBC-sportpersoonlijkheid van het jaar.’

‘Ik wil geen uithangbord zijn.’

‘Waarom ben je überhaupt naar deze club gekomen?’ vroeg hij. ‘Van alle clubs in Engeland, waarom deze?’

‘Dat wil je niet weten.’

‘Dat wil ik wél weten.’

‘Omdat ik jou wilde ontmoeten.’

Prompt verbleekte zijn glimlach een beetje. Het feit dat ik verliefd op hem was, was tot daaraan toe, dat vond hij wel vleierend. Maar het idee dat ik misschien een soort stalker was, was van een heel andere orde. Hij leek in verwarring, zelfs uit het lood, door deze onthulling. Maar het was de waarheid. Ik was maar om één enkele reden hierheen gekomen. Om iets achter de hand te hebben om Rafe – en Sir – mee te dreigen, mocht dat ooit nodig zijn.

We waren allebei een paar minuten stil. Toen zette hij zijn flesje neer, stond op en liep naar me toe. Hij kwam naast me op de bank zitten, keek recht in mijn ogen en legde beide handen op mijn schouders. Ik deed mijn ogen dicht. Ik wilde dat hij de eerste stap zou zetten, want áls het ging gebeuren, moest het van hem uitgaan. Hij kwam dicht genoeg bij om me te zoenen, maar ik deed nog steeds niets, ik wachtte op hem.

In plaats daarvan stond hij op, liep naar het raam en deed de gordijnen open, zodat ik mijn eigen gebouw kon zien aan de overkant. In een paar appartementen brandde licht. Zij konden bij ons naar binnen kijken, en wij bij hen.

‘Ik heb het gevoel dat ik je op dit moment alles kan vragen, dat het niet uitmaakt wát,’ zei hij, terwijl hij zich om-

draaide en me aankeek, ‘en dat je het zou doen. Ik heb gelijk, toch?’

‘Ja, waarschijnlijk wel.’

Ik kon de contouren van een erectie zien in zijn sportbroek. Dat was niets nieuws. Hij had er zo vaak eentje in de kleedkamer na een training of een wedstrijd, en deed geen moeite die te verbergen, integendeel, hij koketteerde ermee. Hij kwam weer naar me toe en bleef twintig, misschien dertig seconden staan wachten tot ik iets zou doen. Hij keek achterom naar het raam. De geur van de aarde vulde mijn neusgaten. Een trage grijns verscheen op zijn gezicht.

‘Oké,’ zei hij, terwijl hij zijn telefoon van de salontafel pakte en aanzette. ‘Kies een nummer. Tussen de één en de achtendertig.’

‘Waarom?’

‘Doe het nou maar.’

‘Tweëntwintig,’ zei ik.

Hij scrolde naar beneden en haalde diep adem. ‘O, goeie keus,’ zei hij. ‘Holly. Superslet.’

‘Je slaat de meisjes die je kent op als nummers?’ vroeg ik.

‘Wel zo makkelijk. Zo heb ik een overzichtelijk lijstje in mijn contacten. Hun namen, foto’s en details vul ik daarna in. Het leuke aan Holly is...’

‘Kan me niet schelen,’ zei ik.

‘Gast, ik hoef haar maar te appen en ze komt eraan.’

Ik stond op, tegelijkertijd opgelucht en teleurgesteld. Ik pakte mijn jasje en zette koers naar de deur.

‘Waar ga je heen?’ vroeg hij.

‘Naar huis,’ zei ik. ‘Waar zou ik anders heen gaan?’

‘Blijf. Probeer eens iets wat je nog nooit hebt geprobeerd.’

‘Jij, ik en nummer tweeëntwintig.’

‘Ja, wat is daar mis mee?’

‘Ik val niet op meisjes.’

‘En ik niet op jongens. Nou én? We zouden allebei aan onze trekken komen.’ Hij aarzelde. ‘En, weet je, we zouden het kunnen...’

‘Wat zouden we kunnen?’

‘Die sletjes vinden het heerlijk als ze worden gefilmd.’

‘Of ik blijf,’ zei ik. ‘En dan leg jij je telefoon neer. En je belt helemaal niemand.’

‘Het is ... neu,’ zei hij en hij schudde zijn hoofd. ‘Jij, ik en nummer tweeëntwintig. Dat is wat ik wil. Alleen jij en ik? Neu, dat werkt niet.’

‘Jammer,’ zei ik en ik liep weg.

Dat was de laatste keer dat ik Robbie zag vóór die avond waarop we uitgingen na de wedstrijd tegen Queens Park Rangers – de avond die ons naar een bar zou voeren, naar een nachtclub, naar Lauren Mackintosh, terug naar zijn appartement, de trap op naar zijn slaapkamer en, ten slotte, naar een rechtszaal.

13

De pers is vanochtend massaal uitgelopen. De media weten, net als wij, dat het vonnis waarschijnlijk vandaag wordt uitgesproken. De slotpleidooien zijn achter de rug en gisteren heeft rechter Kerrey de juryleden nog eens op hun verantwoordelijkheden gewezen en opgedragen achter gesloten deuren te beraadslagen. Na een middag vol spanning werden we naar huis gestuurd, maar nu is het vrijdag en is iedereen in de veronderstelling dat de jury vroeg terug zal komen, zodat de juryleden een lang weekend hebben.

De reporters vuren vragen op me af als ik van de auto naar de rechtbank loop, maar ik negeer ze. Mijn vader wuift ze nijdig weg, als een zwerm duiven, en mijn moeder loopt met stevige tred voorwaarts, het hoofd naar beneden en de armen om haar lijf geslagen alsof ze terug is op het eiland en over het strand loopt, tegen de wind van de Atlantische Oceaan in.

Binnen zie ik Mr Armstrong in gesprek met een collega. Ik kijk zijn kant op en ben benieuwd of hij zal laten merken dat hij mij ook ziet, maar hoewel hij even naar me kijkt, geeft hij geen enkele blijk van herkenning en zou ik net zo goed een volslagen vreemde kunnen zijn. Misschien is hij met zijn gedachten al bij zijn volgende zaak. Hij komt per slot van rekening alleen nog maar om te weten of hij de onze al dan niet heeft gewonnen.

Ik heb geen idee of we schuldig of onschuldig bevonden zullen worden. Laurens getuigenis heeft indruk gemaakt, maar hoewel de jury aanvankelijk sympathie voor haar had, blonk onze advocaat uit in het plegen van karaktermoord. Rafe had gelijk toen hij zei dat het tegen ons zou werken dat Robbie arrogant en narcistisch was toen hij gehoord werd, en ik denk dat ik terughoudend ben overgekomen, vooral toen ik moest vertellen wat ik had gedaan in de periode tussen mijn vertrek van het eiland en het begin van mijn carrière als profvoetballer. Ik heb Catherine gevraagd hoelang ze denkt dat we krijgen als we worden veroordeeld, en hoewel ze liever niet wilde speculeren, gaf ze uiteindelijk toe dat Robbie waarschijnlijk acht tot tien jaar zou krijgen en ik vijf tot zeven jaar. Bij goed gedrag, voegde ze daaraan toe, zou hij na zes jaar kunnen vrijkomen en ik na vier jaar.

Ik probeer me voor te stellen hoe het zou zijn om zo lang in de gevangenis te zitten. Mijn kennis van het gevangenisleven beperkt zich tot wat ik in films en tv-series heb gezien, en ik denk niet dat dat een representatief beeld geeft. Zullen ze me in de bak verkrachten? Gezien mijn uiterlijk is die

kans best groot. Zullen ze me vermoorden? Nee, dat lijkt me iets te dramatisch. Of wordt het alleen maar eindeloos saai, de ene eentonige dag na de andere, terwijl mijn spieren verschrompelen en mijn hersens afsterven? En wat ga ik doen als ik vrijkom? Mijn voetbalcarrière is dan voorbij.

Misschien vind ik een gewone baan.

Misschien verhuis ik naar de andere kant van de wereld.

Misschien pleeg ik zelfmoord.

Mijn vader, mijn moeder en ik zijn weer in de kamer waar we de eerste dag met Robbie en zijn ouders zaten. Mijn moeder slaakt een diepe zucht en gaat zitten en hij ijsbeert door de kamer als een aanstaande vader. Als de stilte haar te machtig wordt, doorbreekt ze die.

‘Als het ergste gebeurt...’ begint ze, maar mijn vader kapt haar af.

‘Dat moet je niet zeggen, Maggie,’ zegt hij.

‘Als het ergste gebeurt,’ herhaalt ze, nu wat luider, en ze kijkt me aan, ‘hoe ga je dat dan volhouden?’

‘Niet,’ zeg ik en ze knikt, want ze kent haar zoon.

‘Je zult sterk moeten zijn,’ zegt ze.

‘Wil je je kop houden, mens?’ schreeuwt mijn vader. ‘Je maakt die jongen van streek. Kunnen we die horde niet nemen als het zover komt?’

‘Die horde staat vlak voor onze neus, Charlie,’ antwoordt ze boos. ‘Zie je hem niet? Want ik zie hem wel. Ik kijk er recht tegenaan.’

‘Die lui daar buiten,’ zegt hij terwijl hij naar de deur wijst, en ik vraag me af of hij de jury bedoelt of de pers, ‘die weten

heus wel wanneer ze met een smerige kleine slet te maken hebben. Die gaan alles waar ik voor heb gewerkt heus niet kapotmaken omdat een of andere vuile hoer haar onderbroek niet aan kan houden.’

Hoorde ik het goed? Zei hij echt alles waar hij voor had gewerkt? Ergens zou ik nu wel willen dat ik schuldig word bevonden, alleen maar om hem terug te pakken.

‘Jesus christus,’ zegt mijn moeder, terwijl ze opstaat en zo ver als ze kan bij hem vandaan loopt. Ze heeft haar armen weer om zichzelf heen geslagen, en nu besef ik dat het een nieuwe vorm van zelfbescherming is. ‘Met wat voor man ben ik getrouwd?’

‘Eentje die al het zware werk deed en de opvoeding van het kind aan jou overliet, en kijk eens waar dat ons heeft gebracht.’

‘Dus nu is het allemaal mijn schuld?’ vraagt ze.

‘Jouw probleem is dat je niks van de wereld weet.’

‘Mijn probleem is dat ik nooit iets van de wereld heb mogen zien,’ roept ze ziedend. ‘Jij hebt me gevangengehouden in dat verrekte huis op dat godvergeten eiland vanaf de dag dat je me daarheen bracht! En alle beloften die je maakte toen we verkering hadden! De plekken waar we heen zouden gaan! De dingen die we zouden zien! En de enige plekken waar ik ooit ben geweest waren een paar winkels die op instorten stonden in een dorp uit de steentijd, en verder heb ik alleen de binnenkant van een kerk gezien. Godallemachtig, het hoogtepunt van afgelopen jaar was die ene avond toen we naar de nieuwe pub gingen, alleen maar omdat Tim Devlin

de muren van de gelagkamer opnieuw had geschilderd. Dát was nog eens spannend! Ik ging zowat uit m'n dak!

'Ach, hou je kop toch,' zegt mijn vader, die geen kritiek verdraagt op zijn geliefde eiland, het centrum van zijn kleine universum. 'Als je het daar zo vreselijk vindt, dan kun je je koffers pakken. Mij maakt het niet uit, ik zou je niet missen, dat kan ik je wél vertellen. Denk je dat ik eenzaam zou zijn zonder vrouw? Dan neem ik toch een andere. Dertien in een dozijn.'

Ik begraaf mijn gezicht tussen mijn handen, want ik wil het geluid van hun geruzie niet horen, de disharmonische muziek uit mijn jeugd. Zou mijn moeder weten dat hij gelijk heeft, dat ze kan weggaan wanneer ze maar wil? Maar dat gaat ze niet doen, ik weet het. Ze zit vast. Alles wat ze heeft is met hem vervlochten, en het land is een machtige factor, zeker in Ierland. Hij zou nog eerder zijn hart uit zijn lijf snijden dan ook maar een kluit aarde aan haar afstaan. En hoe moet een vrouw van in de vijftig, die het grootste deel van haar leven in een isolement heeft doorgebracht, zich handhaven in een samenleving waar ze niemand kent?

'Daar komen ze,' zegt mijn vader. Hij staat weer bij het raam en kijkt naar wat er beneden gebeurt.

'Wie?' vraag ik.

'Je maat.'

'Robbie?'

'En die bekakte rijke ouders van hem. Weet je, ik ben in staat ze nog even de waarheid te zeggen voordat we naar de rechtszaal gaan.'

‘Doe dat nou niet, Charlie,’ zegt mijn moeder, en dat is precies het duwtje dat hij nodig heeft om naar de deur te lopen. Hij laat zich niet vertellen wat hij moet doen, en al helemaal niet door een vrouw. Misschien weet ze dat.

‘Tot zo,’ zegt hij terwijl hij de kamer uit beent.

Hoezeer ik zijn gezelschap ook verafschuw, de stilte waarin hij ons achterlaat is bijna ondraaglijk. Ik ben niet alleen geweest met mijn moeder sinds het begin van deze hele zaak. Sterker nog, ik denk dat ik niet meer met haar alleen ben geweest sinds ze met me naar de kade liep op de dag dat ik het eiland verliet, toen ze zei dat ik aan boord moest gaan en nooit meer om moest kijken.

Ik weet niet meer wat ik tegen haar moet zeggen. Onze relatie is veranderd. Ik ben een andere jongen geworden dan de bedoeling was. Ik wilde schilder worden. Ik wilde een goed mens zijn. Ik wilde van iemand houden, en ik wilde dat iemand van mij zou houden. Maar dat heb ik allemaal niet waar kunnen maken. Soms denk ik dat er mensen zijn wier lot het is dat niemand ooit verliefd op ze zal worden. Het maakt niet uit hoe ze eruitzien, hoe ze zich gedragen, hoeveel geld ze hebben, hoeveel goedheid er in hun hart huist. Ze zullen simpelweg nooit de liefde van een ander ervaren. Er is iets met deze mensen, iets inherents, ondefinieerbaars, waardoor anderen zich van hen afkeren. En ik denk dat ik een van die mensen ben.

‘Evan,’ zegt ze uiteindelijk zachtjes. Ik weet wat ze me gaat vragen en ik kan het niet aan. Ik voel dat er tranen gaan vallen – van mij, niet van haar – en probeer ze tegen te hou-

den. Ik wil niet met rode ogen die rechtszaal in lopen. ‘Het wordt tijd dat je eerlijk tegen me bent.’

Dat zou ze nooit hebben gezegd met mijn vader erbij. Voor hem gaat het niet om de waarheid, maar zij kan zonder de waarheid niet verder.

‘Ik bedoel niet wat er met dat arme meisje is gebeurd, God hebbe haar lief,’ zegt ze. ‘Daar kunnen we een andere keer over praten, en dat gaan we ook doen, geloof me maar, als deze horrorshow achter de rug is.’

‘Waarover dan?’ vraag ik.

Ze kijkt me een hele tijd aan, alsof ik dat zelf had kunnen bedenken.

‘Cormac Sweeney,’ zegt ze. ‘Ik wil weten wat er is gebeurd op die avond dat jullie samen het bos in gingen.’

Ik voel mijn hele lijf koud worden. Waarom dát? Waarom nú? Dit is misschien het beste moment in onze levens om me deze vraag te stellen, maar misschien ook het slechtste.

‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ zeg ik, terwijl ik mijn blik afwend. ‘Cormac en ik waren...’

‘Hou me niet voor de gek!’ schreeuwt ze. Ze slaat met haar vlakke hand op tafel en ik schrik van het geluid. Ik heb mijn moeder nog nooit boos gezien, dus deze plotselinge uitbarsting overvalt me. ‘We hebben nog vijf minuten voordat een jury je misschien wel naar de gevangenis stuurt voor iets waarvan je zegt dat je het niet hebt gedaan...’

‘Ik héb het ook niet gedaan,’ zeg ik koppig.

‘Maar wat de uitspraak ook is, en wat de waarheid ook

mag zijn over die afschuwelijke avond, ik wil weten wat er tussen jou en Cormac is gebeurd. Je weet toch dat ik die jongen ken sinds de dag dat hij geboren werd? Hij heeft zijn halve kindertijd bij mij in huis doorgebracht, net als jij bij Joe en Siobhán. Ik moet de waarheid weten, Evan, anders loop ik nu deze kamer uit en loop blind dat verkeer daar beneden in, ik zweer het bij God.'

Ik ben geschokt door wat ze zegt. Het kan zijn dat ze overdrijft, maar als ik naar haar gezichtsuitdrukking kijk besef ik dat alles mogelijk is. Ik voel me vanbinnen heel klein worden. Ze is mijn moeder, de enige op deze planeet die haar leven voor me zou geven, dat weet ik zeker. En ze eist de waarheid. Het probleem is dat mijn leven, mijn geest, mijn hele persoon zó besmet is geraakt dat ik me nauwelijks meer kan herinneren wat dat woord betekent.

'Evan, alsjeblieft,' zegt ze, en ze klinkt nu kalmer. 'Je moet het me vertellen.'

'We hadden iets met elkaar,' zeg ik. Ik schaam me te erg om haar aan te kijken. 'Dat is alles. Meer niet.'

'Iets? Wat bedoel je daarmee, iets? Wat voor iets?'

'We vonden elkaar leuk.'

'Je bedoelt dat je hem leuk vond.'

'Ja, ik vond hem leuk.'

'Maar hij jou niet.'

'Ik dacht van wel.'

'Maar dat was niet zo.'

'Hij was mijn beste vriend.'

'Maar hij vond je niet leuk op dié manier.'

‘Wat doet het ertoe?’ vraag ik en ik kijk haar aan. ‘Het is verleden tijd.’

‘Voor mij doet het ertoe,’ zegt ze. ‘Ik moet het weten.’

‘Maar waarom?’

‘Omdat ik de zoon wil begrijpen die ik heb opgevoed,’ zegt ze. ‘En mijn eigen aandeel in het geheel. Heb je iets verkeerd met hem gedaan, Evan? Met Cormac? Heb je hem op een of andere manier pijn gedaan?’ Ze stopt even. ‘Of heeft hij jou pijn gedaan?’

Ik kijk weer omlaag en kan de rimpels op mijn voorhoofd voelen.

‘Cormac en ik ... we hadden het zo fijn samen,’ zeg ik, zo zacht dat ik bijna fluister. ‘We werden dronken, dat is alles. We werden high. En toen zoenden we elkaar. Die dingen gebeuren.’

‘En toen?’

‘Niks.’

‘Ik geloof je niet.’

‘Wat maakt het uit?’ roep ik uit, en ik sta op en steek mijn armen in de lucht. ‘Wat kan het jou schelen? Het is bijna vijf jaar geleden.’

‘Hebben jullie seks gehad?’

‘Nee.’

‘Maar je wilde het wel?’

Ik kan niet naar haar kijken.

‘Ja.’

‘Heb je het geprobeerd?’

‘Ja.’

‘Heb je je aan hem opgedrongen?’

‘Jezus, nee.’

‘De waarheid, Evan!’

‘Alsof ik dat had gekund! Zo groot als hij is.’

‘Hij is niet groter dan jij.’

‘Hij is wel sterker.’

‘Maar er moet toch meer gebeurd zijn,’ houdt ze vol. ‘Want na die avond was je jezelf niet meer. En kort daarop nam je je vaders boot mee en...’

‘Hij was gemeen tegen me,’ zeg ik zacht, zo zacht dat ik niet eens zeker weet of ik het hardop heb gezegd.

‘Wat?’ vraagt ze. ‘Wat zei je?’

Ik ga zitten en staar naar het tapijt. ‘Hij was gemeen tegen me,’ herhaal ik.

‘Gemeen tegen je? Hoe dan?’

‘Ik dacht dat we vrienden waren.’

‘Dacht je echt dat Cormac Sweeney je vriend was?’ vraagt ze. Ze praat nu harder en dan lacht ze bitter. ‘Die jongen heeft zijn hele leven nooit aan een ander gedacht, alleen maar aan zichzelf. Mijn god, hoe hij je behandelde toen je nog een kind was. De keren dat ik hem wel had kunnen slaan om de dingen die hij tegen je zei, maar dan had ik Siobhán Sweeney op m’n dak gekregen, en die was niet mals. Wat heeft hij gedaan?’ Ik zwijg. ‘Evan, in hemelsnaam,’ zegt ze. ‘Zeg op. Wat heeft hij gedaan?’

Ik heb geen keus. Ik ben doodop van alle vragen. Dus ik vertel haar wat er toen gebeurd is. De waarheid, precies zoals ze vroeg. Als ik ben uitgepraat kijkt ze me aan met zo

veel liefde op haar gezicht dat het me moeite kost mijn emoties in toom te houden.

‘O, Evan,’ zegt ze. ‘Het waren alleen maar woorden. Van een gemeen arrogant joch waar geen greintje goedheid in zit, of ooit zat. Waarom hebben die woorden je toch zo vreselijk pijn gedaan?’

‘Het zijn altijd alleen maar woorden, heel mijn leven,’ zeg ik, en ik voel de tranen komen, ook al had ik me voorgeno- men ze in bedwang te houden. ‘Alle dingen die papa tegen me zei, zo lang als ik me kan herinneren, dat waren ook al- leen maar woorden. Alles wat Sir tegen me zei...’

‘Wie?’

‘Maar hun woorden klopten, toch? Papa. Cormac. Alle galeriehouders die mijn werk afwezen. Ze hebben allemaal hetzelfde tegen me gezegd. Dat ik waardeloos ben.’

‘Jij bent niet waardeloos,’ zegt ze vol overtuiging. ‘Je bent een goede, liefdevolle jongen die...’

‘Terechtstaat voor medeplichtigheid aan verkrachting.’

Daar is ze een minuut of twee stil van.

‘En dat meisje,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Lauren Mackintosh. Ze heeft echt gelogen?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Want ik weet dat je een hoop hebt meegemaakt, Evan, maar ik kan niet geloven dat ik een zoon heb grootgebracht die kan toekijken, zonder iets te doen, als er zoiets gebeurt. Als ik zou weten dat het waar was, zou ik het mezelf niet kunnen vergeven.’

‘Het is niet waar,’ zeg ik. Ik wil bij haar zijn en als ik mijn

hoofd in het kuiltje op haar schouder leg vindt ze dat goed. 'Niet waar. Niet waar, mama, niet waar. Het is een leugen, één grote leugen. Wat er met Cormac is gebeurd, is lang geleden, maar dit, dit hele verhaal, het is allemaal gelogen. Ze heeft het verzonnen, ik zweer het. We hebben niet gedaan wat zij beweert. Ze wilde zelf seks met Robbie en heeft nooit gezegd dat ze niet wilde dat ik het filmde. Ik weet dat het niet fraai is, en je vindt het vast smerig van me dat ik dat wel heb gedaan, maar ik zweer je dat dat is wat er gebeurd is. We zitten hier, Robbie en ik, vanwege een leugen. Ik zweer het je, mama. Ik heb het niet gedaan.'

Ze trekt zich terug zodat ze me recht kan aankijken, zo intens als nog nooit iemand me heeft aangekeken.

'Laat me eerst deze dag doorkomen,' zeg ik, terwijl ik achteruit ga zitten en een zucht slaak die uit het diepst van mijn gebroken ziel lijkt te komen. 'Alsjeblieft, mama, laat me eerst deze dag doorkomen, dat is alles wat ik van je vraag. Daarna kunnen we praten. Er is zo veel meer, zo veel dingen die ik heb gedaan waar ik je over wil vertellen. Ik ben ... ik ben uitschot.'

'Dat ben je niet,' zegt ze, nu ook in tranen. 'Dat moet je nooit over jezelf zeggen, Evan. Je bent mijn zoon. En ik hou van je. Ongeacht wat je hebt gedaan.'

Ik kijk haar aan en ik weet dat ze meent wat ze zegt. Niemand kent me beter dan zij, maar ik denk ook dat niemand haar beter kent dan ik. En ik zie het, daar, ik zie het in haar ogen.

'Je gelooft me niet, hè?' vraag ik. 'Wat Lauren betreft, be-

doel ik. Je denkt dat ik lieg. Je denkt dat ik het wél heb gedaan.'

'Ik zou het je vergeven als je het wel hebt gedaan,' zegt ze. 'Ik zou je alles vergeven, wat dan ook, want dat doen moeders voor hun zoons. Maar je moet het wel toegeven. Je moet eerlijk zijn. Misschien niet tegen anderen, maar wél tegen mij.'

Ik zet de volgende zeven woorden zo veel kracht bij als ik kan.

'Ik. Heb. Het. Niet. Gedaan. Zij. Liegt.'

Ze draait haar blik af, met een uitdrukking van peilloos verdriet, en legt haar handen tegen elkaar alsof ze in gebed is. 'O, mijn zoon,' zegt ze. 'Ik hou van je, maar...'

'Maar wat?'

'Ik schaam me zo voor je.'

Als Catherine Robbie en mij naar de rechtszaal begeleidt, lijkt ze een beetje bedrukt. Even dacht ik dat advocaten de uitspraak misschien van tevoren te horen krijgen, maar het is waarschijnlijker dat ze net als Mr Armstrong al met haar gedachten bij de cliënt is die ze morgen gaat verdedigen, als ze eindelijk van ons af is.

Terwijl we naar de beklagdenbank lopen vraagt Robbie hoe ik me voel, maar ik doe net of ik de vraag niet heb gehoord en geef geen antwoord. Ik heb niets meer te zeggen.

Rechter Kerrey komt binnen en neemt plaats. Ze knikt naar de griffier en even later lopen de juryleden naar hun plaatsen. Ik kijk naar mijn vader, die nu alleen zit. Mijn

moeder is weg. Ze zou overal kunnen zijn, denk ik. Op de terugweg naar het eiland. Verdwenen om een ander leven te beginnen. Blind dat verkeer in gelopen.

Jurylid 6, dr. Freya Petrus, blijkt te zijn gekozen als juryvoorzitter. Ze wordt uitgenodigd om op te staan. De griffier vraagt haar of ze tot een uitspraak zijn gekomen waar ze het allemaal over eens zijn.

‘Unaniem,’ zegt ze.

De geur van aarde is nu bijna verstikkend. Ik krijg die lucht niet uit mijn neus en heb moeite met ademen. De meur van het voetbalveld. De stank van de boerderij waar ik opgroeide. De walm van het bos waar Cormac Sweeney me vernederde en iets in me kapotmaakte.

Hij stelt de vraag: schuldig of niet schuldig? Net voordat ze haar antwoord geeft stel ik me, heel even, het leven voor dat ik had kunnen hebben als ik getalenteerde handen had gehad in plaats van getalenteerde voeten. De kunst die ik had kunnen maken. Het plezier dat ik anderen daarmee had kunnen geven. De vrienden die ik had kunnen hebben. De minnaars die ik had kunnen nemen. Het leven dat ik had kunnen opbouwen. Het geluk dat ik had kunnen ervaren.

En dan wordt het vonnis uitgesproken.

We gingen met ons zessen uit die avond. Robbie, ik, onze keeper Wes, zijn broer Lucas, een van de fysiotherapeuten, die Stephen heette, en zijn jeugdvriend Kevin. Eerder die dag hadden we tegen Queens Park Rangers gespeeld en op een of andere manier met 6-1 gewonnen. We hadden nog drie wedstrijden te gaan voor het eind van het seizoen en stonden op de zevende plaats, dus we maakten niet echt kans op een plek in de play-offs, maar waren wel zeker van een plek in de bovenste helft van de lijst, dus we hoefden ons geen zorgen te maken en nergens voor te knokken. We hoefden alleen maar de tijd vol te maken en uit te kijken naar de zomerstop. Ik had al een maand op de Griekse eilanden gepland en dacht erover Robbie mee te vragen, want ik verheugde me er al op foto's van ons tweeën te posten met ontbloot bovenlijf en in zwembroek, op de stranden van Santorini, in de wetenschap dat Rafe ze online zou zien

en zich nerveus zou afvragen wat ik er in een dronken bui misschien uit zou flappen.

We begonnen in een van de exclusievere pubs in de stad en we dronken bier, want we waren nog niet toe aan de shotjes en de cocktails die later zouden volgen. Er kwamen meisjes naar ons toe die wilden praten, probeerden te flirten of selfies met ons wilden maken voor hun accounts op social media. Later, toen we bij de nachtclub kwamen, gingen we niet in de rij staan maar werden we door een portier naar binnen gedirigeerd en naar een vipzone gebracht. Daar hield een bodybuilder de wacht, die elk meisje dat de grens wilde oversteken goed bekeek en bepaalde wie sexy genoeg was om toegang tot het beloofde land te krijgen.

Een van hen kwam bij me zitten en ik vroeg me af hoe haar gezicht eruit zou zien onder al die lagen make-up. Haar enorme bos haar was zodanig boven op haar hoofd geknutseld dat het leek alsof ze net uit het oog van een tornado was gestapt. Ze was voor deze avond vast uren met haar uiterlijk bezig geweest, maar in mijn ogen zag ze eruit als een puinhoop. Ze vertelde me hoe ze heette, maar ik luisterde niet. Er zat een jongen aan de bar die steeds mijn kant op keek en ik wilde liever met hem praten.

‘Het stond aan op het werk,’ zei ze.

‘Wat stond aan?’ vroeg ik en ik moest schreeuwen om boven het lawaai uit te komen.

‘De wedstrijd natuurlijk!’

‘O, oké,’ zei ik. Ik was die hele wedstrijd al vergeten.

‘Gefeliciteerd met je goal. De mooiste van de wedstrijd.’

‘Ik wilde schilder worden.’

‘Wat?’ Ze leunde dichter naar me toe en legde een hand tegen haar oor om het muziekgeweld te weren.

‘Ik zei dank je wel.’

Ze legde een hand op mijn schoot, vlak bij mijn kruis, en maakte aanstalten om me te zoenen, maar ik hield haar tegen. Alleen al de gedachte dat ik die papperige, kleverige lipstick op mijn mond zou voelen maakte me misselijk. Ik duwde mijn rechterhandpalm in haar gezicht en duwde haar van me af.

‘Tering, wat doe je nou?’ vroeg ze en ze keek geschokt.

‘Vraag het voortaan eerst,’ zei ik. ‘Je kunt het toch godverdomme vragen.’

‘Voordat ik je zoen?’ Nu leek ze verbijsterd. Blijkbaar had nog nooit iemand haar zo duidelijk afgewezen.

‘Ja.’

Ze nam even de tijd om een blik op te zetten alsof ze het geen probleem vond. ‘Sorry,’ zei ze. ‘Maar ik vind je gewoon echt leuk.’

‘Hoe kun je mij nou “echt leuk” vinden? We kennen elkaar pas twee minuten.’

‘Oké.’ Ik keek toe hoe ze dit probeerde te verwerken. Even later keek ze me stralend aan, alsof we oude vrienden waren. ‘We kunnen ook gewoon praten, oké?’

‘Je kunt ook oprotten,’ opperde ik. Ze stond op en trok haar jurk, of wat daarvoor moest doorgaan, naar beneden zodat haar achterste nét bedekt was, en stevende weg, langs de bodybuilder en terug naar haar vriendinnen. Waar-

schijnlijk om te wachten op de volgende semi-beroemdheid die binnenkwam, en het dan maar met hem te proberen.

Ik wachtte een poosje en nam nog een paar drankjes. Ik overwoog Wojciech te bellen, maar in plaats daarvan liep ik naar de jongen bij de bar. Hij was met een meisje aan het praten, maar toen ik naast hem ging staan draaide hij zich naar me toe en stelde zich voor. Hij heette Logan.

‘Evan,’ zei ik.

‘Ja, dat weet ik,’ zei hij. ‘Evan Keogh, toch? Ik herken je. Maar ik zeg het maar eerlijk, voetbal interesseert me echt niet. Totaal niet.’

‘Dan hebben we iets gemeen.’

Ik schonk hem de glimlach, de glimlach die zegt: ik ben geïnteresseerd, en ik weet dat jij het ook bent, dus wat gaan we doen?

‘Leg me de buitenspelregel eens uit,’ zei hij, en dat deed ik en toen grijnsde hij.

‘Sexy,’ reageerde hij. ‘Al begreep ik er geen snars van.’

‘Ik wilde schilder worden,’ zei ik voor de tweede keer die avond, en net als het meisje verstond hij me niet, dus hij boog zich naar me toe en vroeg me het nog eens te zeggen. Ik vroeg me af of het de lotsbestemming van die woorden was geworden dat ze door het universum werden vergeten. Kennelijk konden mensen ze zelfs niet meer verstaan als ik ze hardop uitsprak.

‘Ik zit daar, wil je erbij komen zitten?’ zei hij en hij knikte naar een tafel waar nog drie jongens zaten, naar ik aannam vrienden van hem. Ik keek om naar de vipzone en zag dat

Robbie me in de gaten hield en boos keek, alsof ik hem in de steek gelaten had. De rest van onze groep en de meisjes die erbij waren gekomen waren allemaal met elkaar in gesprek, maar hij leek daar niet aan mee te doen en zijn aandacht alleen op mij te richten. Ik wist dat ik op dat moment met Logan zou kunnen weggaan als ik dat wilde, maar als ik dat deed dan zou ik niet bij Robbie zijn.

‘Niet vanavond,’ zei ik tegen Logan. ‘Maar geef me je telefoon.’

Hij gaf hem aan en ik tikte mijn nummer erin.

‘Maakt niet uit welke avond,’ zei ik, en intussen voelde ik dat de biertjes hun uitwerking op me begonnen te krijgen. ‘Alleen niet de avond voor een wedstrijd.’

Hij knikte en zat er niet mee dat ik nee had gezegd. Hij was jong, fit en knap en kon iedere jongen krijgen die hij wilde, in elke club. Hij was niet in de markt om een idiote mannelijke WAG te worden. Dat maakte hem alleen maar aantrekkelijker voor mij, en nét op het moment dat ik van gedachten wilde veranderen en wilde zeggen: ja, ik kom bij jou en je vrienden zitten, het lijkt me leuk met een groep homo’s te zijn die geen reet om voetbal geven, kwam Robbie naar ons toe en sloeg een arm om me heen.

‘Sorry, Billenboy,’ zei hij tegen Logan met een stem die al een beetje hees was van de drank. Hij pakte me nog steviger vast en gaf me een klapzoen op mijn wang, wetend wat voor effect dat op mij zou hebben. ‘Deze mooie man is vanavond niet beschikbaar voor je. We hebben andere plannen.’

‘Een vriend van je?’ vroeg Logan. Hij negeerde Robbie en zijn afkeer was aan zijn gezicht af te lezen.

‘Mijn beste vriend.’

Hij knikte, pakte zijn telefoon weer en ging naar de contacten. Ik wist wat hij aan het doen was. Mij verwijderen.

‘Veel sterkte dan maar,’ zei hij. Hij pakte zijn glas en liep weg. Ik keek hem na. Ik wilde achter hem aan gaan. Maar ja, Robbie.

‘We gaan naar mij toe,’ zei hij.

‘Het is laat,’ zei ik.

‘We gaan,’ herhaalde hij. Geen voorstel. Een bevel. ‘Nu.’

Terwijl ik achter de groep aan de club uit liep, zag ik Robbie lopen met zijn arm om het middel van een meisje van tegen de twintig, zijn hand een beetje laag, en zij had haar linkerhand in de achterzak van zijn spijkerbroek gestoken.

Een uur later waren we allemaal in Robbies appartement. Ons groepje van zes en minstens tien meisjes. De muziek stond hard, er werd gedanst en er werden al paartjes gevormd. Kevin stond op het balkon. Hij keek naar binnen en probeerde oogcontact te krijgen met de jongens, zodat ze zouden zien dat een van de meisjes hem aan het pijpen was. Hij keek teleurgesteld toen ik mijn blik afwendde in plaats van hem toe te juichen.

‘Dat zou jij ook wel willen, of niet?’ vroeg Robbie, terwijl hij naar me toe kwam en me een Jack Daniels met cola gaf.

‘Alsjeblieft niet,’ zei ik. ‘Hij lijkt Shreks lelijke broer wel.’

Robbie lachte en liep verder de kamer door om drankjes

uit te delen en de gulle gastheer te spelen. Ik stelde me voor wat ik misschien met hem zou mogen doen als ik hem dronken genoeg voerde. Toen ik terugging naar de groep stond Robbie bij de trap, met zijn rug naar de muur, naast Lauren. Zij zei iets en hij barstte in lachen uit, legde toen zijn hand achter haar hoofd, met zijn vingers in haar lange haar, en trok haar naar zich toe, waarop ze begonnen te zoenen. Ik liep net hun kant op toen zij zijn hand pakte en ze samen de trap op gingen. Voordat hij naar boven ging keek hij me aan, grijnsde, knipoogde en stak een duim omhoog.

Er kwam een meisje naar me toe. Ze zei dat Lauren haar beste vriendin was en dat Robbie haar maar beter fatsoenlijk kon behandelen.

‘Ik ben zijn oppas niet,’ zei ik bits. ‘En jij die van haar niet.’

‘Evan, toch?’ vroeg ze, verbouwereerd door mijn botheid, en ik knikte. ‘Wil je neuken?’ vervolgde ze, zo terloops alsof ze me een sigaret aanbood.

‘Ik drink nog liever bleekwater,’ antwoordde ik.

‘Wát?’ vroeg ze, met een blik alsof ze dacht dat ze me vast niet goed had verstaan.

‘Laat me toch met rust,’ zei ik. Ze zette een stap naar achteren en keek me zo kwaad aan dat je zou denken dat ik haar een stomp in haar maag had gegeven.

‘Lul,’ zei ze.

Ze liep weg en ik overwoog naar huis te gaan. Ik zette mijn glas neer en keek naar de deur, maar voordat ik het wist liep ik de trap op naar boven, waar de muziek niet zo luid was, en de hoek om naar Robbies slaapkamer.

Het verbaasde me niets dat hij de deur op een kier had laten staan. Hij hoopte waarschijnlijk dat ik naar boven zou komen om toeschouwer te zijn bij zijn optreden. Hij had me per slot van rekening min of meer uitgenodigd. Ik duwde de deur verder open en keek naar hen. Het grote licht was uit, maar er brandde nog een lampje in een hoek. Robbies schoenen, sokken en shirt lagen op de vloer, bij haar blouse. Ze kreunde zachtjes toen hij haar buik kuste, met één vinger onder een bandje van haar beha, maar toen draaide ze haar hoofd, deed haar ogen open en zag me daar staan.

‘Kut,’ zei ze, geschrokken, en Robbie hield even stil en keek om zich heen. Hij glimlachte naar me.

‘Wil je meedoen?’ vroeg hij. Ik zweeg en hij richtte zijn aandacht weer op haar. ‘Maak je geen zorgen,’ zei hij. ‘Hij doet je niks.’

‘Stuur hem weg,’ zei ze.

‘Nee schatje, hij is oké. Laat hem maar kijken.’

‘Rot op,’ antwoordde ze, en ik denk dat ze het tegen ons allebei had, maar ze lachte er een beetje bij, alsof ze dacht dat ik de hint wel zou begrijpen en weg zou gaan. Maar dat deed ik niet. Ik ging naar binnen en deed de deur achter me dicht. Nu waren we met z’n drieën in de kamer, en ik zag haar gezichtsuitdrukking veranderen. ‘Ik meen het,’ zei ze, terwijl ze half overeind ging zitten op het bed en Robbie aankeek. ‘Stuur hem weg.’

Robbie zuchtte en ging rechtop zitten met zijn knieën aan weerszijden van haar middel.

‘Wat maakt het uit, schatje? Het is net zoiets als porno

kijken. Wil jij na mij?' vroeg hij terwijl hij naar mij keek. 'Tets nieuws proberen? Misschien vind je het wel lekker.'

'Oké, nu kunnen jullie allebei oprotten,' zei Lauren, die nu boos werd en worstelde om onder hem vandaan te komen, maar hij klemde zijn dijen om haar heen en duwde met zijn handen haar armen tegen het bed.

'Laat. Dat. Bitch,' zei hij. Hij spuugde de woorden in haar gezicht en ik zag haar bleek worden, bang worden, in het besef van wat er zou kunnen gebeuren en van haar eigen machteloosheid. Ze keek naar mij.

'Zeg dat hij van me af gaat,' zei ze.

'Moet ik dat doen?' vroeg Robbie en hij keek me aan met een brede lach op zijn gezicht. 'Laat ik haar weggkomen? Of laat ik haar klaarkomen? Zeg jij maar wat ik moet doen en dan doe ik het. Beloofd.'

Terwijl ik naar hen keek leek de tijd even stil te staan. Beneden werd 'Starman' op hoog volume gedraaid. Ik deed mijn ogen dicht en gaf antwoord.

'Ik zal je een plezier doen,' zei ik.

Ik pakte mijn telefoon uit mijn zak en zette de camera op video.

'Fucking gaaf,' zei Robbie met een olijke blik. 'Ik wist dat ik niet voor niks met je omga.'

En toen begon ik te filmen.

Ik filmde dat Robbie naar beneden reikte en Laurens ondergoed uittrok.

Ik filmde dat zij probeerde onder hem uit te komen, nee tegen hem zei, en zei dat ze weg wilde.

Ik filmde dat Robbie zijn spijkerbroek naar beneden trok, met één hand worstelend om haar armen boven haar hoofd op het bed te houden, en zijn boxersshort van zich af trapte.

Ik filmde dat ze hilde en hem smeekte op te houden, stop alsjeblieft zei ze, en dat ze dit niet wilde.

Ik liep om het bed heen en filmde dat Robbie zichzelf in haar duwde, zijn gezicht naar me toe draaide met een triomfantelijke blik, terwijl zij schreeuwde: 'Nee, nee, stop, nee, stop.'

Ik filmde zijn bewegende heupen en richtte de camera op haar gezicht terwijl de tranen over haar wangen stroomden.

Ik filmde dat Robbie zei: 'Wat vind je ervan, Evan? Dit vind je lekker hè? Je vindt het fucking heerlijk, toch, jij kleine viezerik?' en dat hij een hand op haar mond duwde om haar tot zwijgen te brengen.

Ik filmde hen terwijl hij weer uit haar kwam en zich af-rukte op haar buik, waarna hij naast haar op het bed plofte en ze allebei stillagen.

Ik filmde haar toen ze zich langzaam van hem wegdraaide, zich afdroogde met het laken en op zoek ging naar haar ondergoed, haar blouse, haar rok. De manier waarop ze liep deed me denken aan Bambi van de film uit mijn kindertijd, het hertje dat nog niet kan lopen, benen die niet weten wat ze moeten doen en of ze het gewicht van haar lichaam wel kunnen dragen.

Ik filmde terwijl Robbie tegen Lauren zei: 'Geef me je nummer, oké? Dan kunnen we dit een ander keertje nog eens doen?'

Ik filmde hoe ze haar tranen van haar wangen veegde en zich langzaam aankleedde, en hoe ze daarna met kalme waardigheid de slaapkamerdeur opendeed, de kamer uit ging en de deur zachtjes weer dichtdeed.

En toen stopte ik met filmen.

Robbie lag achterover op zijn bed, naakt, zijn handen met elkaar verstrengeld achter zijn hoofd. Ik legde de telefoon op het nachtkastje, trok mijn kleren uit en ging naast hem liggen. We lagen allebei een hele tijd doodstil. Toen schoof ik dichters naar hem toe, liet mijn hoofd op zijn borstkas rusten en inhaleerde zijn geur terwijl hij me teder op mijn voorhoofd zoende. Hij viel snel in slaap, maar ik lag wakker en overdacht datgene waar ik deel van was geweest. Ik bleef in de slaapkamer tot vijf uur 's ochtends. In de woonkamer lagen nog een paar slapende lichamen. Ik pakte mijn spullen, verliet het appartement en liep de koele ochtendlucht in.

Maar voordat ik de binnenplaats overstak en naar huis ging zette ik mijn telefoon uit en liep naar de bloembedden op de hoek van ons complex, naar het ecologische tuintje waar ik van hield, waar de bloemen en het onkruid wild konden groeien, ongehinderd en uitnodigend voor bijen en vogels. Ik baande me een weg naar de linkerhoek, ging op mijn knieën zitten en groef met mijn handen een gat van ruim een halve meter diep.

Daarna begroef ik de telefoon onder de aarde.

Ik wil niets te maken hebben met de slagorde van microfoons en camera's die ons buiten de rechtbank opwachten. Maar Robbie loopt met grote stappen recht op ze af, geflankeerd door zijn beide ouders, en houdt een speech waar hij zo te horen weken aan heeft gewerkt. Hij zet uiteen hoe kwaadwillende jonge vrouwen hun pijlen op profvoetballers richten en vervolgens heel hard verkrachting roepen als ze erachter komen dat hun doelwit alleen maar uit was op een leuke avond en niet op een heel leven samen. Hij neemt het de media kwalijk dat ze hem als misdadiger hebben afgeschilderd, terwijl nu is gebleken dat hij in feite het slachtoffer is. Als ze hem vragen of hij enigszins meevoelt met Lauren Mackintosh schudt hij nee.

‘Ik weet dat mensen op zulke momenten vaak zeggen dat er geen winnaars zijn,’ zegt hij. ‘Maar ik voel dat niet zo. Evan Keogh en ik zijn de winnaars in dit geval. De jury be-

sefte dat dit meisje een leugenaar was die van plan was onze levens te verwoesten, en de jury weigerde dat goed te keuren. Het recht heeft gezegevierd. Wij hebben gewonnen. Zij heeft verloren.'

Terwijl ik wegloop zie ik mijn vader op me afstevenen met uitgestrekte armen en een brede lach op zijn gezicht, maar ik draai me om. Mijn moeder is nergens te bekennen. Ik wenk de eerste taxi die ik zie en vraag de chauffeur me via de kortste weg naar huis te brengen en de radio uit te zetten. Ik voel me geen overwinnaar. Het laatste wat ik zie als we weggrijden is Rafe. Hij staat op de trap van de rechtbank en kijkt naar me met een ondoorgrondelijke gezichtsuitdrukking. Hij zal me nu wel met rust laten, neem ik aan. Er zullen geen consequenties zijn, dus ook geen ernstige.

De club publiceert de volgende ochtend een verklaring met de strekking dat ze de rechtsorde respecteert en dat Robbie en ik daarom weer welkom zijn op de training, en terug zullen komen in het eerste team zodra we klaar zijn om weer wedstrijden te spelen. De club houdt haar rug recht ondanks de tsunami aan negatieve commentaren op social media van mensen die de club veroordelen omdat ze ons niet laat vallen.

Dat weekend wordt in de stad een mars gehouden voor slachtoffers van verkrachting. De route loopt vanaf de rechtbank tot aan de poort van het voetbalstadion. Er lopen ongeveer tweeduizend mensen mee van alle leeftijden, beide seksen, maar de actie verloopt relatief rustig en de meeste deelnemers waaieren daarna uit naar de pubs om dron-

ken te worden en te zien wat de avond nog voor ze in petto heeft, omdat het ze eigenlijk niet echt iets kan schelen. Zorgwekkender is de rally in Dublin, waar meer dan drie keer zo veel mensen meelopen van het Rape Crisis Centre naar het hoofdkantoor van de Irish Football Association. Ze dragen posters mee met mijn gezicht erop en een rode streep eroverheen en eisen dat ik uit het nationaal elftal word gezet en niet meedoe aan de kwalificatiewedstrijden voor het aanstaande Wereldkampioenschap. De Irish FA reageert anders dan de club. Ze kondigt aan dat er momenteel geen plannen zijn om mij terug te halen en dat de speler die tijdens mijn afwezigheid mijn plaats heeft ingenomen een geweldige aanwinst is die zijn plek heeft verdiend. Ik ben er niet rouwig om. Ik wil er sowieso niet spelen. De betaling is uiteindelijk shit.

Mijn vader daarentegen is witheet van woede en gaat naar elke radiozender die hem wil hebben – en dat willen de meeste – om mijn goede naam en de zijne te verdedigen. In de kranten verschijnen artikelen waarin hij wordt veroordeeld, ik word veroordeeld, mijn moeder wordt veroordeeld, de hele voetbalcultuur wordt veroordeeld. Wekenlang zoek ik obsessief mijn naam op social media en lees ik alle scheldpartijen en haatberichten, waar ik maar iets minder last van heb dan van de reacties van de mensen die het voor me opnemen.

In de maanden na de uitspraak verandert er iets in Robbie. De gebeurtenissen geven hem geen aanleiding tot bescheidenheid, integendeel, hij wordt zelfverzekerder, nóg

arroganter en compleet onverslaanbaar op het veld. Binnen een half jaar is zijn spel zodanig verbeterd dat hij wordt overgenomen door een club in de Premier League, en zo wordt zijn droom om in de top te spelen eindelijk werkelijkheid. Ook in die stad zijn er mensen die protesteren, maar niet lang. En tegen die tijd is het geen nieuws meer. Er zijn nieuwe schandalen opgedoken die het onze verdringen.

Mijn voetbalprestaties blijven hetzelfde, in tegenstelling tot die van Robbie, en als het seizoen voorbij is verdwijnt ik in mijn eentje naar de Gold Coast van Australië, waar niemand ooit van me gehoord heeft, en daar breng ik acht weken door in alle rust en denk na over mijn toekomst. Ik zou misschien wel helemaal willen stoppen met voetballen, maar ik kan ook nog ruim tien jaar spelen en meer dan genoeg geld verdienen om rond mijn vijfendertigste met pensioen te gaan en het leven te leiden wat ik wil, zonder dat ik ooit naar het eiland terug hoeft te gaan. En dat laatste is wat ik besluit te doen.

Als het nieuwe seizoen begint ebt de opschudding snel weg en wordt het leven weer normaal. Ik scoor doelpunten. We blijven in de middenmoot staan. Mijn vader komt af en toe naar een wedstrijd en geeft me op mijn donder voor gemiste kansen, die ik altijd opzettelijk mis als hij er is. Nu Robbie niet meer in het team zit hoeft ik Rafe nooit meer tegen te komen. Wojciech wordt uit de reservegroep gezet en gaat terug naar Polen. Ik zit er niet mee. Ik hoeft geen seks. Wil geen seks. Nooit meer.

Ik ben een profvoetballer.

Dat is mijn leven.

En op een dag komt daar een eind aan en ben ik iemand die geen enkel doel meer heeft in de wereld.

Er gaan bijna twee jaar voorbij voordat ik Lauren Mackintosh weer zie.

Ik ben tijdens de kerstvakantie een paar dagen in Londen en zit in de hoek van een pub in Covent Garden een boek te lezen. Ik zit aan mijn tweede bier, maar het eerste glas staat nog op het tafeltje met een bodempje erin. Ik hoor voetstappen dichterbij komen en een stem vraagt of ze het mag weghalen.

Ik kijk op om ja te zeggen en dan besef ik wie ik voor me heb.

Het duurt een paar tellen voordat ze mij ook herkent. De laatste keer dat ze me heeft gezien was die middag in de rechtszaal, toen ze onderuitzakte in haar stoel, met haar hoofd in haar handen, terwijl jurylid 6 de uitspraak bekendmaakte. Het moment van herkenning daalt in en langzaam zet ze het lege glas terug op het tafeltje.

‘Jij,’ zegt ze.

Ik kijk haar aan en weet niet wat ik moet zeggen.

‘Wat kom je doen?’ vraagt ze, en ik hoor de paniek in haar stem. ‘Hij is er toch niet bij, of wel?’

‘Nee,’ zeg ik snel. ‘Nee, echt niet. Ik ben alleen. Ik kom alleen maar wat drinken. Ik had geen idee dat jij hier werkte.’

Dat lijkt ze te accepteren maar intussen kijkt ze wel naar de bar, waar een grote gespierde man staat te flirten met een

van zijn klanten, alsof ze zichzelf wil geruststellen dat ze eventueel kan teruggaan naar een veilige plek.

‘Ik ga wel weg,’ zeg ik.

‘Je hebt nog een heel glas bier staan. Drink het op. Ik ben niet bang van jou.’

Ik knik. Aan de ene kant wil ik dat ze wegloopt, maar aan de andere kant wil ik dat ze gaat zitten en met me praat. Tot mijn stomme verbazing is dat laatste precies wat ze doet. Ik raap de moed bij elkaar om haar recht aan te kijken. Ze is nu net zo sterk als ze was toen ze werd gehoord in de rechtbank.

‘Dus je bent naar Londen verhuisd?’ vraag ik uiteindelijk, en dat is natuurlijk vragen naar de bekende weg.

‘Denk je dat ik daar kon blijven?’ vraagt zij. ‘Iedereen had het over me op social media. Anoniem natuurlijk. Ik kon niet meer naar de universiteit, want daar werd ik ook vreselijk uitgescholden. Ik moest mijn studie opgeven.’

‘Dat spijt me,’ zeg ik.

Ze lacht bitter. ‘Helemaal niet.’

‘Echt wel. Dat wilde ik niet.’

‘Wat wilde je dan wél?’ vraagt ze, maar daar heb ik geen antwoord op. Ze leunt naar voren. ‘Waarom heb je het gedaan? Waarom heb je gelogen?’

‘Ik had geen keus.’

‘Natuurlijk wel. Een heel simpele keus. Je kon de waarheid vertellen, of je kon liegen. En je hebt ervoor gekozen te liegen.’

‘Anders was ik de bak in gegaan.’

‘Dat verdiende je ook.’

‘Dat had ik niet overleefd.’
‘En daarom heb je mijn leven kapotgemaakt.’
‘Het spijt me.’
‘Hou daarmee op. Het spijt je niet.’
Ik zwijg. Hoe kan ik daar tegen ingaan?
‘Het lijkt me zo gemakkelijk,’ zegt ze uiteindelijk.
‘Wat?’ vraag ik.
‘Door het leven gaan zonder geweten.’
Ik denk na over wat ze zegt. Ze heeft geen ongelijk.
‘Maar goed, jij hebt in elk geval gekregen wat je wilde,’
zegt ze met een zucht en ze kijkt een andere kant op.
‘Is dat zo?’
‘Je voetbalt toch nog steeds? Je verdient bakken met geld.
En ik ben alles kwijtgeraakt.’
‘Ik wilde eigenlijk nooit voetballer worden.’
‘Nee? Wat dan wel?’
‘Doet er niet toe,’ zeg ik en ik schud mijn hoofd. ‘Ik was
niet goed genoeg.’
‘Nou, ik dus wél,’ zegt ze. ‘Ik hield van geschiedenis. Ik
hield van mijn studie. Ik wilde docent worden.’
‘Dat kun je nog steeds worden.’
‘Ik kan niet eens meer een geschiedenisboek lezen,’ zegt
ze. ‘Alles heeft te maken met toen. Wat jij en je vriend, de
verkrachter, me hebben aangedaan. Jullie hebben me meer
pijn gedaan dan je je ooit kunt voorstellen en er nooit ook
maar een beetje verantwoordelijkheid voor genomen.’ Ze
haalt adem en dan gaat ze verder, opmerkelijk beheerst. ‘Ik
weet dat het als een cliché klinkt, maar het is wel de waar-

heid: jij en die vriend van je – ik krijg zijn naam niet uit m'n mond – jullie hebben mijn leven kapotgemaakt.'

Ik kijk naar beneden, naar het tafeltje. Ik vind het helemaal niet als een cliché klinken. Ik geloof haar.

'Het spijt me,' zeg ik voor de derde keer, en ik beseft dat het loze woorden zijn.

'Bewijs dat dan.'

'Hoe?'

'Door de waarheid te vertellen.'

'Lauren, het is twee jaar geleden. Het is voorbij. Iedereen is het allang vergeten.'

'Het is alleen maar voorbij omdat jij het wel best vindt dat het voorbij is,' zegt ze. 'Als je meent wat je zegt, als je echt spijt hebt, vertel dan de waarheid. Dan zou de zaak opnieuw voorkomen. Mijn naam zou worden gezuiverd. Ik zou mijn leven terugkrijgen. En jij en die klootzak zouden boeten voor wat jullie hebben gedaan.'

Ik schud mijn hoofd.

'Het spijt me,' zeg ik.

'Dat is de vierde keer dat je dat zegt.'

'Maar dat kan ik niet.'

'Je kunt het wel,' zegt Lauren. 'Maar je wilt het niet.'

Ze staat op, pakt het lege glas en loopt weg. Ik kijk haar na. Ze pakt een doek en haalt die over de bar, en dan glimlacht ze naar een jonge vrouw die net is binnengekomen en neemt haar bestelling op. Ik blijf nog even in de pub zitten, maar ze kijkt geen enkele keer mijn kant meer op, ook niet als ik wegga.

Ik doe die nacht nauwelijks een oog dicht en 's ochtends neem ik een vroege trein naar huis. Als ik in mijn appartement ben neem ik een lange hete douche. Dan haal ik de schildersezels tevoorschijn die al sinds de verhuizing in een van de logeerkamers staat, en mijn tubes verf en mijn kwasten, en ik begin aan een schilderij. Eén laatste schilderij. Het is niet bijzonder goed. Dat zie ik zelf ook wel. Ik weet dat ik geen talent heb. In elk geval niet in mijn handen. Maar in die paar uur voel ik me toch vrediger dan ik me in lange tijd heb gevoeld.

Als het klaar is ga ik naar beneden en loop de binnenplaats op, naar het ecologische tuintje op de hoek van het appartementencomplex. Ik ga op mijn knieën zitten, steek mijn handen in de aarde, en het duurt niet lang voordat ik de telefoon terugvind die ik daar heb begraven de ochtend nadat Robbie Lauren Mackintosh had verkracht. Hij zit onder de modder, maar zelfs als het toestel beschadigd is zal de simkaart nog wel heel zijn, en zal iemand die er verstand van heeft in staat zijn de beelden te achterhalen van de video die ik die avond heb gemaakt.

Ik loop ruim zes kilometer naar het dichtstbijzijnde politiebureau met de telefoon in mijn zak en geef hem aan de agent achter de receptiebalie. Ik geef haar ook mijn naam en adres en zeg dat ze haar collega's moet vragen de inhoud van de telefoon te bekijken.

Dan ga ik naar huis.

En dat is waar ik nu ben.

Ik kan eigenlijk geen goede reden bedenken, maar ik zit voetbal te kijken op televisie. Voor het eerst in mijn leven vind ik het best een interessante sport.

En terwijl ik wacht totdat de politie verschijnt, wat vroeg of laat zeker gaat gebeuren, besef ik dat de stank van aarde eindelijk uit mijn neusgaten is verdwenen.

Eindelijk kan ik vrij ademen.

Dankwoord

Veel dank aan mijn oude vriend Matt Georg voor zijn advies over de juridische aspecten van dit boek.